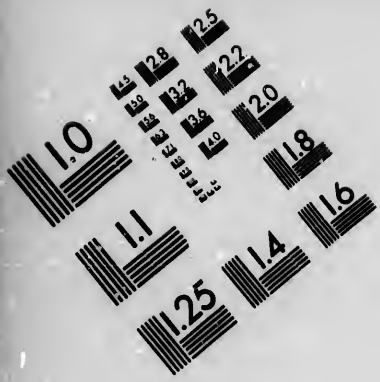

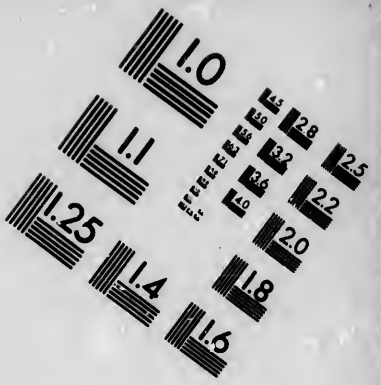

iMAGE EVALUATION TEST TARGET (MT-3)

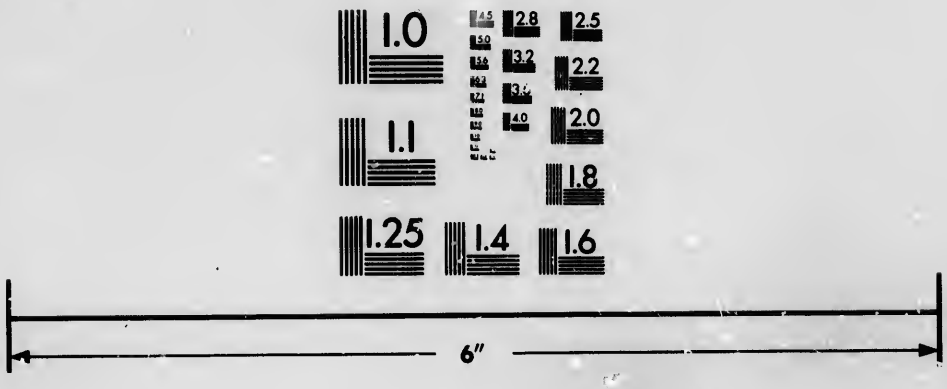

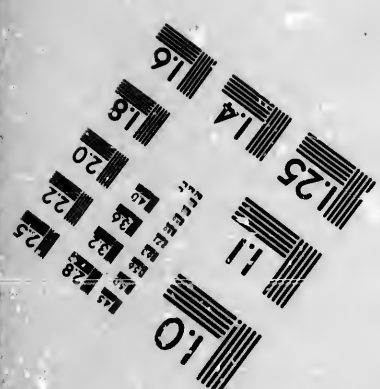

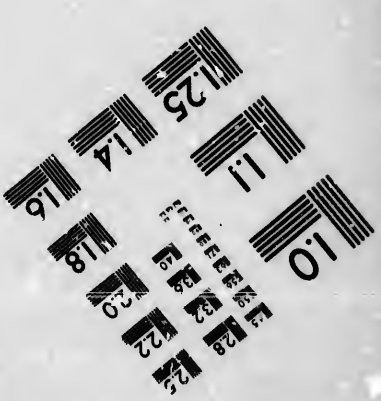

Photographic Sciences Corporation

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503

CIHM/ICMH
Microfiche
Series.

CIHM/ICMH
Collection de
microfiches.

Canadian Institute for Historical Microreproductions / Institut canadien de microreproductions historiques

© 1985

Technical and Bibliographic Notes/Notes techniques et bibliographiques

The Institute has attempted to obtain the best original copy available for filming. Features of this copy which may be bibliographically unique, which may alter any of the images in the reproduction, or which may significantly change the usual method of filming, are checked below.

- ☐ Coloured covers/ Couverture de couleur
- ☐ Covers damaged/ Couverture endommagée
- ☐ Covers restored and/or laminated/ Couverture restaurée et/ou pelliculée
- ☐ Cover title missing/ Le titre de couverture manque
- ☐ Coloured maps/ Cartes géographiques en couleur
- ☐ Coloured ink (i.e. other than blue or black)/ Encre de couleur (i.e. autre que bleue ou noire)
- ☐ Coloured plates and/or illustrations/ Planches et/ou illustrations en couleur
- ☐ Bound with other material/ Relié avec d'autres documents
- ☐ Tight binding may cause shadows or distortion along interior margin/ La reliure serrée peut causer de l'ombre ou de la distorsion le long de la marge intérieure
- ☐ Blank leaves added during restoration may appear within the text. Whenever possible, these have been omitted from filming/ Il se peut que certaines pages blanches ajoutées lors d'une restauration apparaissent dans le texte, mais, lorsque cela était possible, ces pages n'ont pas été filmées.
- ☐ Additional comments:/ Commentaires supplémentaires:

L'Institut a microfilmé le meilleur exemplaire qu'il lui a été possible de se procurer. Les détails de cet exemplaire qui sont peut-être uniques du point de vue bibliographique, qui peuvent modifier une image reproduite, ou qui peuvent exiger une modification dans la méthode normale de filmage sont indiqués ci-dessous.

- ☐ Coloured pages/ Pages de couleur
- ☐ Pages damaged/ Pages endommagées
- ☐ Pages restored and/or laminated/ Pages restaurées et/ou pelliculées
- ☑ Pages discoloured, stained or foxed/ Pages décolorées, tachetées ou piquées
- ☐ Pages detached/ Pages détachées
- ☑ Showthrough/ Transparence
- ☐ Quality of print varies/ Qualité inégale de l'impression
- ☐ Includes supplementary material/ Comprend du matériel supplémentaire
- ☐ Only edition available/ Seule édition disponible
- ☑ Pages wholly or partially obscured by errata slips, tissues, etc., have been refilmed to ensure the best possible image/ Les pages totalement ou partiellement obscurcies par un feuillet d'errata, une pelure, etc., ont été filmées à nouveau de façon à obtenir la meilleure image possible.

This item is filmed at the reduction ratio checked below/
Ce document est filmé au taux de réduction indiqué ci-dessous.

10X	12X	14X	16X	18X	20X	22X	24X	26X	28X	30X	32X
								✓			

The copy filmed here has been reproduced thanks to the generosity of:

Seminary of Quebec
Library

The images appearing here are the best quality possible considering the condition and legibility of the original copy and in keeping with the filming contract specifications.

Original copies in printed paper covers are filmed beginning with the front cover and ending on the last page with a printed or illustrated impression, or the back cover when appropriate. All other original copies are filmed beginning on the first page with a printed or illustrated impression, and ending on the last page with a printed or illustrated impression.

The last recorded frame on each microfiche shall contain the symbol → (meaning "CONTINUED"), or the symbol ▽ (meaning "END"), whichever applies.

Maps, plates, charts, etc., may be filmed at different reduction ratios. Those too large to be entirely included in one exposure are filmed beginning in the upper left hand corner, left to right and top to bottom, as many frames as required. The following diagrams illustrate the method:

L'exemplaire filmé fut reproduit grâce à la générosité de:

Séminaire de Québec
Bibliothèque

Les images suivantes ont été reproduites avec le plus grand soin, compte tenu de la condition et de la netteté de l'exemplaire filmé, et en conformité avec les conditions du contrat de filmage.

Les exemplaires originaux dont la couverture en papier est imprimée sont filmés en commençant par le premier plat et en terminant soit par la dernière page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration, soit par le second plat, selon le cas. Tous les autres exemplaires originaux sont filmés en commançant par la première page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration et en terminant par la dernière page qui comporte une telle empreinte.

Un des symboles suivants apparaîtra sur la dernière image de chaque microfiche, selon le cas: le symbole → signifie "A SUIVRE", le symbole ▽ signifie "FIN".

Les cartes, planches, tableaux, etc., peuvent être filmés à des taux de réduction différents. Lorsque le document est trop grand pour être reproduit en un seul cliché, il est filmé à partir de l'angle supérieur gauche, de gauche à droite, et de haut en bas, en prenant le nombre d'images nécessaire. Les diagrammes suivants illustrent la méthode.

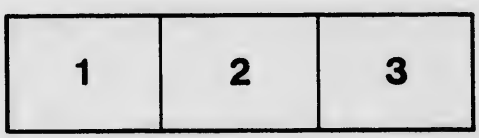

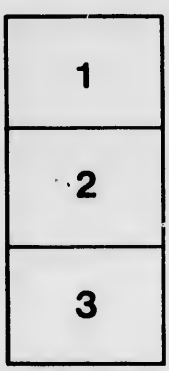

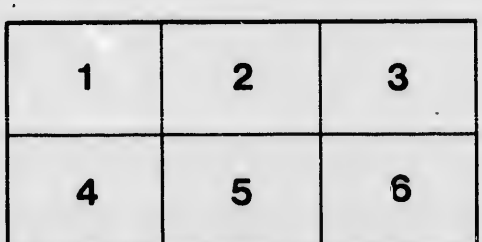

GEZIGTEN

IN

AMERIKA.

VERLEIHT

DURCH

GEZIGTEN

IN

AMERIKA

DOOR

BIBLIOTHEQUE
S.M.E.
1964
Séminaire de Québec

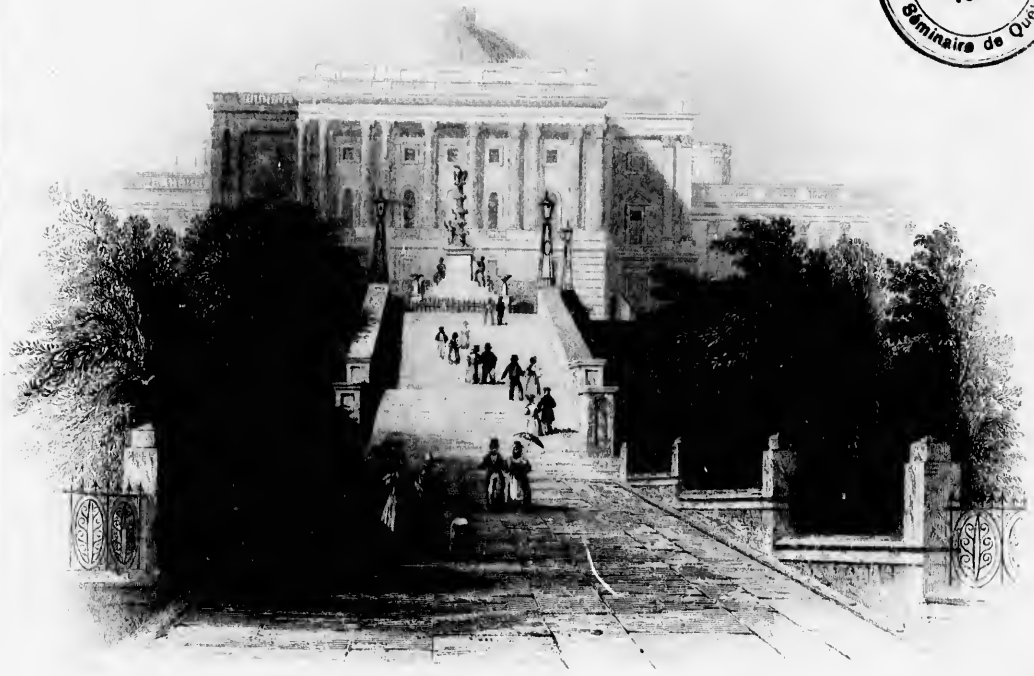

Bibliothèque,
Le Séminaire de Québec,
3, rue de l'Université,
Québec 4, QUE.

AMSTERDAM,
BIJ G. J. A. BEYERINCK

De la Bibliothèque
du
Chanoine Scott
curé
de Ste Foy

228

GEZIGTEN

IN

AMERIKA,

NAAR AFBEELDINGEN OP DE PLAATS ZELVE GETEEKEND

DOOR

W. H. BARTLETT,

UIT HET ENGELSCH VERTAALD

DOOR

Mr. C. J. Zweerts.

EERSTE DEEL.

TE AMSTERDAM, BIJ
G. J. A. BEIJERINCK.

GEDRUKT BIJ G. A. SPIN.

GEZIGTEN IN AMERIKA.

Hetgeen den Europeaanschen reiziger, bij het eerste aanschouwen der Landschappen van *Amerika* in het oog valt, is dat de Nieuwe Wereld van COLUMBUS ook eene nieuwe Wereld uit de hand des Scheppers is. De plantengroei is aldaar zoo welig, in vergelijking van dien der Gewesten van Oud *Europa;* de velden zijn er zoo frisch, en de Meren en Rivieren, hoezeer kalm daarheen stroomende, zoo breed en aanzienlijk, dat hij zich met grond verbeelden mag een paradijs te zien, hetwelk eerst onlangs uit den Oceaan is opgekomen. Het ontstaan van de Republiek der *Vereenigde Staten*, derzelver plotselijke aanwas tot een' staat van onafhankelijkheid, magt en rijkdom, benevens haar voortdurende aangroei in voorspoed en bevolking, wekken in eene gelijke mate zijne verbaasdheid, en laten in zijne ziel den indruk van een nieuw en herboren leven achter. *Amerika* is, zoo wel wat deszelfs uiterlijk voorkomen, als deszelfs maatschappelijken toestand aangaat, binnen de laatste jaren, zeer in aanzien toegenomen; en reizigers, die de onveranderde gewesten van *Europa* overal hebben onderzocht, wenden thans meerendeels hunne schreden naar de gestadig veranderende en afwisselende gezigtspunten dier nieuwgeboren landtafereelen heen.

De schilderachtige landschappen der *Vereenigde Staten* wekken gedachten op, geheel en al verschillende van die door belangwekkende voorwerpen in andere Landen te weeg gebragt. Aldaar wordt de ziel overal getroffen door het aanschouwen van eenig overblijfsel van het *verledene*. De omzwervende kunstenaar ontwijkt er al hetgeen tot den lateren tijd behoort, en kiest er zijne gezigtspunten van die plekken, die hem voor zijne schetsen een Kasteel of eene Domkerk, in de Geschiedenis of Oudheidkunde vermaard, opleveren. De reiziger wordt er van dien zelfden geest bezield en maakt zich, zoo veel hij kan, los van alle denkbeelden, om zijn' geest met den inhoud der Geschiedenis of der volksverhalen te voeden. In *Amerika* verkrijgen de denkbeelden van den *tourist* zoo wel als van den kunstenaar, eene geheel andere rigting. Wanneer hij, die dat Werelddeel doorreist, niet verlangt dat de eeuwigdurende opvolging van bekoorlijke natuurtooneelen zijn oog zullen vermoeijen, moet hij van de *toekomst* voedsel aan zijne verbeeldingskracht weten te verschaffen; en dat is hetgeen de Amerikaan doet. Terwijl hij het spoor volgt der breede rivieren van zijn vaderland, gaat hij in zijn' geest gedurig voorwaarts. In plaats van eene vallei te overzien, welke eeuwen lang dezelfde

vertooning heeft opgeleverd, — waarin eigenaars en huurders wonen, wier haardsteden sedert honderden van jaren door dezelfde namen omringd waren, en welker velden bij menschen geheugen geene verandering van grenssteenen hebben gezien, en nooit dan op dezelfde manier bebouwd werden, laat hij zijn' blik over een dal weiden, pronkende met een geheel nieuw geboren veldgewas; en zijne eerste gedachte is aan de dorpen, die weldra langs de heuvelkanten zullen prijken; aan de bijslagen, die weldra door het woud zullen weêrgalmen; aan de molens, bruggen, vaarten en ijzerbanen, die weldra den stroom zullen verrijken, thans tusschen helmgras en heidebloemen voortkronkelende. De steden welke hij doortrekt op zijne reis, zijn niet meer te herkennen uit de schetsen, welke er teekenaars, die sedert lang dood zijn, van vervaardigd hebben, met lage huizen en boomen, die dezelve sedert onheugelijke tijden hebben overschaduwd: het zijn steden, welker inwoners en huizen in getal verdubbeld zijn, sedert hij dezelve voor den laatsten keer zag, en voordat hij ze eens wederom bezoekt, misschien nog eenmaal zulk eene vergrooting zullen ondergaan hebben. In plaats van derzelver oudheid na te sporen, zit hij met papier en potlood bij het vuur te berekenen, hoe groot derzelver bevolking over tien jaren wel zijn zal; hoe ver zich dezelve wel zal uitbreiden; welke de waarde zal worden van de naburige landerijen, en of het beleggen van zijn geld op eenig kanaal of eenigen spoorweg, thans nog denkbeeldiger dan SYMME's reistogt naar het middelpunt des aardrijks, bij gevolg niet eene voordeelige speculatie zoude zijn. Hij merkt al de hem omringende voorwerpen aan als zoo vele voorteekenen van eene toekomende welvaart. In *Europa* zijn deze niet anders dan gedenkteekenen van het verledene.

De kunstenaar vindt in dit Werelddeel een veld (waarvan dit Werk den eersten oogst bevat) hetwelk in rijkheid van landtooneelen al de andere overtreft. Zijne grootste moeijelijkheid bestaat in de keuze. Elke mijl afstands der Rivieren, elke wijking in het landschap, elke bogt van de ontelbare bergstroomen, boeit des teekenaars blik, en levert hem een' bijzonderen trek op van de onuitputtelijke schoonheid der Natuur. Dan, het is vooral in deszelfs Riviergezigten dat *Amerika* alle andere Landen overtreft: en des kunstenaars werk aldaar is niet als in *Europa*, het werkelijke te verfraaijen en op te smukken, neen, hij ondervindt zelfs moeite om de Natuur van nabij te volgen. Hoe zal hij de ongemeene fraaiheid van het loof schilderen? Hoe de meijing der lommerrijke bosschen, de ronde kroonen der notenboomen, de groene streken in de wildernissen, die den loop der Rivieren verraden? Hoe zal hij in een zoo klein bestek de snelle vaart van een' bergstroom, den schrikkelijken sprong van een' stortval kunnen voorstellen, of de bewegingen van den adelaar, die tot een' bijkans nietigen stip verkleind, van den uitersten top eener klip naar boven stijgt, om de kringen van zijne gierende vlugt hoog in de wolken te teekenen?

De bouwkunde kan in de *Vereenigde Staten* natuurlijkerwijze niet met die van andere Landen dingen, maar in verband beschouwd met de fraaije ligging der steden, zal men bevinden, dat het geene der schetsen geheel aan schoonheid ontbreekt, alzoo vele der openbare gebouwen, vooral als kunstgewrochten beschouwd, de aandacht des teekenaars ten hoogsten verdienen. De nieuwsgierigheid, welke tegenwoordig algemeen

ten aanzien van die landstreek gewekt is geworden, zoo wel om derzelver vooruitgang, als uit hoofde van de reisverhalen, die van dezelve zijn uitgekomen, zal een groot gewigt doen hechten aan elk punt, hetwelk de kunstenaar voor zijne teekenpen verkozen heeft.

»Die fraaije wildernis, dat land van boseh en boomen,
Die vruchtbre voedster van zoo vele waterstroomen,
Waar berg naast berg omhoog steekt in het ruw verschiet,
En van zijn kruinen op de wolken nederziet!
Hoe kort is het geleên, dat waar die torens pralen,
Het jagtgeschal nog klonk door bosschen en in dalen,
Waar 't vroljjk dart'lend hert in zijne rust gestoord,
En van nabij 't gehuil der wolven werd gehoord."

»Dáár, waar van gindsche baai de azuren golfjes spelen,
Hare oeverhoorden vol gehnomte kabblend strelen —
Zoo menig eiland met diens weel'gen groei bespoelt,
Of om de kielen van de schepen heneu woelt,
Die kostb're schatten uit de verste landen halen,
Roeide eens de Wilde met zijn' gordel en koralen
Omhangen, tot een dos voor zijn getaande leên,
Van d'een' naar d'and'ren kant lange hare bogten heen."

»Sla derwaarts thans uw' oog: — verdwenen zijn die wouden:
't Zijn vreemdelingen, die er fraaije steden bouwden.
De welige akkers en de weiden sieren 't land,
Waarvan alom de groud beploegd werd door hun hand. —
Die vruchtbare overvloed lokt naar het verre Westen
Steeds nieuwe hurgers, die aldaar hun woonsteé vesten:
En even als het vuur zich snellijk verder spreidt,
Wordt die bevolking langs de grenzen uitgebreid."

»Wat zou, mijn Vaderland! voortaan uw' voorspoed hind'ren?
U dreigt geen ondergang dan die van uwe kind'ren,
Die gij door zegen en door liefde aan u verbondt.
De zee en lucht zijn slechts de grenzen van uw' grond.
't Zijn uwe zonen, die uw vrijheid stout verweren:
Zoo lang gij ben bezit, zal u geen vijand deren.
Wie is er, die het eind van uwe magt voorspelt,
Of naar den eisch 't geluk van uw bewoners meldt?"

Naar BRYANT.

DE NIAGARA-VALLEN.

(VAN DE OVERVAART AF GEZIEN.)

De beste manier om den Niagara-Val van digt bij te naderen, is van den Amerikaansche oeverkant af te komen en bij de overvaart over te steken. Een trap van twee honderd voeten hoogte brengt aldaar den reiziger onmiddellijk beneden den kant van den Waterval aan de Amerikaansche zijde, en verschaft hem het verhevenste schouwspel, hetwelk hij ooit zal gezien hebben. De hooge glinsterende waterzuil schijnt zich in eene onpeilbare diepte neder te storten, en de schitterende zeegroene bogt, welke haar van boven omzoomt, heeft het voorkomen van zich met de lucht te vereenigen. Het vreesselijke geweld, zoo wel als de ontzettende hoogte van den Waterval, overtreft alles wat hij zich had kunnen verbeelden. Hij klimt tot aan den rand des waters af, en gaat aan boord van eene veêrboot, welke even als een notendop op het woelende water ligt te schommelen, en na verloop van een paar minuten, bevindt hij zich midden voor de breede uitgestrektheid van al de Watervallen, en ontwaart met verbaasdheid, dat hij zijne bewondering slechts aan een enkelen straal van den Niagara-Val, het duizendste gedeelte van deszelfs grootheid en verhevenheid, verspild heeft. Van het punt der overvaart af tot aan de *Tafelklip* toe, wordt de uitgestrektheid der Watervallen op drie vierde van eene mijl geschat, en die groote breedte is het geen meer dan iets anders, des aanschouwers verbaasdheid wekt. Bij het veer van de overvaart loopt een allergeweldigste stroom, en de sterkgespierde mannen, die de boot besturen, kunnen niet dan bezwaarlijk tegen denzelven opwerken. Bij het landen aan de overzijde wordt nogtans die stroom eenigzins gestuit, en dienen de klippen nabij den oever als tot een' dam, achter welken de boot zachtkens naar hare ligplaats heenglijdt.

Het zij ons vergund alhier aan te merken, dat de welbekende Coupletten op den »Waterval bij *Terni*," in den vierden Zang van »Childe Harold," in velerlei opzigt, op eene treffende manier met de beschrijving van dien van de *Niagara* overeenkomen.

»Hoe dond'rend is 't gebruis, waar steil van boven neêr
Velino's waterval zijn' stortvloed uit komt gieten,
En met de snelheid van het licht naar d'afgrond schieten,
Dien hij door zijn geweld doet dav'ren heen en weêr.
Hij loeit en sist en raast in eindelooze stuipen,
Terwijl het angstzweet uit dien bangen strijd ontstaan,
De donkre klippen doet van 't klotsend water druipen,
Die onbewegelijk rondom den maalstroom staan."

»Zijn schuim spat naar omhoog en stuift tot in de wolken,
Vanwaar het weêrgekeerd in regen zich verspreidt,
Die voor den vrucht'bren grond rondom de waterkolken,
Eene eeuw'ge lentekleur van 't zachtste groen bereidt.

W. H. Bartlett. J. Cousen.

NIAGARA FALLS FROM THE FERRY.

CHUTES DE NIAGARA. VUES DU BAC I.FR WASSERFALL NIAGARA VON I.FR FAHRK HER

DE NIAGARA VALLEN, VAN DE OVERVAART AF GEZIEN.

London Published for the Proprietors by Geo: Virtue 26 Ivy Lane.

W. H. Bartlett.

R. Wallis

VIEW FROM WEST POINT.

(Hudson River)

VUES PRISES DE OUEST POINT *PROSPECT VON WEST POINT*

GEZIGT VAN WEST-KAAP AF.

London: Published for the Proprietors, by Geo Virtue, 26 Ivy Lane

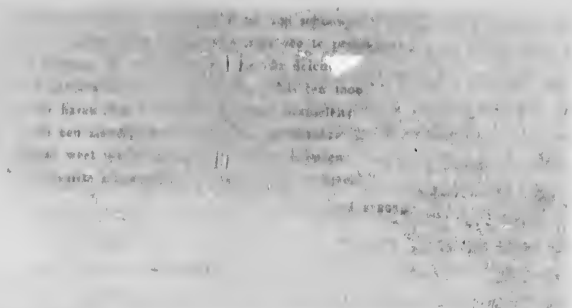

Wie zal de diepte van den steilen afgrond meten,
Waarin van rots op rots de ontzagh're stortval springt,
Waar hij met woeste kracht door al de scheuren dringt
Der klippen, door zijn' loop geweldig losgereten?"

»Zie hoe die waterzuil zoo prachtig en zoo schoon,
Die meer als de oorsprong schijnt van eene zee te pralen,
Dan van rivieren, die zich slingren door de dalen,
Voor 't onverzadigd oog haar' luister spreidt ten toon.
Zie haar in haren loop wat haar weêrstaat, vernielen;
Ze is als een zinnebeeld der magtige Eeuwigheid:
Haar schoon weet iedere hart met eerbied te bezielen:
't Is 't fraaiste schouwspel door Natuur ons toebereid."

Naar Lord BYRON.

GEZIGT VAN DE WESTKAAP AF OP DE HUDSONSRIVIER.

Van al de Riviergezigten in *Amerika* is ontwijfelbaar dat op de *Hudson*, van de *Westkaap* af, het schoonste en verhevenste. Die fraaije stroom slingert zich in menigvuldige bogten door de bergstreken heen, en brengt ons, wanneer het getijde sterk zeewaarts vloeit, LAOCOÖN, tusschen de kronkels van de slang geprangd, voor den geest. De verschillende bergketenen, welke zich alhier vereenigen, omzoomen de Rivier, en steken ter hoogte van vijf- tot vijftienhonderd voeten boven den kant des waters op. Zij zijn van derzelver voet af tot aan de kruin toe bezet met heesters, die er zoo vast als mos aan gehecht zijn: en de stroom beneden dezelve, van het licht beroofd, hetwelk er op andere plekken over glinstert, vloeit somber tusschen derzelver schaduw heen, en schijnt te treuren over de engte, binnen welke zijne wateren besloten worden gehouden.

Een weinig achterwaarts van de *Westkaap*, strekt zich eene van de Natuur gevormde vlakte uit, van ten naasten bij eene halve mijl in het vierkant, en allerbevalligst van bosschen en klippen omringd. Het is het standpunt der Militaire Akademie, welke aldaar een prachtig schouwspel oplevert. Wanneer het zeildoek der tenten van het zomerkampement in den zonneschijn glinstert — wanneer de vlag met hare bloedroode strepen, al wapperende tegen de bosschaadje der heuvelen afsteekt — wanneer het trompetgeschal van den een tot den anderen bergtop wordt teruggekaatst, en de zamengedrongen gelederen van een paraderend bataillon hunne bewegingen op het grasveld volvoeren — geniet men aldaar eene der fraaiste vertooningen, welke het werkzame leven kan opleveren.

Op den uitersten rand van den heuveltop boven de Rivier, staat eene marmeren gedenkzuil, even als een vinger, die den weg naar den roem aanwijst, het graf namelijk

van den vaderlandsminnenden KOSCIUSKO. — De Militaire schoolgebouwen omringen de paradeplaats aan den kant van den berg, en vóór dezelve naar de Rivier toe, aan den westkant, staat een aanzienlijk logement, van welks *veranda's* af de reiziger een uitzigt naar de bergstreken geniet, waaraan hij, zoo lang hij leeft, zal blijven denken. Regt tegen hem over steckt het »Oude Kraaijennest" op, een met welig groen bedekte berg, wiens pijnbosch tot boven de wolken reikt. Achter dezen verheft zich met zijn' hoogen rug de *Donderbarrak* of *Donderkamer* (indien het geene heiligschennis is een' zoo voegzamen naam voor een' berg te vertolken). In den achtergrond van den tegenoverliggenden oever ontwaart men de steile »Brecknockklip," en vandaar als door eene spelonk heen, verder naar het zonlicht ziende, valt het oog op een' breeden waterspiegel, in welks midden een eilandje ligt. De witte gebouwen van *Newburgh* strekken zich in het verschiet uit tot aan de daar achter gelegene vlakte, en in de alleruiterste verte ontwaart men de golvende keten der blaauwe bergen van *Kattskill*.

De doortogt tusschen de bergstreken aan de *Westkaap* draagt nog den ouden naam van het *Waai-Gat:* en een allerbevalligst of beweegbaar *diorama* wordt gevormd door de duizenden zeilvaartuigen op de rivier. De sloepen, welke de *Hudson* bevaren, zijn opmerkelijk om derzelver schilderachtige fraaiheid, en om de verbazende menigte zeilen, welke zij in allerlei wedersgesteldheid voeren: en niets is fraaijer dan de kleine flotilles van zes tot twaalf vaartuigjes toe, alle onder elkander, even als zoo vele witte zeevogels op hunne wieken, wendende en laverende. Eerst komen zij met eene labberkoelte van onder de hoogten *Antonie's Neus* en het *Suikerbrood* geheeten, opzeilen, en vervolgens de klippige punt der *Westkaap* met eene wijde streek omvarende, komen zij in de baai; wanneer juist ter plaatse waar de kruin van het *Kraaijennest* hare schaduw over het schoverzeil uitbreidt, de wind eensklaps de volle zeilen doet zwellen en de gansche flotille vooruitsnelt. De doortogt is eng en vol bogten: de wind spelende en de ruimte om te wenden gering: maar de vaartuigjes worden goed bestuurd, en zeilen de eene punt na de andere om, totdat zij eindelijk de *Donderbarrak* te boven zijn, wanneer zij eene vastere windstreek berciken.

DE WATERVALLEN VAN TRENTON.

(VAN BOVEN IN DE BERGKLOOF AF GEZIEN.)

De Watervallen van *Trenton* (door de Indianen *Cayoharie* genoemd) ontstaan uit den afloop van een' aanmerkelijken stroom, onder den naam van »de Kreek van *West-Kanada*" bekend, in het midden eener bergholte van een zonderling voorkomen en eene buitengemeene fraaiheid. De Kreek, welke op het gebergte, hetzij door zware plasregens, of door het smelten van het ijs, in de lente tot een' geweldigen stroom aanwast,

J. T. Willmore

heeft blijkbaar de rotsen, waar tusschen zij thans besloten is, uitgehold, en schiet over verschillende lagen van klipsteen voort, ter hoogte van veertig à vijftig voeten van de eene op de andere nederstortende, en tot eene lengte van drie- tot vierhonderd mijlen toe den fraaisten schakel van watervallen vormende, welke men kan verlangen te zien. De rotsmuren, die haar omsluiten, zijn of loodregt opstekende, of hangen er in breede en effene lagen boven over heen: en de groei der wilde struiken en boomen boven dezelve, de bergkloof bedekkende, doet van beneden af gezien eene uitwerking, als van een schitterend groen tegen den blaauwen hemel geschilderd.

Hoewel slechts veertien mijlen af gelegen van eene Stad, welke twaalf of veertien duizend inwoners bevat, waren de Watervallen van *Trenton* tot voor zeer weinige jaren geheel onbekend, toen zij door een' teekenaar, onder het opsporen van fraaije gezigtspunten ontdekt werden: en thans bezoekt men ze even als de Watervallen van de *Niagara* en die van *Terni*. Een eenzaam gelegen, maar niettemin voortreffelijk logement, hetwelk door de goede bediening, die men er heeft, tegen de woelige maar slordig onderhouden logementen van het land, zeer voordeelig afsteekt, staat aan den kant van het pijnbosch, een eindwegs van den uitersten rand des afgronds. Alzoo hetzelve verwijderd ligt van de *route* dergenen, wier reizen met handelsbelangen in verband staan, en er slechts weinig tijds en weinig onkosten toe vereischt worden om hetzelve te bereiken, wordt het meerendeels door de beste klasse van reizigers bezocht, en levert, of voor herstellende zieken, of voor de beminnaars van eene stille rust, eene allerbekoorlijkste wijkplaats op.

Vergezeld van den teekenaar, aan wien het publiek deze fraaije schetsen te danken heeft, heb ik onlangs die bergkloof bij het maanlicht bezocht. Wij hadden den dag doorgebragt met op en neder te klauteren bij de Kreek (eene benaming, welke, verschillende van de heteekenis, in *Engeland* gewoonlijk gegeven, in *Amerika* meestal de schoonste stroomen aanduidt), met welker verschillende vertooningen bij het licht van den dag ik mij, bij gelegenheid van herhaalde bezoeken in vorige jaren, reeds gemeenzaam bekend had gemaakt. De maan kwam te tien uren op en hare volle schijf vertoonde zich onbewolkt boven den top des bergs, aan den uitgang van de kloof. Het fraaije en majestueuse geboomte, door hetwelke zich het voetpad naar den Waterval leidende, heen slingert, verleende hier en daar een' vrijen doortogt aan het flikkerende maanlicht, hetwelk in een' zilveren straal langs een donkeren pijnboom nederschoot en verder het kreupelgewas met denzelven verlichtte.

Wij klommen den langen trap af, die naar de bergholte leidt, en bevonden ons weldra buiten het bereik van den maneschijn, die thans alleen den donkeren klipmuur boven ons met eene lange witte streep omboorde, welke het mos en de struiken verlichtende, eenigzins geleek naar den kanten zoom van een' fluweelen rok op eenige oude Vlaamsche schilderij. Het water beslaat in dit gedeelte van de bergholte de gansche kloof, en vloeit ook bij dag in een' zwarten donkeren stroom, tusschen de barre klippen, die over hetzelvo heen hangen. Men heeft alhier geen ander pad dan langs een glibberig klipstuk, waarover men heenloopt met behulp van eene ketting, welke langs de rots is vastgemaakt, en toen wij er op stonden, met den diepen afgrond beneden

ons, en het verwijderde gebruis van den onzigtbaren stroom flaauw ons gehoor bereikte, terwijl het licht van den hemel even zoo ver boven ons verwijderd was, kwam de gedachte eener Rivier van de Hel der fabelkunde in onzen geest op. Wij klauterden verder, totdat wij aan den voet van den voornaamsten stortval kwamen, en gingen aldaar op een' platten steen zitten, om er het ondergaan van de maan af te waehten.

De nevel boven den Waterval begon naar een gazen vlies, hetwelk in de lucht fladderde, te gelijken. Tot al de seherpe hoeken en spleten van den afgrond begon de manesehijn door te dringen, en eindelijk was het gansche bovengedeelte van de bergkloof verlicht, terwijl in de diepte de stroom zijn' weg somber en plegtig tot aan den uitloop toe vervolgde.

Geen penseel en geene woorden zijn in staat te beschrijven, welken glans de maan over den stortval verspreidde. Elke sehuimvlok, elke waterdroppel werd een diamant — elke straal van het nederstortend water een pilaar van de Rivier. Indien er poorten bestonden, om zieh uit deze onze wereld naar eenig betooverd land te begeven, en oogenblikken, waarin dezelve toevallig door eenes menschenoog zigtbaar en kennelijk werden, zoude ik gemeend hebben dat wij zulk een uur getroffen hadden, en dat de deur van een onzigtbaar portaal, aan den glans eener betooverde wereld, door deze gordijnen van krijstal heen een' vrijen doortogt verleende.

GEZIGT VAN DEN BERG HOLYOKE.

Het rijkste gezigt van *Amerika*, voor zoo veel deszelfs vruehtbaarheid aangaat, is waarschijnlijk dat van den berg *Holyoke* af. De onvruehtbare kant van dien berg naar *Northampton* toe, verheft zieh nagenoeg elf honderd voeten boven het waterpeil der Rivier van *Connecticut* (of *Quonnecticut*, zoo als de Indianen het uitspreken [1]) en men overziet van denzelven af een' omtrek van ongeveer zestig mijlen (twintig uren). Hij wordt vrij dikwijls bestegen, en biedt den *touristen* een aangenaam reistogtje op, wier fooijen op deszelfs top eene herberg met een' heremiet onderhouden, van wien zij dan tot vergelding de benoodigde ladders voor de moeijelijkste punten van hunne onderneming medekrijgen. Het uitzigt onmiddellijk beneden den berg levert een allerkeurigst riviergezigt op. De stroom zelf sehijnt in dit oord een genoegen te vinden, en blijft zich hier kronkelen door eene zoo bekoorlijke en vruchtbare weide, als men slechts ergens in *Nieuw-Engeland* kan aantreffen. De rivier vormt er vier bogten westwaarts en drie ten Oosten, zoodat zij een afstand van twaalf uren hemelbreedte tot eene vaart van vierentwintig uren verlengt. Die weide is nergens door heiningen afgeperkt en al de bogten van de Rivier zijn omzoomd met treurolmen, wilde planten en heesters,

[1] De Hollanders noemden deze bij hare eerste ontdekking *de Frissche Rivier*.

(VERT.)

W. H. Bartlett

R. Wallis

GEZICT VAN DEN BERG HOBOKEN AF

terwijl het veld stadwaarts heen langzamerhand hooger wordt en aldus den voorgrond uitmaakt van een der zonnigste en vrolijkste dorpen van *Massachuset.*

Het meer verwijderde verschiet bevat eene groote verscheidenheid van bergketenen — die van *Monadhoe* ten Noord-Oosten: den *Zadelberg* in het Noord-Westen: den *Thomasberg* in het Zuid-Westen, (tusschen dezen en den berg *Holyoke* schijnt de Rivier van *Connecticut*, de uitloop van een geweldig groot meer, zich een' doortogt gebaand te hebben) en eenige punten der *Groene Bergen*, hier en daar in den stroom van de *Connecticut* ten Noorden vooruitloopende. De Aardrijkskundigen verliezen zich in beschouwingen over de Meren, die voorheen in het hart van die bergstreken moeten bestaan hebben — maar de tijd laat ons niet toe tot even na den zondvloed weder te keeren.

Aan den voet van den berg *Holyoke* ligt een klein gehuchtje aan den Oostkant van de Rivier, hetwelk de Indianen *Hoccanum* noemen; en nog een ander aan den voet van den Thomasberg, aan derzelver Westkant, *Pascommuc* geheeten, welke beide tijdens de eerste nederzettingen in dit land door de Wilden verbrand en derzelver bewoners gedood of gevankelijk weggevoerd werden. De vroegste geschiedenis van al die plekken, aan de Rivier van *Connecticut*, is vol van voorbeelden van dergelijke overrompelingen der Indianen. *Northampton* lokte door zijne vruchtbare aangeslibde velden de eerste kolonisten van *Massachuset* tot zich, lang voordat de streek tusschen hetzelve en de zeekust nog een' enkelen bewoner telde. Die vreemde gelukzoekers zetteden zich neder in het midden van eene onbeveiligde wildernis, welke van alle kanten door volkrijke Indiaansche Stammen omringd was; en eerst hunne landerijen naar de schatting der Indianen gekocht hebbende, verdedigden zij zich naderhand, zoo goed als zij konden, tegen derzelver aanvallen. Het grondgebied van *Northampton* (door de inboorlingen *Nonotuc* geheeten) werd in 1653 voor het eerst gekocht. Hetzelve werd door WAWDILLOWA, NENESSAHALANT, NASSICOCHEE en vier anderen, waaronder één getrouwde vrouw was, die er »de voornaamste bezitters en eigenaars" van genoemd werden, ten behoeve der planters aan JOHN PYNCHEON overgedragen. Eene der voorwaarden was, dat zij in den volgenden zomer voor de Indianen zestien acres land aan de Oostzijde van de *Connecticut* zouden beploegen. Deze allen sloten die overeenkomst, »voor zich zelven en uit naam der overige eigenaars, die er genoegen in namen." Al de inboorlingen van dit Land, merkt een naauwkeurig Schrijver over dit onderwerp aan, zijn eigenaars van den grond waarop zij wonen — zoo wel vrouwen als mannen. Die bezitting van grond door de Indiaansche vrouwen is in de geschiedenis der Wilden-stammen al een opmerkenswaardig verschijnsel.

Drie jaren later werd een vruchtbaar stuk gronds nabij *Northampton*, hetwelk *Capawanke* heette en acht of negen *acres* beslocg, door een' Indiaan, wiens naam LAMPANCHO was, voor vijftig schellingen, in twee termijnen te betalen, »tot zijn volkomen genoegen" aan die zelfde planters verkocht.

Men kan zich hieruit een denkbeeld vormen van de aankoopen door onze voorvaders bij de Indianen gedaan: en hoe onbillijk die overeenkomst ook moge schijnen, was de koopprijs voor den Indiaan evenwel aanzienlijk genoeg, die met zijn' grond te behouden er zoo veel niet van had kunnen trekken, en voor wien zich geen andere kooper opdeed.

De planters van *Nonotuc* leefden tamelijk eensgezind met den Wilden-stam van hunne nabuursehap; maar in de latere Indiaansche oorlogen ondervonden zij niet dan vrees en onrust. Hun vlek werd met palisaden omringd: hun Gemeentehuis, zoo wel als de meeste bijzondere woningen versehanst, en er werden verseheiden forten gebouwd. Ondanks dat alles werden hunne huizen dikwijls verbrand, hunne vrouwen en kinderen gevankelijk medevoerd, en moesten zij hun' tijd verdeelen tusschen het bebouwen van hunne landerijen en het voeren van eenen vernielenden oorlog.

DE UITWATERING VAN DEN NIAGARA.

Dit gezigt is van den Amerikaansehe zijde genomen, en stelt de uitwatering van de *Niagara* in het Meer *Ontario*, van een allervoordeeligst gezigtspunt voor. Het uitgestrekte Meer in den aehtergrond, het gewoel en het gebruis, waaraan zieh de nog sehuimende golven te *Niagara* onttogen hebben, en de afstand van drie duizend mijlen, welken zij van hunnen oorsprong af aan de bronnen van het Westen, tot aan den uitloop van het Meer toe hebben afgelegd, vervullen de verheelding met gedaehten, welke op de plaats zelve verwezenlijkt, daaraan een dubbel helang bijzetten. Het landsehap is op zieh zelven van een verheven aard, en de hooge bogtige oevers van de Rivier stroken volkomen met derzelver stouten loop en met de ontzettende massa van water, welke zij in het Meer uitstort.

Het Niagarafort aan de overzijde, werd in 1751 door de Franschen aangelegd, en als de sleutel tot al die binnenwateren besehouwd. Omtrent aeht jaren lang waren zij in het bezit er van. In het begin van Julij 1759 rukte de Generaal PRIDEAUX, met zijne troepen en een hulpkorps Indianen, onder Sir WILLIAM JOHNSON, zonder slag of stoot tegen het Fort op — alzoo de vijand op dat punt geene genoegzame magt bijeen had om hun in den weg te stellen. In het midden van Julij begon hij het beleg en zette hetzelve met kraeht door tot op den twintigsten, toen hij in de loopgraven sneuvelde. Sir WILLIAM JOHNSON, die het opperbevel na hem kreeg, benaauwde de belegerden grootelijks. De vijand beducht eene zoo gewigtige plaats te verliezen, besloot eene kraehtige poging tot derzelver ontzet te wagen. Te dien einde trok hij nagenoeg twaalf honderd mannen uit *Venango*, *Presqu' Isle* en *Detroit* bijeen; en deze werden gezamenlijk met eenige Indiaansehe hulptroepen, onder bevel van den Heer D'AUBRY afgezonden, om het garnizoen te gaan versterken. Sir WILLIAM JOHNSON berigt ontvangen hebbende van hun' oogmerk, beraamde de noodige maatregelen om hem op hun aantogt te gemoet te trekken. Hij zonderde daartoe een aanzienlijk korps troepen af, die den vijand even buiten de liniën der belegeraars aangrepen. Er ontstond een gevecht, hetwelk met eene volkomene nederlaag van de Fransehen en met de gevangenneming van hun' bevelhebber met de meeste zijner officieren eindigde. Dit viel voor op

W. H. Bartlett

H. Adlard

[illegible] OF NIAGARA [illegible]

Lake Ontario in the Distance

[illegible] NIAGARA [illegible] [illegible]

UITWATERING VAN LEN NIAGARA

den 24sten Julij, in het gezigt van het Fransche garnizoen van het Fort *Niagara*. Sir WILLIAM JOHNSON deed terstond door den Majoor HARVEY de overgave van het Fort eischen, waaraan de kommandant voldeed, en het garnizoen, hetwelk omtrent zes honderd mannen telde, werd krijgsgevangen gemaakt.

De navolgende brief, de overwinning van Sir WILLIAM JOHNSON behelzende, is in dien tijd in het Geschiedkundig Dagboek, door den Kapitein KNOX gehouden, ingelascht, en naderhand in het licht gegeven: —

»Ik heb de eer, u door den Luitenant MONCRIEF bekend te maken, dat het Niagarafort zich op den vijfentwintigsten dezer aan Zijner Majesteits wapenen heeft overgegeven. Een detachement van twaalf honderd manschappen, met een aantal Indianen, onder het bevel der Heeren D'AUBRY en SIGNERY, en uit *Detroit*, *Vennago* en *Presqu' Isle* zamengetrokken, deed op den ochtend van den vierentwintigsten eene poging om het garnizoen te versterken: doch toen ik het berigt daarvan had gekregen, nam ik de noodige maatregelen om hen te voorkomen. Des avonds te voren beval ik de ligte infanterie, op den weg links van ons af, die van de Niagaravallen naar het Fort loopt, post te vatten: en des morgens versterkte ik dezelve met een paar kompagniën grenadiers, en een gedeelte van het zesenveertigste regement. Het gevecht begon te half tien ure: maar zij werden zoo dapper door het front van onze troepen en door de Indianen, die hen in de zijde aanvielen, ontvangen, dat alles na verloop van een uur in volslagene wanorde was, en alle officieren gevangen genomen werden, ten getale van zeventien, waaronder zich de Heeren D'AUBRY, DE SIGNERY, MARIN en REPENTINI bevonden. Het aantal der dooden kan ik niet juist opgeven, alzoo derzelver lijken in de bosschen verstrooid liggen; maar des vijands verlies is aanmerkelijk geweest. Dewijl de aanval onder de oogen van het garnizoen had plaats gegrepen, oordeelde ik het geraden, den kommanderenden officier mijne laatste opeisching te zenden, waaraan hij het oor geleend heeft. Ik sluit de capitulatie hierbij in. De Heer MONCRIEF zal u den staat van onze ammunitie en van onze levensmiddelen overleggen. Ik hoop dat er dadelijk werk van gemaakt zal worden, om ons den noodigen toevoer van die beide artikelen naar *Oswego* toe te zenden. Alzoo de troepen, die gisteren verslagen zijn, getrokken waren uit de posten die op des Generaals STANWIG's route liggen, vlei ik mij met de hoop, dat het gebeurde van groot gewigt zal zijn voor den gunstigen afloop der expeditie. Ik zal den Adsistent-Kwartiermeester en den Fouragiemeester belasten, den voorraad in het Fort gevonden, zoodra mogelijk op te nemen. Naardien de Indianen thans al mijne aandacht vereischen, ten einde de artikelen der capitulatie naar behooren worden nagekomen, bid ik Uwe Excellentie mij te verschoonen van in nadere bijzonderheden te treden. Vergun mij u de verzekering te geven, dat al de officieren en manschappen zich gedurende het beleg, hetwelk hard en vermoeijend is geweest, met de uiterste weltevredenheid en moed van hun' pligt hebben gekweten. Ik heb alleen het verlies van den Generaal PRIDEAUX en dat van den Kolonel JOHNSON te betreuren. Ik heb niet anders gedaan dan de welberaamde maatregelen doorgezet van wijlen den Generaal, aan wien al de eer van den gelukkigen uitslag toekomt."

BIBLIOTHEQUE S.M.E. 1964 Séminaire de Québec

DE PALISADEN: OP DE HUDSONSRIVIER.

(BOVEN NIEUW-YORK.)

Het eerste bijzondere punt aan de vermaarde oeverboorden der *Hudsonsrivier*, hetwelk des reizigers blikken treft, na het verlaten van *Nieuw-York*, is deze opmerkenswaardige rotsmuur, die zich zoo ver uitstrekt als zijn oog zien kan, en die aan de zijde van *Nieuw-Jersey* een' sterken dam tegen het geweld van den stroom vormt. Die zonderlinge steilte verschilt in hoogte van vijftig tot tweehonderd voeten toe, en vertoont een' barren muur van kolomvormige kliplagen, die hem zijne onderscheidende benaming hebben doen geven. De sloepscheepjes, die aan den oever vastgemaakt liggen en met steenblokken van den voet der muur tot het bouwen van huizen beladen worden, benevens hier en daar eene enkele loods, welke door de breedte der Rivier het voorkomen krijgt van een hondenhok, zijn de eenigste kenteekenen van leven en menschelijke beweging, welke hij den voorbijvarenden reiziger aanbiedt.

Voor de meeste menschen gaat het hooren noemen van de Palisaden gepaard met de herinnering van het gewoel aan boord van een stoomvaartuig, hetwelk op de hoogte van de werf ligt en bevracht is met een aantal van zeven- of achthonderd menschen, die allen verlangen te *Albany* hunne »thee te gaan drinken." Het is een tooneel van eindelooze verwarring, en niet voordat de twintig mijlen van »de Palisaden" geheel zijn afgelegd, weet de passagier regt, of zijne vrouw, zijne kinderen, zijne pakkaadje, of iets anders, waarin hij belang stelt, geene vijftien mijlen per uur berekend, achter gebleven zijn.

Dikwijls heb ik alleen reizende (want het nadenken wordt nergens meer gevonden dan bij een' ouden vrijer, die noch met kinderen, noch met pakkaadje bezwaard is), mijn valies in een' hoek nedergesmeten, verzekerd dat alles wat ik om en aan had, aan boord was, en dan schepte ik er mijn vermaak in, om de veelvuldige bezwarenissen van den nieuweling op de *Hudsonsrivier* waar te nemen. Een kwartier uurs voor het afvaren van de boot is er nog geen passagier aan hoord. De tijd verloopt en de Amerikaan, zulks onder zijne reiskosten berekenende, betaalt geene vracht, voordat hij er om gevraagd wordt. Hij komt aan de smalle aanlegplaats, te gelijk met zevenhonderd mannen, vrouwen en kinderen, behalve al de schoothondjes, de volgestapelde manden, onopengesneden nieuwsbladen en andere pakkaadje. Geen Commissaris ter wereld zoude het op zich durven nemen, om in den overschietenden tijd dat alles aan boord te nemen, en evenwel wordt het gedaan, tot dagelijksche verwondering van al de nieuwsbladschrijvers, die er de schrikkelijkste onheilen van zitten te verwachten. De plank wordt ingehaald, de raderen beginnen als schuimbekkende paarden, die van ongeduld branden om voort te gaan, in beweging te komen. De bengel luidt, en de boot steekt van land en gelijkt naar eene halve stad, welke een reistogtje te water gaat ondernemen. De

W. H. Bartlett

C. Cousen.

THE PALISADES - HUDSON RIVER.

LA PALISSADE RIVIÈRE DE L'HUDSON DIE FELSENWAND DES FLUSSES HUDSON

DE PALISADEN. — HUDSONS RIVIER

London, Published for the Proprietors by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane.

W. H. Bartlett

R. Brandard

THE RAPIDS ABOVE THE FALLS OF NIAGARA.

LES RAPIDES, AU-DESSUS DES CHUTES DE NIAGARA *DIE CATARACTE OBERHALB DES WASSERFALLS DES NIAGARA*

DE REPUSTROOMEN BOVEN DEN NIAGARA-VAL.

London Published for the Proprietors by Geo Virtue, 26 Ivy Lane

kinderen en de jonge meisjes, die vol verbaasdheid staan te kijken, tuimelen onder en door elkander bij het oprollen van den kabel. Een zwarte oppasser begint met eene handschel te bellen alsof hij dol was, al de passagiers, die nog niet hebben betaald, oproepende »om naar des Kapiteins kajuit te gaan en af te rekenen." Al de genen die misnoegd zijn, omdat zij niet weten waar hun valies gebleven is; anderen die weigeren op te staan, om eenigen knaap te laten zien of zij ook op zijn vier cents trompetje zijn gaan zitten, spelen in deze vertooning van het werkelijke leven, hunne rol beter dan KEELEY of LISTON ooit op het tooneel gedaan hebben. Een gekleurd blad papier en eene regt zwaarlijvige Zwartin, welke in de deur van het vrouwenpaveljoen staat, berigt den reiziger, die sedert het afsteken van de boot zijne vrouw nog niet gezien heeft, en bij gevolg nog niet zeker weet of zij wel mede aan boord is, dat het »geen man geoorloofd is, binnen de dameskajuit te komen," en in weerwil van zijne beangstigende onzekerheid, ziet hij zich genoodzaakt, haar onder driehonderd andere vrouwen, op de beschrijving af, door deze zwarte Hebe te doen opzoeken, terwijl hij intusschen zijne medereizigers vermaakt met het signalement van hare kleeding, hare gelaatstrekken en haar gansche uiterlijk voorkomen. De Negerin verdwijnt, wordt in den tijd van twintig seconden twintigmaal geroepen, en een uur daarna ziet de geduldige echtgenoot de trouwelooze voorbijkomen met een glas limonade in hare hand, terwijl zij hem en zijne »dame met den zwarten hoed en bruine oogen" geheel en al vergeten heeft, die misschien in hetzelfde oogenblik nog wel aan den steiger te *Nieuw-York* hare handen staat te wringen. Intusschen begint het de jonge dames te vervelen, langer naar »de Palisaden" te kijken, en zij halen hare zakboekjes te voorschijn; de bedaarde heeren lezen hunne nieuwspapieren, en de Kapitein, die zijne veertienhonderd of tweeduizend dollars ontvangen en in zijne bureau gesloten heeft, gaat even zoo hard zitten dampen als de stoombuis of de machinist. Het breede water van de *Tappan*-baai opent zich voor de blikken der reizigers. Dezulke van deze, die nooit voorheen de Rivier bevaren hebben, zien verlangend uit naar het huis van WASHINGTON IRVING. Hetzelve beslaat eene kleine plek gronds, van geboomte omringd, boven hetwelk een oud Hollandsch windvaantje uitsteekt. Mogen zijne laatste levensdagen, wanneer derzelver tijdperk eens genaderd zal zijn, aldaar de achting en rust genieten, welke hem naar verdienste toekomen!

DE BERGSTROOMEN BOVEN DEN NIAGARA-VAL.

Gedurende den laatsten oorlog in *Kanada*, ondernam Generaal PUTNAM, de vermaarde partijganger, voor het eerst eene landing op het *Geiten-Eiland*. Men had eene wed-

dingschap aangegaan, dat niemand van ons gansche leger de Bergstroomen van den kant van *Amerika* zoude durven overgaan: maar hij was het, die, gedreven door de stoutmoedigheid, welke hem boven al de dapperen van dat tijdperk onderscheidde, het waagstuk ondernam. Een viertal der beradenste en kloekste mannen van zijn korps uitkiezende, ging hij met hen in eene boot, vlak boven het Eiland, en door middel van een' kabel, die door even zoo veel forschgespierde gasten aan den oever werd vastgehouden, gelukte het hem, door met geweldige inspanning van krachten te roeijen, zijn doel te bereiken. Het terugboegseren viel zeer gemakkelijk, en het waagstuk is sedert dien tijd onnoodig geworden door het vervaardigen van de brug, vanwaar de nevensgaande plaat geteekend is.

Vele jaren geleden gebeurde het, dat een Opperhoofd der Tonemantas, na een' heftigen twist met zijne vrouw, in zijne kano lag te slapen. Het kleine vaartuig lag buiten den stroom van de *Niagara* vastgemaakt bij den uitloop van het kleine riviertje, hetwelk naar dien Wildenstam genoemd is, en de Wilde lag half beschonken met zijne rumflesch tegen zijn hart, tusschen het helmgras te slapen. Het razende vrouwspersoon na ettelijke pogingen bespeurende, dat zij, zonder hem te doen ontwaken, de flesch niet meester konde worden, maakte de kano los, en het riviertje uitzwemmende, stiet zij de kano voor haar uit naar den stroom van de *Niagara* toe. Vervolgens keerde zij hetzelve naar den kant van den stortval en zwom naar den oever terug. De kano gleed langzaam voort totdat zij den bovensten rand der bergstroomen bereikte. Door de beweging bijkans kenterende, werd dezelve van den eenen kant naar den anderen gedreven, en de Indiaan werd met schrik wakker. Hij werd terstond overtuigd dat alle pogingen tot redding vruchteloos waren, en met eene hem aangeborene behendigheid de kano regt houdende, haalde hij de flesch van zijne borst te voorschijn en bragt die aan zijne lippen. Hij dronk er uit, totdat hij den rand des Watervals bereikt had, en terwijl de kano over denzelven heengleed, zag men hem regtop zittende, met zijn hoofd achterover, en de flesch tusschen zijne beide handen vastgeklemd houdende. —

Niet lang geleden, werd er openbaar bekend gemaakt, dat op een' bepaalden dag, een groot vaartuig met twee of drie menagerièn van wilde beesten, benevens eenige tamme huisdieren bevracht, de bergstroomen zoude afzakken. Dat berigt lokte van alle kanten eene ontelbare menigte aanschouwers uit, en ter bepaalder ure werd het vaartuig naar den stroom geboegseerd en vervolgens met de dieren, los op het verdek rondloopende, aan zijne vaart overgelaten. Het gleed statig voort, totdat het aan de bergstroomen kwam, alwaar het na een verschrikkelijk stampen en stoten, gedurende eenige minuten in de scheur van eene rots bleef steken. De beeren en de apen werden in het want gezien, maar de andere dieren, die niet konden klimmen, werden van den oever af niet vernomen. Tot overgroote spijt van vele duizenden, geraakte het schip gedurende den nacht over de stortvallen heen, en van al de dieren bleef er niet één in leven, behalve eene gans, welke des anderen daags, zonder ander letsel dan eene gebroken vlerk, wedergevonden werd en sedert als eene merkwaardigheid voor het publiek te zien is geweest.

Die bergstroomen zijn ver van het minst belangrijke schouwspel van de *Niagara* te

W. H. Bartlett

R. Wallis

SARATOGA LAKE.

LAC SARATOGA

PR. SARATOGA SEE

HET MEER SARATOGA

zijn. Zij vertoonen in hun' schuimenden loop eene kracht en een geweld, hoedanige men bij geen ander verschijnsel van denzelfden aard opmerkt. Op de brug staande, welke het *Geiten Eiland* met het vaste land vereenigt, en naar het Meer *Erie* heen ziende, maken de schuimende randen der stroomen den gezigteinder uit, en doen zich voor, alsof het een strijd der woedende golven tegen den hemel ware. Niemand, die dit tooneel van woeste schoonheid niet gezien heeft, kan zich een denkbeeld vormen van het geweld waarmede het water omhoog stuift. De rotsen, welker steile punten boven deszelfs oppervlakte uitsteken, schijnen van een bovennatuurlijken angst gekweld te worden en de woeste golven als met de kracht van reuzenarmen af te weren. Digter nabij den rand van den waterval worden drie maalstroomen hoe langer hoe erger bewogen, en het is den aanschouwer bijkans ondoenlijk, het denkbeeld van zich af te zetten, dat zij de bewustheid hebben van den afgrond, waarheen zij zich spoeden, en daarom van afgrijzen pogen terug te wijken. Die geneigdheid om aan de *Niagara* eene menschelijke ziel en menschelijke gewaarwordingen toe te schrijven, is iets hetgeen al hare bezoekers eigen is, op al de punten van hare prachtvolle verschijnselen. De draaikolken der stroomen, de bogten waarin zij de kleine rotsachtige eilandjes omsluit, die midden boven de woeling uitsteken, hunne plotselijke kalmte aan den uitersten rand van den stortval, en de witheid van het schuim, waarmede zij op nieuw, hoezeer magteloos, uit hoofde der schrikbarende diepte, te voorschijn komen, dat alles komt de opgewondene verheelding der aanschouwers, als de natuurlijke uitwerking van een dreigenden ondergang, een wanhopig besluit, een' schrikkelijken doodsangst van de ziel en het ligchaam des stervelings, voor.

HET MEER SARATOGA.

Een bijzonder kenmerk der Amerikaansche landschappen bestaat in de menigte van derzelver kleine Meren van zoet water, die van ééne mijl af tot twintig mijlen toe in omtrek beslaan, en meerendeels hun' aanvoer van water ontvangen van levendige bronnen en wellen, met kleine riviertjes voor hunne uitwatering, die al het overtollige doen wegvloeijen, en met oeverkanten overal welig beplant en voor het grootste gedeelte heuvelachtig en allerbekoorlijkst voor het oog. Zij liggen in het midden van de bossehen gelijk zilveren spiegels, kalm en liefelijk het stoute van den aard der landschappen door hunne bevalligheid temperende. Van de meeste derzelve worden de groote Meren en Rivieren gevoed. Van den kant van *Nieuw York* alleen worden er vijftien geteld, die hun water in het Meer *Ontario* ontlasten — eene daadzaak, waaruit men hun groot aantal kan opmaken, en welke tevens dient om de moeijelijk te gissen bronnen van die aanzienlijke watervlakten op te geven.

Het Meer *Saratoga* is vermaard door de veldtogten van den Generaal BURGOYNE, en

om de vischpartijen, welke er gehouden worden. Van de eerste is de geschiedenis geschreven en algemeen gelezen: de laatste zijn bekend door mondelinge overlevering: maar zoo lang er een lekkerbek zijn zal en de forellen aan den haak zullen bijten, zal ook dat aandenken in wezen blijven. Eene plaats »*de Bronnen*" geheeten, is slechts drie mijlen van het Meer af, en daarheen rijden de weelderigste bezoekers van *Saratoga*, om er maaltijden te geven, en dezulken van hunne gasten, wie het meer om het bevallige van het Meer, dan om de visch te doen is, komen er iets vroeger, om zich gedurende den voormiddag in platboomde vaartuigjes, op het Meer, te midden der forellenvangers in den zonneschijn te koesteren.

Het zal zes of acht jaren geleden zijn, dat zich eens een vrolijk gezelschap op dit Meer bevond, en zich vermaakte met visschen en lucht te geven aan zijne geestige kwinkslagen, om zich dus doende in de gunst eener Schoone van eenige vermaardheid in te dringen. De boot lag een naastenbij boven vijf à zes voeten water, aan de Oostzijde van het Meer, en de dames zaten, hare hengelroeden vasthoudende, omtrent veertig *yard's* van den oever af, naar hare dobbers te turen, die boven de oppervlakte van het heldere water lagen te drijven; maar zij lachten zoo luid met elkander, dat zij de visschen hun' honger wel van vrees moesten doen vergeten. Na eenige uren lang te hebben liggen dobberen, zonder iets te vangen, of zelfs een visch te zien bijten, bespeurde de bovenvermelde *belle*, dat haar haak in den grond bleef steken. Zij stond op om hem gemakkelijker op te halen, en het gansche gezelschap in dat oogenblik naar denzelfden kant loopende, verloor zij haar evenwigt, viel over boord en deed door haren val de boot kenteren. In het eerste oogenblik was het eenigzins een tooneel van schrik en verlegenheid. De heeren trokken de dames mede onder water, en de dames de heeren: maar de oude visscher, dien zij aan het roer hadden gehad, een rijzige gast, die er den grond wel kende en wist dat de diepte juist met zijne lengte overeenkwam, flodderde bedaardelijk in het water rond, om er hen allen een voor een uit te halen, en ieder van hen bevelende, zich aan de omgeslagene boot vast te houden, stiet hij hen dusdoende veilig naar den oever, terwijl zij even als haringen aan een' hoepel, rondom de boot hingen. Geen van hen allen deed er eene verkoudheid van op. Andere lieden waren in het visschen gelukkiger geweest: de maaltijd liep vrolijk af, en de dame, welke de hoofdrol in het blijeindend treurspel gespeeld had, is sedert dien tijd onder den bijnaam van de *Schoone Duikster* bekend gebleven. —

De Indianen hechten aan dit Meer een bijgeloovig denkbeeld, hetwelk waarschijnlijk aan deszelfs afgezonderde en stille ligging zijn' oorsprong verschuldigd is. De Mohawks geloofden namelijk, dat de stilte, welke aldaar heerscht, aan den Grooten Geest was gewijd, en dat wanneer eene menschelijke stem een geluid boven deszelfs water gaf, de kano van zulk een' heiligschender dadelijk zoude zinken. Men verhaalt dat eene Engelsche Lady, in de vroegste dagen der planters, met eenige Indianen dit Meer zullende oversteken, zeer nadrukkelijk door dezelve van dat gevaar verwittigd werd. Het was een doodstille dag, en de kano gleed als eene schaduw over den waterspiegel. Omtrent eene mijl van den oever af en midden op het Meer, stiet de dame, welke de Wilden van de ongegrondheid huns bijgeloofs zocht te overtuigen, een' luiden gil uit. De diepste

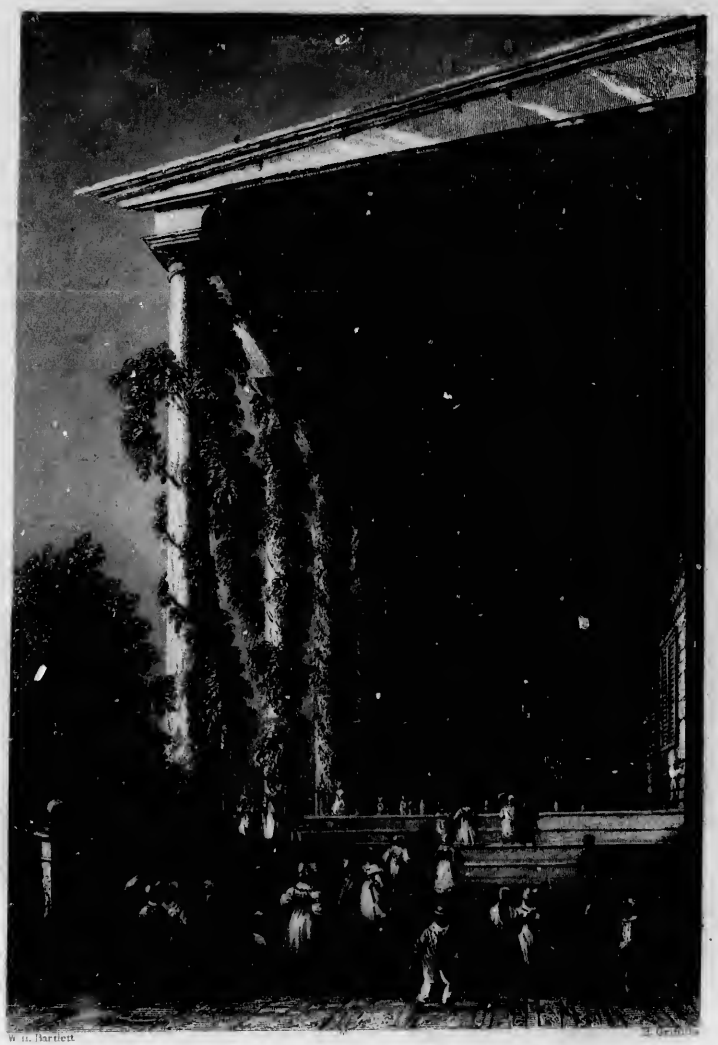

W. H. Bartlett

COLONNADE OF CONGRESS-HALL.

(Saratoga Springs)

[illegible] HÔTEL DU CONGRÈS DIE LAUBENREIHE DES CONVERSATIONS HAUSES

DE KOLONNADE VAN HET BADHUIS DER SARATOGA-BRONNEN.

[illegible]

verslagenheid teekende zich oogenblikkelijk op het gelaat der Indianen. Na eene poos evenwel verdubbelden zij hunne pogingen en roeiden de ligte boot met de snelheid van een' pijl over het water. Zij kwamen behouden aan den overkant, haalden de kano aan land, en de Lady dreef met hun bijgeloof op nieuw den spot. »De Groote Geest is genadig," zeide hierop de verontwaardigde Mohawk: »Hij weet dat het zwijgen eene blanke vrouw onmogelijk is."

Het Meer *Saratoga* beslaat acht mijlen in de lengte en is iets meer dan twee mijlen breed. Het ligt ten naasten bij acht mijlen ten westen van de *Hudsonsrivier*, die deszelfs water opneemt uit een klein riviertje, de *Visch-Kreek* geheeten. Voordat die kleine stroom in het Meer valt, wordt hij door de Indianen met den anderhalfvoet langen naam van de *Kayaderossera-Rivier* aangeduid. Te gelijk met dien welluidenden naam verliest dat riviertje zijne schoonheid, en van de plaats af alwaar het zich met het Meer vereenigt, vloeit het drabbig en langzaam naar de *Hudsons-Rivier* heen.

DE KOLONNADE VAN HET BADHUIS.

(BIJ DE SARATOGA-BRONNEN.)

Dat Logement is sedert vele jaren het meest in aanzien geweest van al die bij de Saratogabronnen zich bevinden. Het is een zeer uitgestrekt houten gebouw, zonder eenige aanspraak op bouwkundige fraaiheid, dan die, welke alhier in onze schets voorkomt, en met geen ander oogmerk gebouwd, dan om aan eene talrijke menigte van bezoekers ten naasten bij hetzelfde gemak te bezorgen, hetwelk haringen in eenen ton gepakt ondervinden. De ruime en onbekrompen verdeelingen der Kolonnade beloven in dit opzigt, even als bij de meeste logementen van dit land, meer dan men van binnen aantreft. De reiziger komt uit de aanzienlijke Kolonnade in eene kamer van tien voeten diepte, bij eene breedte van vier voeten aan het einde van eenen langen gang gelegen, en welke eenmaal daags door de kamermeid bezocht wordt. Zijn bed, zijn stoel en zijn waschtafeltje, gelijken volkomen naar die, welke men in de cellen der kloosters vindt, en gebeurt het hem eens bij den nacht ongesteld te worden, dan loopt hij gevaar van als een Heiden, zonder klokkengelui of waskaars te sterven. De inrigtingen van het huis zijn alle naar evenredigheid hiervan. Des morgens te half zeven wordt er een bengel geluid en alsdan *moet* iedereen ten bedde uit, die op een ontbijt rekent. Te acht ure luidt er een tweede, en dit gelui behooren al dezulken niet te verzuimen, die liever warme dan koude eijerstruif tot hun *dejeuné* verkiezen. Het middagmaal en de thee vereischen dezelfde naauwgezetheid: en het theedrinken vooral, hetwelk in andere landen eene zaak van geen het minste gewigt is, wordt alhier, waar men te twee uren eet, een maaltijd, dien men ongaarne mist.

De thee wordt te zes uren of half zeven gebruikt, en daarbij koud vleesch opgezet, Indiaansch en ander gebak, allerlei soorten van beziën, pastijën, koek, geleiën, koffij en thee. Na eene vasten van vier uren lang zijn dat geene voorwerpen om te veronachtzamen, en de *beaux* en *belles* spoeden zich van hunne plaizierridjes naar huis, tot geen gering voordeel der stalhouders, die hunne paarden »bij den namiddag" verhuren.

Na het theedrinken kleeden zich de heeren, die zich vóór het middagmaal gekleed en vóór het plaizierreisje weder ontkleed hebben, op nieuw voor den avond, en de ruime Kolonnade wordt druk bezocht door de vijfhonderd logeergasten, die aldaar een uur lang komen heen en weder wandelen, of, indien het de avond van het bal is, totdat de troep muzikanten, die meestal Zwarten zijn, van de tafels der eetzaal een orkest gemaakt hebben, en het »Heil u, Columbia!" aanheffen. Een hoepel met groen loof omwonden en vol gestoken met kaarsen, hangt midden in de zaal (de *ci-devant* eetkamer): een koor van al de Negers van het Etablissement doet zich hooren, en als de zegevierende muzijk ten tweedenmale het *refrein* herhaalt, doet de Patronesse hare intrede aan den arm van den edelman, die de meeste aandeelen in de openbare fondsen heeft, en wordt opgevolgd van al de paren, wier voornemen het is te dansen of te spelen. De zwarte muzijkanten doen zich dapper op hunne speeltuigen hooren, niet in gebreke blijvende met hunne hoofden en hielen de maat aan te geven, alsof zij daar al mede toe afgehuurd waren. De *beaux*, wier verliefde gesprekken afgebroken werden door de laatste *chassé* (indien zij deel aan dezelve verlangden te nemen) voeren hunne schoone danseressen, om een luchtje te scheppen en eene verkoudheid op te doen, naar de Kolonnade mede; en tegen elf uren gaat de Champagne rond voor de dames, terwijl de heeren zich van hetgeen zij verkiezen aan het buffet voorzien; waarna de kaarsen helderder beginnen te branden, en al de aanwezigen in eene vrolijker stemming geraken.

Het badhuis is zeer nabij de voornaamste bron aangelegd, welke aan de westkust van een moeras gevonden wordt. Dezelve werd het eerst ontdekt aan de sporen der herten, die dezelve zoo dikwijls bezochten, dat er uit al de omliggende bosschen paden heenliepen. Het minerale water bezit eene sterke genezende kracht en heeft gansch geen' onaangenamen smaak. Het welde voorheen op uit den grond van een klein beekje, maar ligt thans onder den grond bedekt van eene open Kolonnade, en geeft ten naasten bij eene gallon in elke minuut. Het gas er van zich afscheidende, rijst in heldere bellen naar boven, en geeft aan de oppervlakte het voorkomen van een' kokenden ketel. Aldaar bevinden zich vóór het ontbijt die weinigen bijeen, die anders om der gezondheids wille te *Saratoga* komen, en drentelen ook vóór het middagmaal diegenen heen en weder, die de beweging van het wandelen noodig hebben, of die eenig prikkelend middel voor den op handen zijnde maaltijd behoeven. Een arme schelm, wiens gansche bezitting in een' aan het einde kromgebogen stok, benevens een paar tinnen bekers bestaat, vindt alhier nog eenig voordeel, door het opscheppen van het bruisende water, tegen den prijs van een cent voor elken kroes, ten behoeve van de gadingmakenden. — Zoodra de *gentlemen* hun zuurzout met vierderlei soorten van koolzuur

W. H. Bartlett. C. Cousen.

ALBANY.

ALBANY

DIE STADT ALBANY

London, Published for the Proprietors by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, 1839

ARMAVI.

vermengd, hebben naar binnen geslagen, leidt hen een slingerpad naar den top van een' bevallig beplanten heuvel, alwaar zij zich in een' werktuigelijk bewogen stoel, langs een' cirkelvormigen ijzeren spoorweg kunnen vermaken, of de schaduw opzoeken, om zich aan hunne overdenkingen over te geven.

ALBANY.

Albany is de tweede Stad in den Staat van *Nieuw-York*, zoowel wat hare bevolking aangaat, als om haren rijkdom en koophandel. Zij ligt aan den westelijken oever van de *Hudson*, omtrent honderdvijfenveertig mijlen van *Nieuw-York* af, naar den weg langs die rivier gerekend, en digt nabij het punt alwaar deze voor sloepen bevaarbaar wordt. Zij is juist gebouwd op het hoogste gedeelte eener uitgestrekte vlakte, tusschen de *Mohawk* en de *Hudson*, en heeft grootelijks het voorkomen van eene stad, welke tegen de schuinsche helling van een' berg is aangelegd.

De geschiedenis van *Albany's* vroegsten aanleg is niet bepaaldelijk bekend. Het schijnt dat de Hollanders in 1614, op een eiland juist beneden de stad, eene factorij met een Fort hebben opgerigt, gelijk mede negen jaren later, op dezelfde plek, alwaar hetzelve thans nog gevonden wordt, een ander Fort, hetwelk zij *Fort Oranje* noemden. Men zoude bijna zeggen dat het kerkelijk gedoopt is geworden: althans het heeft in verschillende tijdperken de namen gedragen van *Aurania*, *Beverwijk* en *Willemstad*. »Het was te gelijkentijde," zegt de Geschiedschrijver, »ook bekend onder den naam van *de Fuik*." De Indiaansche naam dien het droeg, luidde *Schau-naugh-ta-da*, of »de Aloude vlakte der pijnboomen."

Albany is de woonplaats van vele der oudste en meest gegoede familiën van dien Staat: maar het is behalve dat ook het middelpunt van den transito-handel — het voornaamste kanaal van gemeenschap voor de kooplieden en de reizigers, naar de noordelijke en westelijke streken. De *Erie* en *Champlain*-kanalen vereenigen zich alhier met de *Hudsons-rivier*, en het water, hetwelk de laatste aan de zee onthoudt, wordt door de beide andere naar de groote meren afgevoerd — even alsof de oude Enceladus alhier zijn' werkdag hield en met uitgestrekte reuzenarmen tusschen het zee- en het rivierwater stond.

Hetgeen bijkans iedereen van *Albany* weet te vertellen is, dat hij er een reisvalies verloren heeft. De stoombooten van het noordelijk gedeelte der rivier brengen u in een gezelschap van drie- tot zevenhonderd passagiers toe, bij het vallen van den avond aan eene smalle aanlegplaats, alwaar men nagenoeg van drie- tot zevenhonderd lieden vindt staan, waarvan er niet één is, wiens levensbestemming niet schijnt te zijn, u op dat bijzonder tijdstip aan te raden, dit of dat middel van vervoer te verkrijgen,

of in dit of dat logement uwen intrek te nemen. Zoodra gij voet aan wal zet, omringen u vijf of zes razende knapen, waarvan er twee of drie u achteruitloopende voorgaan, en alle zoo hard schreeuwen als zij maar kunnen, hetgeen ook voor hun belang noodzakelijk is, indien zij het gesis van de stoombuis willen verdooven en elkanders woorden overstemmen. Indien gij met hen in gesprek geraakt en het eerste zestal aan het verstand hebt gebragt, dat uw weg, uwe pakkaadje en uwe keuze van een logement, zaken zijn, in welke zij u van geene de minste dienst kunnen wezen, treedt er een tweede zestal voor in de plaats, hetwelk eveneens tot reden moet gebragt worden, en zoo gaat het gedurig voort, zoodat men kwalijk den tijd heeft om tot zijn' adem te komen. Indien gij hardnekkig stilzwijgt, wordt uw stilzwijgen als eene toestemming beschouwd, uwe pakkaadje aangegrepen, en zoo verdwijnt deze uit uw oog, voordat gij nog van uwe verbaasdheid bijgekomen zijt, en u blijft niets anders te doen over, dan met de lastigste van uwe vijf overgeblevene vervolgers naar een logement te gaan, 's anderendaags eene advertentie over uw vermist verlies in eenig nieuwsblad te doen zetten, en stilletjes te *Albany* af te wachten, of het ook nog uit *Kanada* of van het Meer *Erie* terugkomt, en zoo niet, u over deszelfs verlies te troosten.

Eene der vermakelijkste vertooningen van de wereld, indien zij slechts niet zoo bedroevend was, is een groot aantal landverhuizers met de stoomboot te *Albany* te zien aankomen. Het is alhier, dat zij voor het eerst voet aan land zetten. Met al het goed vertrouwen van menschen, die gewoon zijn een land te bewonen, alwaar de personen en goederen veilig zijn, leveren zij hunne kinderen en hunne pakkaadje over aan den eerstkomende, die hun beduidt dat alles veilig is, en indien er in den geest van den armen man al eens eene gedachte mogt opkomen, hoe zonderling en aan het wonderdadige grenzende het wel is, dat iemand die hem volstrekt onbekend is, zoo juist van zijn' voorgenomen togt onderrigt kan zijn, dan wordt die gedachte een oogenblik daarna uitgewischt door zijne verbaasdheid over het tooneel van gewoel en verwarring, dat zich aan hem voordoet. Na verloop van vijf minuten dunt de menigte een weinig en hij kijkt rondom zich naar zijne kinderen en zijn goed. Dáár vliegt in aller ijl eene diligence naar den eenen kant heen, in welke zijne oudste dochter vruchteloos hare armen uit het portier uitstrekt en roept dat er eene vergissing plaats heeft. Zijne twee jongste zijn aan boord geraakt van eene stoomboot, welke zoo even is heengegaan naar eene plaats acht uren hooger de rivier op. Zijne goederen zijn geheel en al verdwenen, en van zijne gansche familie en zijne bezitting is hem niets overgebleven dan zijne stokoude grootmoeder, en het ledekant van zijn' grootvader, en beide slechts, omdat de eene doof en het andere niet draagbaar is. Tot zijn' troost berigten hem de fatsoenlijke lieden, die hem daar aantreffen, dat zijne kinderen toch na verloop van een paar dagen kunnen wederkomen, en dat hij op zijne reis verder het westen in, misschien wel hier of daar zijne goederen zal terugvinden — biedende hem ten zelfde tijde aan, tot het een of het andere oogmerk, voor geene geringe geldelijke vergoeding, een' ijlbode weg te zenden.

Albany is de zetel van het bestuur en heeft als zoodanig een Provinciehuis, omtrent

W.H. Bartlett.

CROW-NEST FROM BULL HILL.

(Hudson River.)

CROW-NEST VU DE LA COLLINE BULL

HET KRAAIEN-NEST VAN DEN STIERBERG AF GEZIEN.—AAN DE WEST MAAT.

hetwelk de geschiedschrijver van *Nieuw-York* aanmerkt: »In den aanleg van dat gebouw zijn alle regelen van bouwstijl, hetzij Egyptische, Hindoosche, Chinesche, Griecksche, Romeinsche, Sarrazeensche, Gothische, of de zamengestelde volmaakt geschonden." Sedert eenigen tijd evenwel heeft een betere smaak van bouwkunde veld begonnen te winnen, en wij hebben, niet lang geleden, in de Noorder Parelstraat eene *façade* (naar het scheen van eene nieuwe Kerk) gezien, welke van eene zeer zuivere en fraaije bouworde was. Vele der bijzondere woonhuizen van *Albany* moeten vrij wat geld gekost hebben, en de inwoners verdienen lof om hunne gastvrijheid.

HET KRAAIJEN-NEST: VAN DEN STIERBERG AF GEZIEN.

(OP DE WESTKAAP.)

Het is met de *Hudsons-Rivier* even als met alle andere rivieren het geval dat men, om dezelve op het voordeeligste te zien, haar in het midden en niet op den voorgrond van eene schets brengen moet. Het is verwonderenswaardig hoe veel effect de voorgrond in een landschap doet, en er zijn er weinig, alwaar dezelve van natuur schooner is, dan die van de *Hudsons-Rivier*. Op de hierbij behoorende schets ligt de schilderachtige bosschaadje van *Undercliff*, het lusthuis van den Kolonel MORRIS, tusschen de Rivier en den teekenaar, en regt tegen over hem de top van het *Kraaijennest*, den berg, van welken bij de beschrijving van de *Westkaap* melding is gemaakt [1].

Het *Kraaijennest* is een der fraaiste bergen van *Amerika*, wat zijne bosschaadje, zijne gedaante en zijne ligging aangaat, en wanneer het water effen is en de maan zich boven den top des bergs vertoont, heeft hij het aanzien van een' Monarch, aan wiens kroon eene enkele parel prijkt. Hij is ook de schouwplaats van het eerste voortbrengsel van dichterlijke verbeelding, hetwelk in *Amerika* in het licht gekomen is — het Dichtstuk namelijk van »den schuldigen Kabouter." Bij den aanhef van hetzelve wordt de plek zoo naauwkeurig en treffend beschreven, dat zij er volmaakt in te herkennen is, en zij, die het dichtstuk ooit onder de oogen hebben gekregen (hetgeen echter met weinig Europeanen het geval zijn zal), zullen er een voortbrengsel in aantreffen, hetwelk naar mijne gedachten zeer veel overeenkomst heeft met den »Droom van een' Zomernacht." Het onderwerp is de teregtstelling van een' Kabouter, over wien de algemeene vergadering der Toovergodinnen vierschaar spant, nademaal hij

[1] Zie bl. 6.

zich schuldig heeft gemaakt aan het uitdooven van zijne tooverlamp, en zich in een minnehandel met een aardsch meisje heeft ingelaten. Hij wordt tot straffen veroordeeld, waarvan de naauwkeurige beschrijvingen het grootste gedeelte van het dichtstuk uitmaken. Eindelijk doet hij boete voor zijn vergrijp en krijgt vergiffenis. Men vindt er zulke naauwkeurige en naar de waarheid ontworpene tafereelen in, benevens eene zoo juiste kennis van de Natuur in *Amerika*, vooral wat de vogels, visschen, bloemen en andere voorwerpen van deszelfs gewesten betreft, dat men dit kleine gedicht even zoo wel als een boek van grondige wetenschap als van dichterlijke verbeeldingskracht kan beschouwen.

Juist onder het *Kraaijennest* en overschaduwd door de lommer van eene bergkloof ontspringt een waterval midden in de bosschaadje en stort zich in de rivier uit. De wandelingen in den omtrek zijn koel en eenzaam, en het is een geliefkoosd oord voor de minnende gelieven van *Nieuw-York*, die er zich met de stoomboot heen begeven (een togtje van drie uren) en er de wittebroodsweken met veel genoegen doorbrengen, alzoo het voortreffelijke logement, hetwelk men er vindt, het *wezenlijke* aanvult, zonder hetwelke al het *denkbeeldige* slechts eene beguicheling is. De marmere graftombe van een' kadet, die door het springen van een stuk kanon zijn leven verloor, maakt een schilderachtig voorwerp uit en zet aan de plaats eenig geschiedkundig belang bij.

GEZIGT VAN DE TAFELKLIP: NIAGARAVAL.

(VAN BENEDEN AF GEZIEN.)

Het belangwekkende van het gezigt op die overhangende rots wordt eenigermate verhoogd door de waarschijnlijkheid, dat dezelve binnen het verloop van het eerstvolgende half jaar in den afgrond zal nederstorten. Sedert den val van het verst vooruitstekende gedeelte derzelve, twee of drie winters geleden, heeft men eene diepe en wijde scheur ontdekt in den omtrek van het overgebleven blad boven aan de rots, en men vreest zelfs, dat het de uitwerking van het eerst aanstaande vriezend weder niet zal kunnen wederstaan. Thans evenwel, ondanks dat dreigend gevaar, ziet men ter aller ure het breede Tafelblad door talrijke gezelschappen van heeren en dames bezocht, die aldaar loopen, teekenen en in bewonderende aanschouwing verzonken zitten, in het vaste vertrouwen dat er geene klip is, welke niet op haar grondstuk rust. En dat zal waarschijnlijk zoo blijven duren, tot dat eindelijk eenmaal dat klipstuk, na zoo vele waarschuwingen, met een donderend gekraak nederstort [1].

[1] Zoude de voorspelling van den Heer WALLIS ook bewaarheid zijn geworden, en het nedervallen van dit klipstuk

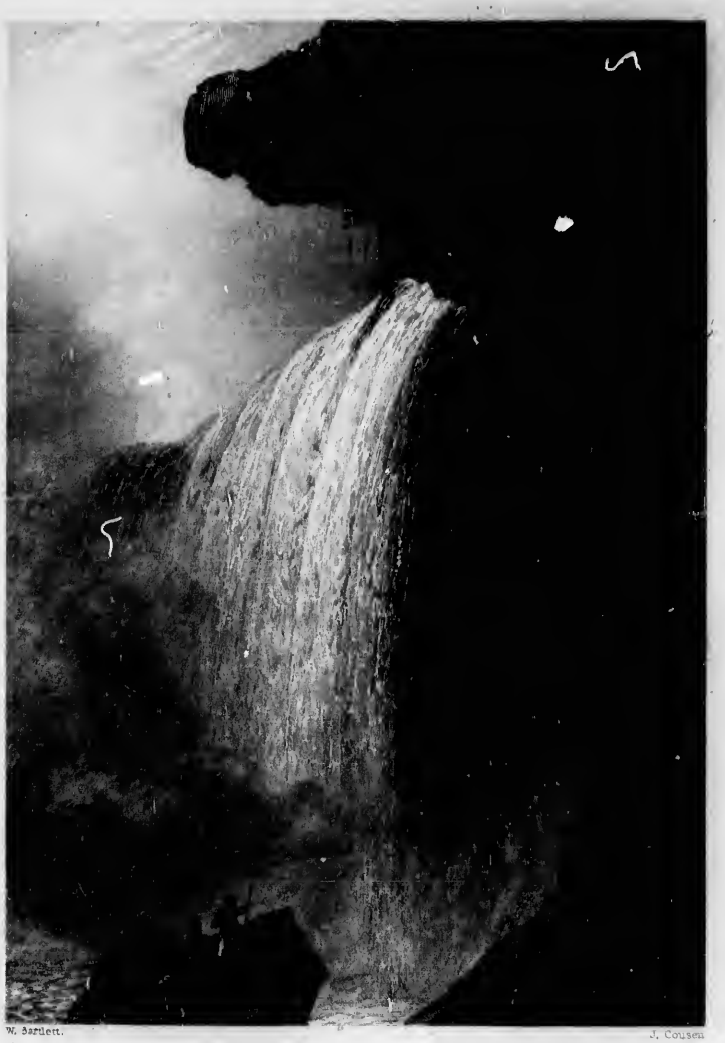

W. Bartlett. J. Cousen

VIEW BELOW TABLE ROCK.

VUE PRISE DE DESSOUS TABLE ROCK. ANSICHT UNTER DEM TAFELFELSEN

DE TAFEL-KLIP, VAN BENEDEN AF GEZIEN.

Het pad achter den *Paardenhoef* loopt juist onder het vooruitstekende blad van de *Tafelklip*, en tusschen het schuim en de kleinere stroomen, die over den steilen rand nederdruppelen, of een uitloop vinden door de talrijke scheuren in den kant van den afgrond, is het even zoo nat als in de laan, welke door de tooverheks van den *Atlas* met een »eeuwigdurenden regen" gezegend wordt. Wij maakten een gedeelte uit van een talrijk gezelschap, hetwelk tegen het einde van den laatstverloopen zomer dit Najadenpaleis bezocht. Boven aan den trap staat een klein huisje, door een' zeer beleefden Engelschman bewoond, die met behulp van eene dochter en twee zoons, aldaar eene leeskamer houdt, met een boek om de namen der bezoekers in op te teekenen; zeldzame wandelstokken, in de bosschen van den Niagaraval afgesneden, benevens delfstoffen en opgezette schorpioenen verkoopt; daarenboven zijne diensten verhuurt als wegwijzer naar de verschillende watervallen, en brandewijn met water ten dienste heeft dergenen, die den reistogt hebben overleefd.

De dames van het gezelschap werden in een klein afzonderlijk vertrekje gelaten, om als een voorbereidende maatregel tot het nederklimmen, van toilet te veranderen, en de twee vlugge knapen van onzen wegwijzer, metamorphoseerden ook weldra hare *Cavaliers* in een zoo slordig paar struikroovers, als men in het hartje der *Abruzzen* vinden kan. Een grove broek, lange buisjes van groen geverwd laken, hoeden van gewast vilt en flanellen hemden — alles er even zoo uitziende als de kleederen der drenkelingen, ter herkenning van dezelve aan de *Morgue* te *Parijs* ten toon opgehangen, — maakten ons kostuum uit. Het onderscheid van dat der dames bestond in een' groven rok in plaats van onze brocken, en een' band, waarmede hare breedgerande hoeden onder hare kin waren vastgemaakt, — zoodat onze vriendinnen, alle vleijerij aan kant gezet, wel te *Billingsgate* [2] schenen thuis te behooren. Het verschrikkelijkste oogenblik der expeditie voor haar was, genoodzaakt te zijn in zulk eene kleeding, voor een twintigtal aanschouwers, die zich op ons pad verzameld hadden, de *revue* te passeren.

Onze wegwijzer ging vooraan en wij volgden hem, digt onder de over ons hoofd hangende rots. Van het oogenblik af, waarin wij de beschutting van den trap verlieten, blies ons een gure scherpe wind in het aangezigt, en eenige schreden gevorderd zijnde, trof ons een fijne stofregen, die door al de openingen van onze kleederen heendrong en het voetpad onder ons zeer glibberig en moeijelijk maakte. Wij waren nog niet bij de watergordijn, achter welke wij heen moesten wandelen, maar een of twee van het gezelschap gaven het reeds op en keerden terug, verklarende dat het hun ondoenlijk was adem te halen; en de overigen, het voorbeeld van onzen wegwijzer volgende, moesten zich bijkans tot op den grond voorover buigen om de schuimvlokken uit hunne neusgaten te houden; en zoo vervolgden zij hun' weg, vrij wat te doen

---

aanleiding gegeven hebben tot het berigt, eerst door een Amerikaansch Nieuwsblad medegedeeld, maar vervolgens als eene jokkernij uitgekreten, alsof een gedeelte der rotsen van den Niagaraval ware ingestort?

[2] De woonplaats der Londensche vischvrouwen. (VERT.)

hebbende om zijne hielen in het oog te kunnen houden. Wij kwamen bij het moeijelijkste punt van onzen togt, en te midden der verwarring, door de digte regenvlagen veroorzaakt, geheel en al doof en meer dan ten halve zwemmende, bleef onze gids een oogenblik stilstaan om ons in de gelegenheid te stellen, van hem bij een slip van zijn hembd vast te houden en ons verder eenige teregtwijzingen te geven. Alles wat wij onder het donderend geraas van den waterval naast ons hooren konden, was een bevel van, wanneer het op het ergst zoude zijn, vooruit te gaan, alzoo de weg achter den stortval om korter was dan indien wij teruggingen: en met zulk een vermakelijk vooruitzigt stapten wij zoo hard ademhalende als wij slechts konden, den vijand te gemoet. Men mag veilig vooronderstellen, dat iedereen, die door de waterkolom heengedrongen is, welke den ingang stopt der spelonk achter dien waterval, een volkomen denkbeeld van de benaauwdheid van het verdrinken zal hebben gekregen. Hetgeen aan de dikte van het element ontbreekt, wordt meer dan aangevuld door de kracht van den wind, die tegen den mond, de oogen en de neusgaten aanslaat, alsof hij een' helschen watergeest poogde te ontvlieden. Het denkbeeld alleen, dat het ergste is doorgestaan, schenkt den hijgenden lijder den moed om nog eene wanhopige schrede verder te doen.

Binnen de spelonk valt het ademen vrij moeijelijk, maar met een weinig vermogen over zich zelven zal men zich evenwel tegen de waterdeelen van den dampkring weten te beveiligen, en vervolgens zal het aanschouwen van het Paveljoen, met alles, wat zich boven en rondom hetzelve vertoont, een' indruk op den geest maken, die nooit zal worden uitgewischt. De bogt van den nederbruisenden waterval vormt eene ruimte, gelijkende naar het binnenste van eene tent, maar welke zoo vol dampen en schuim is, dat men er onmogelijk ver door kan heen zien. Van buiten gezien, speelt het licht bij tusschenpoozen op de krijstallen muren van den katarakt, en wanneer er de zon regt van voren op schijnt, is het eene voorbeeldeloos fraaije vertooning. De plaats waarop men staat is zeer onvast; het is als een smalle plank, uit losse en glibberige steenen bestaande: en onder u raast en kookt de afgrond als..... neen, het is onmogelijk eene vergelijking te vinden! Over het geheel genomen is het waagstuk eerder genoegelijk voor de herinnering dan vermakelijk onder de uitvoering.

LAKE WINNIPISSEOGEE, FROM RED HILL.

LAC WINNIPISSÉOGEE VU DE RED HILL. DER WINNIPEG-SEE VOM ROTHEN

HET MEER WINNIPISEOGEE, VAN DEN ROODEN HEUVEL AF.

London. Published for the Proprietors by Geo. Virtue 26 Ivy Lane

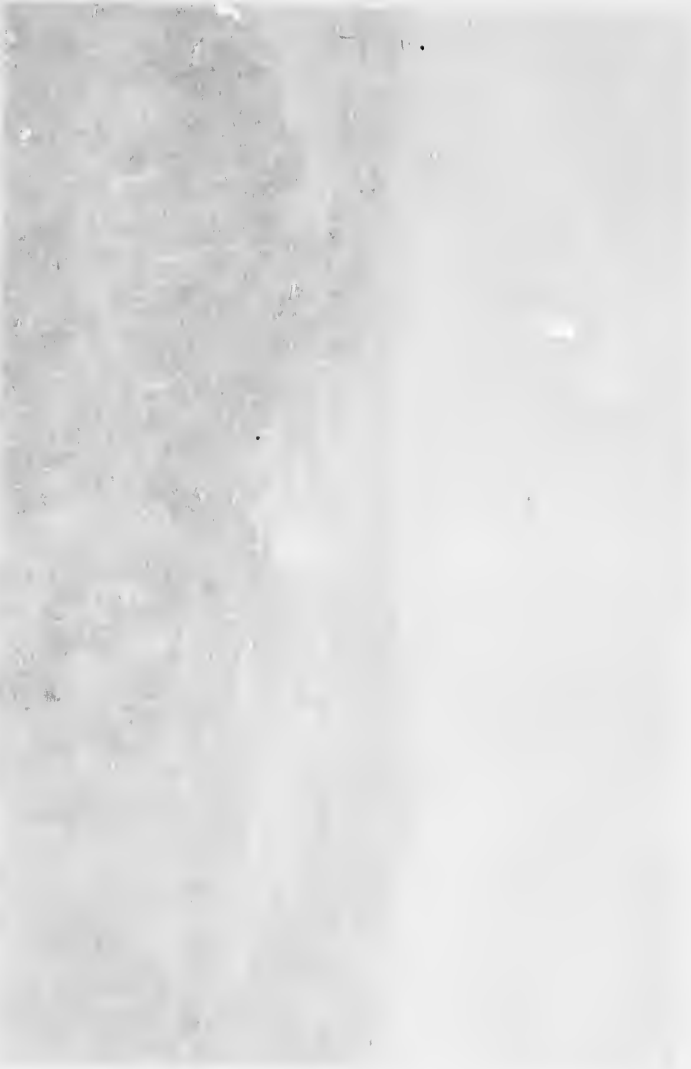

HET MEER WINNIPISEOGEE.

(DE OOGAPPEL DER INDIANEN.)

IN NIEUW HAMPSHIRE.

De gevechten in Indië, door den vermaarden Kapitein LOVEWELL, nabij de oevers van dit Meer geleverd, waren het niet alleen, die de vroegste inboorlingen van dit gedeelte des lands in de gelegenheid stelden, om de bewijzen van hunnen moed ten toon te spreiden. Beeren, wolven en wilde katten waren de vijanden, die zij zoo dikwijls op hun pad aantroffen, als de norsche Indianen, en meestal veel gevaarlijker dan deze. De beschrijvingen, welke in de deftige geschiedkundige oorkonden van den Staat voorkomen, van ontmoetingen vooral met beeren, zijn somtijds vrij koddig, en inderdaad, hoe gevaarlijk hij ook voor den mensch moge wezen, heeft evenwel de beer iets over zich, hetwelk aan zijne worstelingen tegen den mensch iets grappigs bijzet. In de vroegste dagen van *Nieuw Hampshire* stelden die dieren dikwijls al de hoop des landbouwers te leur, door het vernielen van de groene maïs of andere soorten van granen. De zoete vruchten, de honig en andere eenvoudige maar smakelijke voortbrengselen van den boomgaard, waren even eens door Bruin gezocht, en zoo lang hij zich daarvan konde voorzien, nam hij nimmer tot eenig dierlijk voedsel zijne toevlugt. De ergste van die soort was de kleine Amerikaansche beer, met den langen spitsen neus, die zich zeer onderscheidt door zijne groote vlugheid in het op- en afklimmen der boomen. Men vond hen dikwijls in holle boomstammen of in rotskloven, en hun vleesch werd door de jagers voor zeer lekker gehouden. Onder de avonturen met die soort van hunne vijanden, door de eerste volkplanters van dien Staat vermeld, behoort de ontmoeting van zekeren *Master* ANNIS, met zulk een' beer.

»Eens op een' dag, laat in de maand Maart," zegt de verhaler, »toen er veel sneeuw lag, deed hij zijne sneeuwschoenen aan en begaf zich met ABNER WATKINS, vergezeld van hunne honden, om te jagen naar de *Minkbergen* heen. Zij waren met eene bijl en een jagtgeweer gewapend. Nabij het gebergte komende, bespeurden zij dat de honden zeer opmerkzaam naar iets keken, hetwelk zich in de spleet van eene rots schuil hield. ANNIS liet zijn medgezel alleen en beklom de rots tot op eene hoogte van twintig of dertig voeten, alwaar de honden waren. Hij had toen niets anders bij zich dan zijn' stok, waarvan de punt met ijzer beslagen was. Na een kort onderzoek, maakte hij het besluit op, dat er geen ander wild zijn zoude dan een vret of eenig ander klein dier, zoodat hij van vermoeijenis op zijn' rug in den sneeuw ging liggen, met zijn hoofd tegen de plek aan, welke hij onderzocht had. Weinige oogenblikken nadat hij zich nedergevleid had, hoorde hij een gesnuffel onder zijne ooren: hij sprong op en zich omkeerende, zag hij eene oude beerin, haren kop tusschen de verdorde bladeren en de

sneeuw doorsteken, die den ingang van haar hol stopten. Hij stak zijn' stok tegen de schoften van de beerin uit en hield haar op die wijze van zich af, te gelijk WATKINS toeroepende, bij hem te komen en de beerin met zijne bijl te dooden, hetgeen na eenige oogenblikken gebeurde. Toen alles gedaan was, beklaagde zich ANNIS over de traagheid van WATKINS, maar deze verontschuldigde zich, met te zeggen, dat hij zijn geweer niet had kunnen afvuren, omdat het telkens — telkens — telkens ketste. »En hoe legdet gij op hem aan?" vroeg ANNIS, wetende dat hij zelf juist tusschen hem en de beerin gelegen had: »Wel, ik mikte op haar tusschen uwe beenen door," antwoordde WATKINS.

Vele jaren geleden, werd door een' stouten knaap, nabij het Meer *Winnipiseogee* een jonge beer gevangen, naar het gehucht gebragt en na vrij wat moeite in het afrigten tot een' speelkameraad van al de dorpsjongens gemaakt, die hij dikwijls naar het schoolgebouw vergezelde. Na eenige maanden lang in de beschaafde maatschappij te hebben doorgebragt, ontkwam hij naar de bossehen en was na vrij wat jaren geheel en al vergeten. Het bestuur over de school was intussehen van den schoolhouder op zijne vrouw overgegaan, en in hetzelfde vertrek, alwaar de groote jongens en meisjes schrijven en cijferen leerden, werden de kleine in het breijen en het spellen onderwezen. Op zekeren winterdag, nadat het hard gesneeuwd had, was door een der knaapjes de schooldeur opengelaten, en zie, tot den vreeselijksten schrik der gebrilde schoolhouderes met hare taehtig leerlingen, komt een groote beer op de allergemeenzaamste wijze de kamer binnenstappen en gaat bij het vuur zitten. Al de kinderen vliegen holderdebolder over de banken en kruipen digt bijeen rondom de schoolhouderes, die de wijk genomen had naar het uiterste hoekje van de kamer, en aldaar stond te schreeuwen en gillen van vrees, dat zij het eerst zoude worden opgegeten. De beer zat zich inmiddels al snuffelende bij het vuur te warmen, betoonde zich zeer tevreden en scheen zijn maal uit te stellen totdat hij zich door en door zoude gewarmd hebben. Het gegil der kinderen hield niet op, maar het schoolgebouw lag ver van de overige huizen verwijderd, en de beer scheen zich nergens aan te storen. Na verloop van eenigen tijd rigtte Bruin zich op zijne achterpooten overeind, en naar de deur heensloffende, begon hij stuk voor stuk de hoedjes, mutsjes en zakken, die aan den kapstok achter dezelve hingen, af te nemen. Zijn geheugen bedroog hem niet; want dezelve waren, even als in vroegere dagen, vol van de snoeperijen der kinderen. Nadat Bruin zich aan hunne kaas, hunne broodjes, hunne koekjes en hun suikergebak had te goed gedaan, snuffelde hij eventjes aan den lessenaar der schoolhouderes, maar bespeurende dat deze gesloten was, haalde hij, als ten teeken van onderworpenheid aan zijn lot, zijne schoften op, stiet de deur open en verdween. Thans werd het alarmsein gegeven; het goedaardige dier werd vervolgd en gedood tot bitter leedwezen van al de dorpelingen, die weldra aan eenige merkteekenen van zijn ligchaam ontdekten, dat hij hun oude vriend en speelkameraad was geweest.

W. H. Bartlett

J. Wallis

THE TOMB OF KOSCIUSKO

MONUMENT VAN KOSCIUSKO

HET GRAFTEEKEN VAN KOSCIUSKO.

KOSCIUSKO'S GRAFTEEKEN.

Aan den uitersten kant van het ruime vlakke oeverstrand der *Westkaap*, vanwaar men het allerfraaiste uitzigt heeft over de fraaiste rivier van ons vaderland, ontwaart men eene bevallige marmeren kolom. Dezelve vereeuwigt de krijgsdeugden van KOSCIUSKO, die gedurende zijn tweede verblijf in *Amerika*, aan de *Westkaap* woonde en zijn' kleinen hof bebouwde nabij de plek van dit gedenkteeken, ter zijner eere opgerigt. Het was in die streken, dat KOSCIUSKO onder den Generaal WASHINGTON dienende, zijn' eersten oorlogsroem verkreeg. Hij was opgevoed in de militaire kweekschool te *Warschau*, vanwaar hij, om zijne opvoeding te voltooijen, naar *Parijs* gezonden werd. Bij zijne terugkomst in *Polen* werd hij dadelijk geplaatst, maar op de eerste weigering van bevorderd te worden, besloot hij zich naar *Amerika* te begeven, en aldaar de vrijverklaring der Amerikaansche Engelschen te helpen bevechten. Van een' brief van Dr. FRANKLIN aan den Generaal WASHINGTON voorzien, bragt hij dezen een bezoek, en werd onmiddellijk tot zijn' Aide-de-Camp aangesteld: en het duurde slechts kort, of hij ontving eene bediening als Kolonel bij de artillerie. Nadat hij zich gedurende den oorlog voor de vrijverklaring door zijn' moed en zijne bekwaamheid bij uitstek onderscheiden had, keerde hij weder naar *Polen*, werd als Generaal-Majoor aangesteld en verkreeg weldra den rang van Divisie-generaal onder den jongsten PONIATOWSKI. Weldra bespeurende dat zijne pogingen om de vrijheid te bevechten, door de zwakheid of zelfs door het verraad van anderen verlamd werden, verzocht hij zijn ontslag en begaf zich naar *Leipzig*. Hij woonde aldaar nog in 1793, toen zich onder het Poolsche leger en zelfs onder het volk eene gezindheid tot muiterij begon te openbaren. Aller oogen waren op KOSCIUSKO gevestigd, die op eens tot hun aanvoerder verkozen werd, waarvan hem het berigt te gelijk met de ontwerpen en de verlangens van zijne landgenooten uit *Warschau* werd toegezonden. Ten gevolge dier uitnoodiging begaf hij zich een weinig digter nabij de Poolsche grenzen, maar alleen uit vrees van de veiligheid dergenen, waarmede hij te doen had, in gevaar te brengen, was hij op het punt van de onderneming te laten varen en zich naar *Italië* te begeven. Bij geluk wist men van hem te verkrijgen dat hij terugkeerde, en te *Krakau* aankomende, juist in het oogenblik, toen het Poolsche garnizoen de Russische troepen had verdreven, werd hij tot Generalissimus, met al de magt van een' Romeinschen Dictator verkozen. Terstond daarna vaardigde hij eene bekendmaking uit, waarbij elke opstand tegen eene buitenlandsche Magt gewettigd werd, en trok vervolgens den Kolonel MADALINSKI ter hulp, die door de Russen op de hielen werd gezeten. Nadat hij zich met dien krijgsoverste had vereenigd, bevochten zij hunne eerste overwinning met een gering aantal troepen. Zijn leger groeide weldra tot negenduizend mannen aan; de opstand breidde zich tot *Warschau* uit, en binnen weinige dagen waren de Russen uit dien

omtrek verdreven. Bij eene volgende ontmoeting behaalde hij eenig voordeel op den vijand, maar de Koning van *Pruissen* de Russen ter hulp snellende, geraakte KOSCIUSKO in groot persoonlijk gevaar en leed de nederlaag. Van dat oogenblik af waagde hij eene ongelijke kans tegen eene groote overmagt, en werd ten laatste te *Maczienice* of *Maniejornice*, vijftig mijlen van *Warschau* af, door de Russische overmagt geheel verslagen. Hij stortte gewond van zijn paard af, zeide *Finis Poloniae!* (Het is met *Polen* gedaan) en werd krijgsgevangen.

KOSCIUSKO werd naar *Rusland* gezonden en binnen eene vesting nabij *Petersburg* opgesloten, alwaar hij bleef tot aan de troonsbestijging van PAUL I. Hetzij dan uit werkelijke of geveinsde bewondering voor het karakter van den grooten man, schonk hem die Vorst zijne vrijheid met zijn' degen weder: »Ik behoef niet langer een' degen," gaf hem KOSCIUSKO ten antwoord: »want ik heb geen vaderland meer."

In 1797 begaf hij zich andermaal naar de *Vereenigde Staten*, alwaar hij met warme genegenheid verwelkomd werd door een volk, welks vrijheid hij had helpen grondvesten. Het Bestuur schonk hem eene jaarwedde en benoemde hem tot Lid van de Maatschappij der Vrijzinnigen. In het volgende jaar keerde hij naar *Europa* weder, kocht zich een landgoed nabij *Fontainebleau*, en woonde aldaar tot in 1814. Hij begaf zich vervolgens weder naar *Zwitserland*, en vestigde zich met der woon te *Solothurn*, alwaar hij ten gevolge van een' val met zijn paard, nabij *Vevay* gestorven is. Onder de laatste verrigtingen van zijn leven, behoorde de vrijlating der slaven van zijn eigen landgoed in *Polen*, benevens een aanzoek tot de vrijverklaring en de beschaafde opvoeding der slaven in *Virginië*.

KOSCIUSKO is nooit gehuwd geweest. Zijn lijk werd naar *Krakau* vervoerd en met groote staatsie in het Praalgraf der Koningen, in de Hoofdkerk ter aarde besteld. De oudste Officieren waren zijne slipdragers: twee schoone meisjes met festoenen van eiken- en cypresbladen volgden er op, en de trein werd gesloten door den Generalen Staf, den Senaat, de Geestelijkheid en de burgerlijke Beambten. Graaf WODSIKI hield op een' heuvel eene aanspraak, en een Geestelijke deed hetzelfde in eene der kerken. De Senaat nam een besluit, dat er op de hoogte ven *Bronislawad* een heuvel zoude worden opgerigt. Drie jaren lang arbeidden lieden van allerlei stand en ouderdom aan dat werk, en ten laatste werd de *Mogila Kosziuszki*, of »Kosciusko's Heuvel," ter hoogte van drieduizend voeten opgerigt. Een slingerpad leidt naar deszelfs top, vanwaar men een fraai uitzigt over den *Weichsel* heeft en over de oude stad der Koningen van *Polen*. Het Grafteeken aan de *Westkaap* is minder aanzienlijk, maar draagt even zeer de getuigenis van eene dankbare herinnering, aan vereering van zijne deugden.

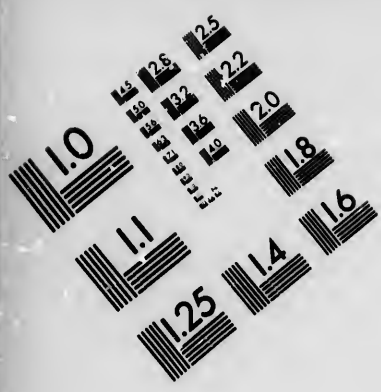

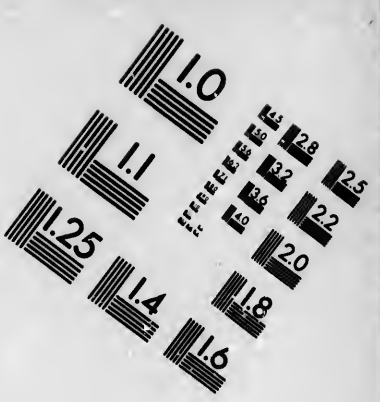

IMAGE EVALUATION TEST TARGET (MT-3)

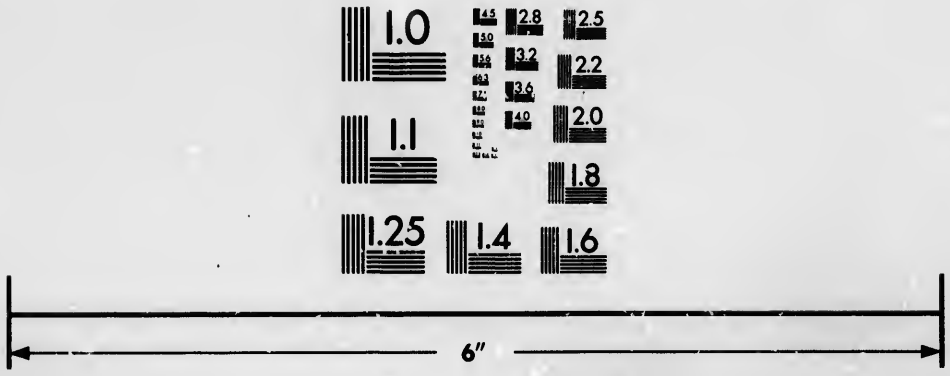

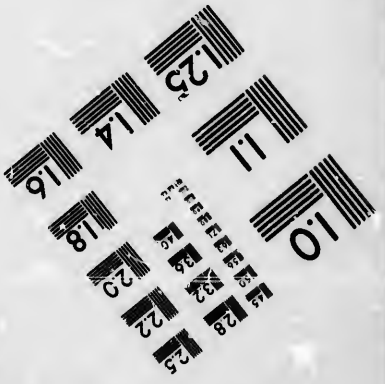

Photographic Sciences Corporation

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503

2.5
2.2
2.0
1.8
1.1
1.0

W. H. Bartlett. R. Brandard.

THE HORSE SHOE FALL, NIAGARA.- WITH THE TOWER.

CHUTE DE HORSE SHOE À NIAGARA AVEC LA TOUR DIE HALBM. HOEFORMIGE CASCADE BEI NIAGARA MEBST DEM THURM

DE PAARDENHOEF: (NIAGARA-VAL); MET HET BELVEDERE.

London, Published for the Proprietors by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane.

DE PAARDENHOEF. NIAGARA-VAL.

(VAN HET GEITENEILAND AF GEZIEN.)

De *Niagara* bevat een' uitloop van verschillende waterstroomen, die naar men berekent, 150,000 vierkante mijlen beslaat! Doctor DWIGHT beschouwt de vallen als een gedeelte van de *St. Laurentius-Rivier*, derzelver bronnen nasporende tot in de nabijheid van de *Mississipi;* en al de tusschen gelegene benamingen van *St. Maria*, *Detroit*, *St. Clair*, *Irokezen* en *Cataraqui* ter zijde stellende, volgt hij haren loop door het *Bovenmeer*, de Meren *Huron*, *Erie* en *Ontario*, even gelijk de *Rhône* zijn' loop door het Meer van *Geneve* en de *Rijn* den zijnen door dat van *Constantz* voortzet. Uit zulk een oogpunt beschouwd, is de *St. Laurentius-Rivier* ontwijfelbaar de voornaamste van de wereld. Op een' afstand van vierhonderd mijlen van haren uitloop af, alwaar zij vijfennegentig mijlen breed is, ondervindt zij de werking van het getij der zee; en tot op diezelfde hoogte toe, zoude eene oorlogsvloot kunnen opzeilen en de noodige ruimte vinden om slag te leveren. Koopvaardijschepen van allerlei grootte kunnen tot *Montreal* toe komen, hetwelk zeshonderd mijlen van de zee verwijderd ligt; en op eene uitgestrektheid van drieduizend mijlen wordt er de scheepvaart slechts op drie plaatsen belemmerd, te weten bij de watervallen van de *Niagara*, de maalstroomen der Irokezen, en dat gedeelte, hetwelk de Rivier van *Sainte Marie* genoemd wordt. Deze is wel voor booten, maar voor geene grootere schepen bevaarbaar. Op een' afstand van tien mijlen ver, waardoor weldra een kanaal zal gegraven zijn, worden de koopgoederen over land rondom de vallen van den *Niagara* vervoerd, en de maalstroomen der Irokezen veroorzaken zulk eene geringe hindernis, dat de goederen bijkans voor denzelfden prijs van *Montreal* naar *Queenstown* worden overgebragt, als eene onbelemmerde scheepvaart zoude vereischen.

Het is noodzakelijk zich de uitgestrektheid te herinneren der wateren, waarvan de *Niagara* haar voedsel ontvangt, om slechts voor den tijd van een uur, op de vooruitstekende klip staande, te begrijpen hoe dit wonderwerk zoo lang duren kan. Dat deze binnenlandsche zeeën, van het eene uur tot het andere de negentig millioenen tonnen water opleveren, die men berekent dat de Waterval uitstort, levert een genoegzaam denkbeeld op van de uitgestrektheid dier meren, waarvan de geest ter naauwernood den omvang schijnt te kunnen beseffen.

De nevensgaande plaat van het *Geiten-Eiland* bevat natuurlijkerwijze slechts een gedeelte van den *Niagara-val*, alzoo er het Amerikaansche gedeelte geheel van gemist wordt. Met dat al is de Val van den *Paardenhoef*, als eene natuurvertooning op zich zelve, ontegenzeggelijk het fraaiste wat men zien kan. Te weten dat de hoek van den katarakt, van den Britschen oever af tot aan den Toren of het *Belvedere* toe, omtrent eene halve mijl uitgestrektheid beslaat: dat dezelve een verval van zóó veel voeten

hoogte, met zóó veel tonnen water in elke minuut heeft; of zelfs den stortval, gelijk hier, op eene bewonderenswaardige wijze door de gravcerstift afgebeeld te zien, brengt den lezer nog het ware denkbeeld niet bij van den indruk, dien deze bij den aanschouwer wekt. Eene der opmerkelijkste bijzonderheden van den *Niagaraval* wordt in deszelfs afbeelding gehcel gemist, namelijk zijne *beweging*. Om deze wel waar te nemen, behoorde de bezoeker ven dit natuurtooneel een' geheelen dag te besteden. De breede stroom glijdt van het Meer *Erie* voort met zulk eene stille kalmte, dat hij dien, die zijne bestemming kent, voorkomt even als een menschelijk wezen, hetwelk zonder er aan te denken, maar desniettemin op eene onwcêrstaanbare wijze zijn' dood te gemoet gaat. Hij omvat de welige eilanden, als om die te liefkozen, tusschen zijne uitgebreide armen: neemt in zijnen schoot de schatting van den stillen loop der *Tonewanta* en *Unnekuqua*, een paar kleine riviertjes, die uit de wildernis komen vlieten, op, en zoo stroomt hij voort totdat hij het Meer *Erie* ver achter zich heeft gelaten, en de kromme bogten zijner groene oeverkanten bespoelt met een' waterspiegel, die slechts door een zomerkoeltje gerimpeld wordt. Langzamerhand begint zijne bedding te hellen. Zijn water begint langs de kanten in gierende draaikolken voort te spoeden, maar in het midden blijft zijn loop nog kalm. Eensklaps schiet de geweldige stroom met eene versnelde vaart tusschen rotsen en klippen voort, en wanneer men hem van beneden af beschouwt, schijnt hij zich door den schok van die eerste belemmering tot hoog naar den hemel te verheffen. Schuimende stort hij neder, en van dit oogenblik af begint zijn stuipachtige worstelstrijd. Drie mijlen ver blijft hij slaande en stuivende wederstand bieden, en bij elke schrede met toenemende snelheid tegen scherpere klippen aanklotsende, stuiven zijne golven terug om op nieuw voorwaarts te woelen, en op het laatst den glinsterenden maar ijzingwekkenden rand des afgronds te bereiken. Het water vereenigt zich daar met de smaragdkleurige bogt, maar in dat oogenblik, even alsof de zekerheid eener onvermijdelijke bestemming zijne onrust staakt, houdt zijn woelen op — wordt zijn water in deszelfs loop gestuit — wordt het woelen en bruisen door eene schijnbare kalmte vervangen — totdat hij zich eindelijk langzaam en plegtig in den onpeilbaren afgrond nederstort. Elk aanschouwer, tot zelfs een kind toe, merkt de onnatuurlijke traagheid op, waarmede de wateren van den *Niagara* in de diepte nederstorten. Het schijnt alsof de natuurlijke wet der zwaartekracht alhier onvermogend is, en het ontzettend schoone van den schrikkelijken afgrond het water als door een diep ontzag op den uitersten rand doet verwijlen.

W. H. Bartlett

E. Finden

THE NARROWS FROM STATEN ISLAND.

LES NARROWS VUS DE STATEN ISLAND. *DIE BAI DER STATEN INSEL.*

DE NAAUWE DOORVAART, VAN HET STATEN-EILAND AF GEZIEN.

London Published for the Proprietors by Geo. Virtue 26 Ivy Lane

DE NAAUWE DOORVAART BIJ HET STATEN-EILAND.

(HUDSON'S-RIVIER.)

Er is geen land hetwelk ons niet schoon zal voorkomen na eene lange zeereis, en het zoude gansch niet te verwonderen zijn, of deze doortogt, gezien en beschreven door iedereen, die den overtogt over de *Atlantische zee* gedaan heeft, zal ook wel in dien roep deelen. Men behoeft zelfs niet lang verstoken te zijn geweest van het gezigt van eenig groen, om bekoord te worden door de stoute kusten, de welige groene oeverboorden, de sombere wouden en smaakvolle landhuizen, die het fraaije van deze straat uitmaken.

Een woeliger en meer bezocht water dan deze straat kan men thans niet wel vinden, en het valt onder zoo veel beweging moeijelijk zich het tafreel voor te stellen door HENDRIK HUDSON alhier aangetroffen, toen de kleine »Halve Maan" op hare ontdekkingsreis voor bijna tweehonderd jaren, alhier doorstevende. »*De Hoofden*" gelijk hij toen de bergen van deze streek noemde, waren met gras en wilde bloemen overdekt, en men ademde er de liefelijkste geuren in." Troepjes van vriendschappelijke inboorlingen, met elandsvellen omhangen, stonden zingende aan het strand, verwelkomden hem, en zijne bark alhier voor anker brengende, ging hij met zijne booten de binnenwateren onderzoeken, en kwam aldus aan den mond der rivier, welke bestemd was om eenmaal zijn' naam te dragen. Het schijnt nogtans dat de Indianen van den kant van *Long Island* minder vredelievend waren, en bij gelegenheid van een' zijner togten in Baai *Manhattan*, werd zijne boot aangevallen door een' troep van negenentwintig wilden, zoodat een Engelsche matroos, COLMAN geheeten, door een' schot van een' pijl in zijn' schouder gedood werd. Herhaalde vijandelijkheden van dien zelfden wildenstam noopten HUDSON zijne ankerplaats aan den *Zandhoek* (*Sandy Hook*) te verlaten, en de baai van *Nieuw York* in te zeilen, welke hij zeer ruim en veilig vond, en alwaar hij zijne gemeenschap met de Indianen van het *Staten-Eiland* voortzette, die hij zelfs aan boord van zijn schip ontving, en tot hun overgroot genoegen in roode rokken kleedde, waarvoor zij hem allerlei visch en vruchten in overvloed wederschonken.

Heden ten dage staat er een Landhuis op elk bevallig punt: aan den linker oever prijkt eene fraaije stad: hospitalen en bijzondere gezondheidsinrigtingen spreiden hunne witte gebouwen in de nabijheid van het quarantainehuis ten toon, en tusschen de kleine koopvaardijvlooten door, die aldaar met de gele vlag in top voor anker liggen, zweven gestadig fraaije stoombooten op en af, vrolijk geschilderd, en welker dekken opgepropt vol zijn van de bewoners van eene der voornaamste steden van de wereld. En evenwel schreef HUDSON, tweehonderd jaren geleden van het eiland *Manhattan*, waarop *Nieuw York* is aangelegd, dat hetzelve woest en bar was. Digte en ondoor-

dringbare bosschen bedekten er al de streken alwaar nog iets wilde groeijen. Het strand was er doorsneden van riviertjes, maar voor het overige zeer zanderig. Dieper landwaarts in vertoonde het sporen van een' steenachtigen en zanderigen grond, klippen, waadbare plaatsen en moerassen.

De vrolijke beschrijving, welke een Amerikaan waarschijnlijk zoude geven van die Straat — de eerste plek van zijn Vaderland, welke hij na eene vervelende zeereis weder te zien krijgt — zoude mogelijk zeer veel verschillen van den indruk, dien dezelve op een' landverhuizer zoude maken, die er niet anders in ontwaart dan de schouwplaats van zijn' eersten moeijelijken stap in het land zijner vreemdelingschap. Ik herinner mij met eenige aandoening van dat contrast getuige te zijn geweest aan boord van het paketschip, waarop ik niet zeer lang geleden als passagier uit *Engeland* dien overtogt heb gedaan. Onder de menigte der landverhuizers die zich in de hutten bevonden, was ook het huisgezin van een fatsoenlijk en wel opgevoed man, die als koopman in eene der kleine steden van *Engeland* bankbreukig was geworden, en thans met het overschot van zijne fortuin herwaarts kwam, om de bosschen van *Amerika* op te zoeken. Zijne vrouw, acht á tien schoone kinderen, waarvan de oudste een bekoorlijk meisje van achttien jaren, door het houden van eene dorpsschool het huisgezin onder deszelfs toestand van verval had helpen ondersteunen. De taak was haar te zwaar gevallen en zij was van de tering aangetast, eene ziekte, welke vooral in *Amerika* van een' allerbedenkelijksten aard is. Kort nadat men buiten het Britsche Kanaal gekomen was, had de scheepsdoctor aan den kapitein te kennen gegeven dat zij zeer ziek was en veel te lijden had van het gemis van lucht; zoodat met eenparige toestemming van al de passagiers van de kajuit, aldaar een bed voor haar gespreid werd, en al de aan boord zijnde dames zich beijverden om haar te verplegen. Hare bevallige manieren en beleefde dankbetuigingen daarvoor deden die alle even veel belang in haar stellen. Toen wij land begonnen te zien, werd de lucht zeer zwoel en heet, en de lijderes, misschien een weinig aangedaan door de algemeene vervoering, die rondom haar heerschte, werd van uur tot uur zieker en koortsachtiger. Haar vader en eene jongere zuster zaten naast haar, drukten haar de hand en poogden haar door middel van een' waaijer een weinig te verfrisschen; en toen wij nu met een' gunstigen wind de Straat inzeilden, en ieder een aan boord in zijne verrukking over het fraaije natuurtooneel haar vergetende het dek beklom, beurde men haar op tot naar de hoogte van het kajuitvenster, alwaar zij met hoogroode wangen, maar zonder de minste uitdrukking van genoegen, het frissche groene land stond te beschouwen. Ons anker werd uitgebragt, de booten uitgezet en alzoo de andere passagiers aan den regel der quarantaine onderworpen waren, wilden wij, alvorens aan wal te gaan, afscheid van haar nemen. Een vloed van tranen, die haar bijkans scheen te zullen doen verstikken, belette haar ons eenig antwoord te geven, en wij verlieten het arme meisje omringd van de haren, die vergeefs poogden haar eenigen moed in te spreken. De herinnering aan dat tooneel paart zich in mijne ziel gestadig met die van de Straat van het *Staten-Eiland*.

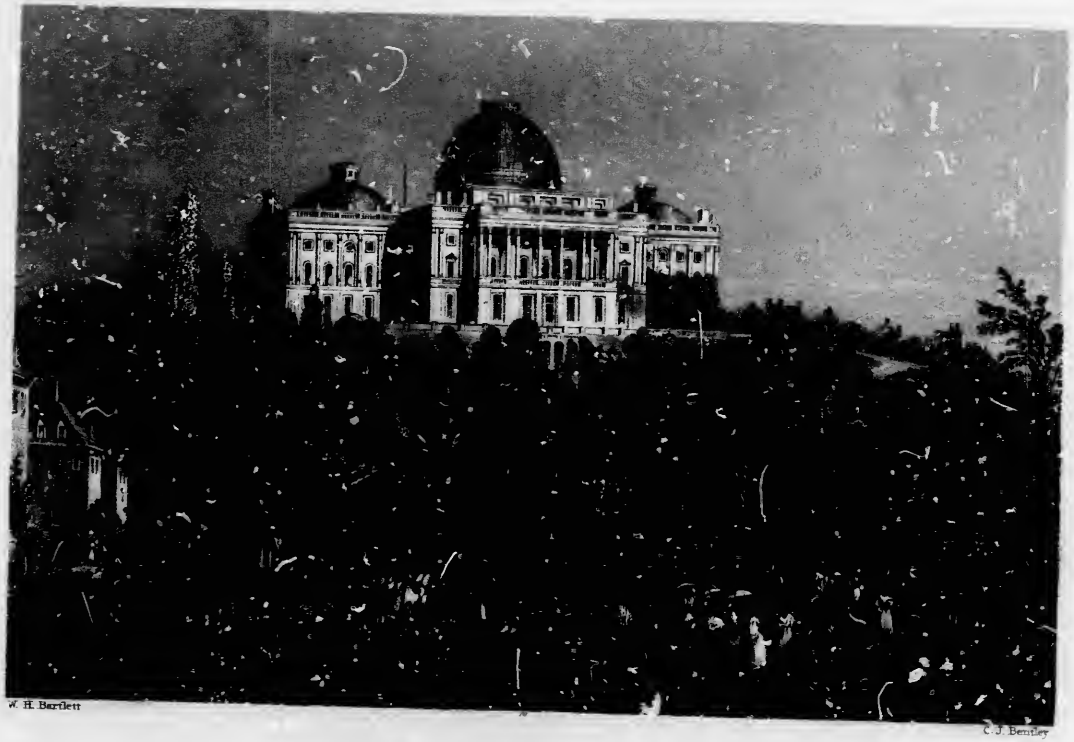

W. H. Bartlett C. J. Bentley

VIEW OF THE CAPITOL AT WASHINGTON.

VUE DU CAPITOLE À WASHINGTON ANSICHT DES CAPITOLS IN WASHINGTON

HET KAPITOOL TE WASHINGTON

London Published for the Proprietors by Geo Virtue 26 Ivy Lane

HET KAPITOOL TE WASHINGTON.

Men kan van verschillende voordeelige gezigtspunten af dit fraaije gebouw bewonderen, alzoo het hooger geplaatst staat, dan de algemeene vlakheid van den grond medebrengt. Behalve die, welke in de verschillende Platen van dit werk voorkomen, zijn er nog andere overschoone, van de verwijderde hoogte af genomen, waarvan de loop van den *Potomac* den achtergrond uitmaakt. Het effect van het gebouw is mede treffend, zoodra er sneeuw gevallen is, en hetzelve heeft door zijne schitterende witheid alsdan het voorkomen van een ijspaleis. De fraaiheid van dat gebouw wordt echter aanmerkelijk verhoogd door de tegenwoordigheid van eene groote volksmenigte, en doet zich nooit beter voor dan op een' dag van inwijding. De volgende beschrijving van des Voorzitters VAN BUREN aanvaarden zijner openbare bediening op het papier gesteld, zal een denkbeeld van de uitwerking dier plegtigheid op het uitwendige des gebouws kunnen bijbrengen:

»Geen wolkje benevelde op dien morgen den glans der zon. De lucht was koud maar helder, en de breede rijwegen, die naar *Washington* leiden, schenen op eenmaal niets te ruim voor de bevolking, welke er zich heen begaf. Overal op de wandelwegen zag men de volksgroepjes, die reeds sedert eenige dagen de stad vervuld hadden, alleen om zich gedurende den nacht eenig verblijf te beschikken, en de stedelingen van *Washington* geraakten als het ware verloren onder den ontzettenden toevloed van vreemde en onbekende aangezigten. De zon schoot hare stralen even zoowel over de tegenstanders als over de aanhangers van het nieuwe bestuur, en men zoude onder zijn' gang naar het Kapitool gezegd hebben dat haar glans allen gelijkelijk vervrolijkte. Het was als het ware het voorteeken van het licht, hetwelk zich onder dat nieuwe bestuur zoude beginnen te verspreiden. Ik heb dien gansehen dag lang, dien ik midden onder volksgroepen van allerlei stand heb doorgebragt, geene enkele aanmerking gehoord, welke den nieuw verkozen Voorzitter had kunnen krenken.

»Een half uur voor de aankomst van den optogt, was ik op het Kapitool en had den tijd om een tooneel te aanschouwen, waarop ik in het geheel niet was voorbereid. De fraaije stoep van de Oostfront des gebouws loopt over drie bogen. Onder een' van dezelve door rijden de rijtuigen tot voor de benedenpoort. Op gelijke afstanden ziet men de breede stoeptrappen met vooruitstekende bordessen, en van de bovenste derzelve rijzen de voorste kolommen op van de portique, welke tot aan de pilasters tegen het gebouw toe uit drie rijen bestaat. Ik had reeds meermalen dien kant van het gebouw, deszelfs bevallige kolonnade en praehtige stoep met bewondering aangestaard als een der fraaiste voorwerpen, die mij ooit voor de oogen waren gekomen. Doch even gelijk men te *Rome* de vergaderde menigte den zegen ziet staan af te wachten, zoo verhoogde ook de menigte op de trappen en voor de stoep van het Kapitool verzameld, op eene onbegrijpelijke wijze de grootheid van het gebouw. De menigte stond in el-

kander gedrongen, even als het volk voor de Tempels van *Babel*, in een van MARTIN's verhevene schilderstukken — alles was met dezelve bedekt en zette aan het gewrocht van bouwkunst eene onbesefbare grootheid bij. De kinderen klauterden tegen de voetstukken der kolommen op, en stonden op de posten van het omringend hekwerk; alles leverde eene vertooning op, juist gelijk PAUL VERONESE voor zijn penseel zoude verlangd hebben.

»Ik bevond mij onder de menigte, en had de voornaamste handelende personen van dit eerbiedwekkend schouwspel uit het oog verloren, totdat zij uit de Raadkamer wederkwamen. Op de breede stoep, die de portique ondersteunt, was eene tijdelijke ophooging aangebouwd en met hekwerk omringd, en al de verdere toebereidselen tot eene der gewigtigste en belangrijkste plegtigheden van de wereld — de inhuldiging van een' oppersten bestuurder over vijftien millioenen vrije burgers, onder den blooten hemel en ten aanzien des ganschen volks — was een tafereel uit de H. Schrift. Wanneer men de treffende eenvoudigheid van deze manier van aan het verlangen te voldoen eener magtige Natie vergelijkt met al het omslagtige, hetwelk zoodanig een voorval bij andere volken kenschetst, moet men wel van zelve gevoelen, dat het overwigt van het zedelijke en schoone aan dezen kant was; dat zulk eene gewigtige plegtigheid geen' luister kan ontleenen van de uiterlijke praalvertooning, en dat het eenvoudig gebruik van het Gewijde Boek alleen dezelve bezegelende, krachtiger en met meer indruk tot het hart spreekt, dan het geschal van duizend trompetten.

»De menigte der vreemde Gezanten en Raadsheeren, die zich aan het diepste achtereinde der Kolonnade bevonden, week uit een, en de voormalige President, benevens de Heer VAN BUREN naderden met ongedekte hoofden. Het volk deed een gejuich van goedkeuring hooren, en de oude grijsaard, die de ziekenkamer verlaten had, waaruit zijn arts geloofde dat hij nimmer zoude kunnen wederkomen, maakte eene buiging, en onder den blooten hemel ongedekt blijvende, nam hij plaats onder het portique. Daarop trad de Heer VAN BUREN voorwaarts en hield met eene duidelijk hoorbare stem en met groote waardigheid zijne aanspraak tot het volk.

»Vervolgens nam de Voorzitter van het Geregtshof hem den eed af, en terwijl de nieuwe President met zijne lippen den Bijbel aanraakte, ontstond er een algemeen gejuich van goedkeuring, iets wat bij andere volken zeer algemeen is, maar onder eene verzameling van Amerikanen zelden voorvalt. De zonen en meest vertrouwde vrienden van den Heer VAN BUREN omringden hem toen. Zijn voorganger, de Ex-President en meer anderen wenschten hem geluk door hem de hand toe te reiken, en de plegtigheid was afgeloopen."

W. H. Bartlett

T. A. Prior

VIEW OF THE RUINS OF FORT TICONDEROGA.

VUE DES RUINES DU FORT TICONDEROGA *ANSICHT DER RUINEN DES FORT TICONDEROGA*

DE OVERBLIJFSELEN VAN FORT TICONDEROGA.

London Published for the Proprietors [illegible] 26 by Lane

DE PUINHOOPEN VAN FORT TICONDEROGA.

Drie weken voor den eersten veldslag der Omwenteling te *Lexington*, werd door het Committé van Buitenlandsche Betrekkingen te *Boston*, een Agent naar *Kanada* gezonden, om aldaar de denkwijze des volks te onderzoeken en berigt van zijne bemoeijingen over te zenden. Zijn eerste raad was het Fort *Ticonderoga* ten spoedigste te bemagtigen.

De knapen van het *Groene Gebergte* hadden zich onlangs onderscheiden door hun' manmoedigen tegenstand tegen de *nieuwe leeningen*, en het was op hen, dat men het oog liet vallen, als het geschiktst zijnde, om die verovering te bewerkstelligen. Hun klein legertje, onder de aanvoering van den vermaarden ETHAM ALLEN, reeds goed afgerigt, verzamelde zich te *Castleton*, en deszelfs hoofdkorps, uit honderd en veertig mannen bestaande, rukte onmiddellijk naar den oever van het Meer, tegenover *Ticonderoga* op. Het was hun van belang een' wegwijzer te vinden, die met het terrein rondom het Fort en met deszelfs toegangen bekend was. ALLEN deed naar dat alles onderzoek bij den Heer BEMAN, een' landbouwer, die nabij het meer woonde, en deze gaf hem ten antwoord, dat hij het meer zelden overstak en weinig van de bijzonderheden van deszelfs ligging wist, maar dat NATHAN zijn zoon, een jonge knaap, gewoon was veel van zijn' tijd met de lieden van de bezetting door te brengen.

De knaap werd geroepen, en uit zijne gesprekken bleek, dat hij ten volle bekend was met elken hoek rondom het Fort en met al de bijpaden, langs welke men hetzelve konde naderen. Hij was in ALLEN's oog juist de persoon die hij noodig had, en na een weinig onderhandelens, nam hij hem, met zijnes vaders toestemming, in zijne dienst aan, om aan zijne troepen den weg te wijzen.

De eerstvolgende stap was, dat hij zich van booten voorzag, welke slechts in geringen getale te krijgen waren. Toen de dag begon aan te breken, waren er niet meer dan drie en tachtig mannen overgezet, en terwijl de booten wederom werden gezonden, om de achterhoede af te halen, besloot ALLEN onmiddellijk tegen het Fort op te trekken.

Hij verdeelde zijne manschappen in drie benden, hield hun eene korte aanspraak, en zich zelven aan het hoofd der tweede afdeeling stellende, voerde hij hen in alle stilte, maar in den stormpas tegen de hoogte van het Fort op. Voordat de zon opkwam, was hij de poort reeds binnengetrokken en hield op de paradeplaats, tusschen de twee barakken, een' wapenschouw over zijne troepen. Terwijl hij de poort binnentrok, loste een schildwacht zijn geweer op hem en dook vervolgens onder een' bedekten weg achteruit. Een andere schildwacht wondde een' officier met zijne bajonet, maar ALLEN bragt hem een' slag met zijne sabel op het hoofd toe, zoodat hij zijn geweer op den grond wierp en om lijfsgenade bad. Toen zij nu op de paradeplaats stonden, hieven zij een drievoudig *hurrah!* aan en wekten daardoor den slapende. ALLEN vroeg den weg naar de woning van den Kommandant, liep schielijk den trap op en beval,

buiten de deur staande, met zijne Stentors stem den verbaasden krijgsoverste zich terstond voor hem te vertoonen. Ten uiterste verbaasd over zulk een onverwacht bevel, sprong de Kommandant ten bedde uit en deed de deur open, waarop hem tot eene morgengroet het even zoo onaangename als onverwacht bevel gewierd, van terstond het Fort over te geven. Onder het wrijven van zijne oogen en terwijl hij weder tot zijne zinnen trachtte te komen, vroeg hem de Franschman, op welk gezag hij zich verstoutte zoodanig iets te eischen. »Op het gezag van den Grooten Jehovah en dat van het Congres!" luidde ALLEN's antwoord.

Niet zeer gewoon in dezen afgelegen hoek veel van het Congres te hooren spreken, noch deszelfs gezag te erkennen, wanneer dat al eens gebeurde, begon de Kommandant in een gesprek te treden, maar ALLEN maakte daar spoedig een einde aan, door hem zijne sabel boven het hoofd te zwaaijen, en bij herhaling de overgave van het Fort te eischen. Op die wijze in zijne vertoogen gestoord en niet in staat zijnde zich te verdedigen, onderwierp Kapitein DE LA PLACE zich aan zijn lot, beval zijn garnizoen ongewapend op de paradeplaats te verschijnen, en de bezetting gaf zich aan de overwinnaars over.

Dit viel voor 's morgens te vier uren, op den 10den Mei. Het overschot der troepen kwam aan, nadat het Fort was ingenomen, en de krijgsgevangenen, bestaande uit een' Kapitein, een' Luitenant en achtenveertig soldaten, werden onder goed geleide naar *Hartford* opgezonden.

Zoodra de zaak geklaard was, zond ALLEN een detachement af, om *Crow-Point*, een klein Fortje, iets hooger aan het Meer, te bezetten. Een sterke tegenwind dreef de booten terug en het detachement kwam dien zelfden avond weder. Een paar dagen daarna werd de poging hervat, en de bezetting, uit een Sergeant met elf manschappen bestaande, werd krijgsgevangen opgebragt.

Het grootste voordeel van die overrompeling was, behalve het bezetten der posten, de verovering te *Ticonderoga*, van honderd en twintig kanonstukken, eenige lontstokken, mortieren en geweren, en te *Crown Point* van een en zestig stukken, benevens eenige levensbehoeften.

Die knapen van de *Groene Bergen* lagen toenmaals onder een vonnis van vogelvrijverklaring, van wege het Provinciale Bestuur, doch na de goede dienst, welke zij te *Ticonderoga* bewezen hadden, werden zij tot een afzonderlijk Regement georganiseerd, met de vergunning er bij van zich zelven hunne officieren te verkiezen. Het voordeel, hetwelk daaruit voor de zaak van de vrijheid ontsproot, is bekend geworden.

W. H. Bartlett. S. Lacey.

STATE STREET, BOSTON.

RUE DES ETATS, À BOSTON DE STRAAT DE STAATEN TE BOSTON

DE STATEN-STRAAT.—BOSTON

London Published for the Proprietors by Geo Virtue 26 Ivy Lane

DE STATENSTRAAT TE BOSTON.

Boston ligt aan het boveneinde der Baai van *Massachuset*, op een Schiereiland van nagenoeg vier mijlen in omtrek, hetwelk omtrent drie mijlen in zijne lengte en eene mijl vijfentwintig schreden in de breedte beslaat, en aan den zuidkant van het vaste land verbonden is door eene smalle landtong, welke men *de Nek* noemt, en die naar *Roxbury* heenleidt. De stad is in eene onregelmatige cirkelvormige gedaante aangelegd rondom de haven, welke met nagenoeg veertig kleinere eilandjes bezet is, waarvan er vele een' zeer goeden weidegrond opleveren; waarom zij ook in den zomertijd door talrijke bezoekers verlevendigd worden. De haven wordt gevormd door *Kaap Nahant* ten Noorden, en *Kaap Alderton* ten Zuiden, en is zoo ruim, dat er op een' goeden ankergrond vijfhonderd schepen kunnen liggen, terwijl evenwel hare invaart zoo naauw is, dat er naauwelijks twee schepen naast elkander door kunnen zeilen. Die invaart wordt beveiligd door het Fort *Independence*, aan de *Vereenigde Staten* toebehoorende, op *Castle Island*, en door het Fort *Warren*, op het *Gouverneurs Eiland*. Er is mede nog een ander Fortje op het *Noddle's Island*; hetwelk *Fort Strong* heet. In de latere jaren hebben vele veranderingen en verbeteringen *Boston* aanmerkelijk verfraaid. De straten, welke er voorheen bijkans alle naauw en hoekig waren, zijn er verbreed en verruimd, en door het grootste gedeelte van de stad heen, zijn er de houten huizen door fraaije steenen gebouwen vervangen. In het Westelijk gedeelte vooral heerscht eene groote en keurige netheid. De pracht der bijzondere woonhuizen wordt in geene andere plaats geëvenaard.

De letterkundige instellingen van deze plaats behooren tot den eersten rang. De openbare Boekerij bevat 70,000 boekdeelen. Het Athenaeum van *Boston* is de schoonste inrigting van dien aard in al de *Vereenigde Staten*. Deszelfs Bibliotheek bevat meer dan 25,000 boekdeelen, en eene leeskamer, in welke men meest al de tijdschriften van de verschillende werelddeelen vindt. Indien men hierbij de Boekerij voegt van het *Harvard College*, digt nabij hetzelve, van 40,000 boekdeelen, welke aldus het aantal der boeken, ten dienste der burgers, tot op 110,000 brengt, zal men moeten erkennen dat *Boston* den geleerden eene wenschelijker woonplaats oplevert, dan eenige andere stad van de Westersche wereld.

De *Staten-Straat*, in vroegere tijden de *Koningstraat* geheeten, is de hartader van *Nieuw Engeland*. Het oude Staten-Hof, hetwelk aan het begin derzelve staat, heette voorheen het Stadhuis en werd in 1660 gebouwd. Er wordt gunstige melding van gemaakt in eene Reisbeschrijving van JOAN JOSSELIJN, een' Gentenaar, die deze kolonie in 1663 bezocht, en zijn verblijf aldaar in een' luimigen stijl heeft beschreven. »Er is ook een Stadhuis," zegt hij, »op pilaren gebouwd, alwaar de kooplieden hunne bijeenkomsten houden. Het is de woonplaats van den Gouverneur (toen BELLINGHAM). Ten zuiden van de Stad is eene groote algemeene wandelplaats, alwaar de gelieven zich

een weinig voor zonsondergang komen verlustigen, gelijk wij te *Moorfields*, totdat de klokslag van negen ure hen wederom naar huis roept; de geregtsdienaren doorwandelen er de lanen, om er de goede orde te handhaven en de liederlijke borstjes te weren." Dat Staten-Hof is tweemaal door brand verwoest en weder opgebouwd. Eene Raadzaal, pronkende met de portretten ten voeten uit van KAREL II en JACOBUS II, besloeg er voorheen het Oosteinde van, en het was in dezelve, dat JACOBUS OTIS voor de Leden der Admiraliteit verklaarde: dat »eene begrootingswet zonder een vertegenwoordigend stelsel van bestuur een uitvloeisel was van dwingelandij," — een gezegde, hetwelk nog niet lang geleden in den mond des ganschen volks was. »In dat oogenblik en op de plaats," schrijft de Voorzitter ADAMS, »zag men het eerste tooneel van het eerste bedrijf der tegenkanting tegen de willekeurige eischen van *Groot-Brittanje*. In dit oogenblik en op die plaats werd de onafhankelijkheid geboren." Het was bij gelegenheid dat het Committé van Koophandel eenige nieuwe en sterke besluiten van het Parlement, ten aanzien van den handel wilde doordrijven, dat OTIS zich tegen den Gouverneur verzette, en de Geschiedschrijver zegt: »Zoodra de Gouverneur met spreken ophield, borst OTIS uit met zulk een vuur van taal, met zulk eene rijkheid van klassikale toespelingen, met zulk een doorwrocht overzigt der Geschiedkundige gebeurtenissen, zulk eene juiste toepassing der bestaande Wetten, zulk een' scherpen blik in de toekomst, en zulk een' stroom van wegslepende welsprekendheid, dat allen er door overtuigd werden." En dit was de voorbereiding tot den tegenstand tegen het besluit ten aanzien van het zegel, waarop spoedig de Omwenteling volgde.

Van de meeste voorvallen van een' openbaren aard, die in de jaarboeken van *Boston* vermeld staan, is de Statenstraat het schouwtooneel geweest. Het balkon van het Staten-Hof is het spreekgestoelte tot het volk, en van hetzelve af werd de verklaring der onafhankelijkheid afgekondigd. In 1770 viel de »Moord van *Boston*" in de Statenstraat voor. Eenige dagen voor die gebeurtenis hadden er reeds twisten plaats gegrepen tusschen des Konings soldaten en het gemeen van de Stad, die de Officieren genoopt hadden op hunne hoede te zijn. De soldaten werden vroeg in den avond in de barakken opgesloten, en rondom deze werd om het uur eene waeht afgelost, om alle stoornis te voorkomen. Een dier schildwachten stond op zijn' post, in eene naauwe steeg, en sloeg, bloot om zich te vermaken, met zijne sabel, vuur uit de steenen van den muur. In dat oogenblik poogden twee of drie jonge lieden hem voorbij te gaan. Alzoo dit tegen zijne *consigne* streed, volgde er eene vechterij op en een der jonge lieden werd aan het hoofd gewond. Het rumoer van het gekijf lokte eene groote menigte volks bijeen; terwijl slechts weinige het naauwe schouwtooneel konden binnen komen, stond eene groote volksmenigte te luisteren naar de opruijende taal van een »lang man in een rooden rok gekleed, en met eene witte pruik op zijn hoofd," die op het aangrenzende plein stond. Toen deze met spreken ophield, vernam men een algemeen geroep van: »Naar de hoofdwaeht met hem!" en de volksmenigte drong met geweld naar dien post in de Statenstraat door. Op haren weg daarheen ging de volkshoop het Tolhuis voorbij, en zag aldaar voor de poort een' enkelen schildwacht staan. Over hare aankomst verschrikt, liep deze de stoep op, en alzoo de oploop al dringender werd,

W.H. Bartlett. J. Cousen.

NIAGARA FALLS.

(From near Clifton House.)

CHUTES DE NIAGARA. VUES PRÈS DE CLIFTON HOUSE. DAS WASSERFALL NIAGARA VON [illegible]

DE NIAGARA-VALLEN, VAN CLIFTON HOUSE AF GEZIEN

London: Published for the Proprietors [illegible]

zond hij naar de barak, digt in de nabijheid, een berigt dat hij werd aangevallen, en binnen weinige minuten rukte eene kompagnie tot zijn' bijstand op, en sloot een' halven kring rondom de stoep. De Kapitein van de wacht, met name PRESTON, schoot dadelijk toe, en het Tolhuis, hetwelk op den hoek van de *Statenstraat* en de *Beursstraat* stond, was weldra van eene ontzettende menigte volks omringd. Het gemeen begon al vrij wat op de soldaten in te dringen, en was meerendeels met knodsen gewapend. Anderen, die verder af stonden, begonnen eerst sneeuwballen te werpen, daarna stukken ijs, steenen en stokken, terwijl men van alle kanten hoorde roepen: »*Schiet eens, als gij het hart hebt!*" De soldaten hoorden weldra, of althans meenden het bevel daartoe te hooren en vuurden regts en links af. Twee of drie geweren ketsten, maar de overige troffen doel. Drie personen bleven op de plaats dood, twee lieden werden dermate gewond, dat zij des anderen daags bezweken; andere ontvingen ligtere wonden. Het gemeen stoof eensklaps uit elkander en liet zijne dooden liggen, maar kwam weldra weder opzetten, zoodat de soldaten op nieuw aanlegden, maar de bevelvoerende Officier sloeg de geweerloopen met zijne sabel omhoog. Er werd alarm geslagen en vele Officieren werden, terwijl zij zich naar de hoofdwacht wilden begeven, nedergeveld en van hunne sabels beroofd. Toen de rust eenigermate hersteld was, leverde Kapitein PRESTON zich zelven over, met verzoek dat zijn gedrag mogt onderzocht worden. De dooden werden met eenige staatsie begraven, en nadat de gisting der gemoederen tot bedaren gekomen was, werd Kapitein PRESTON verhoord en vrijgesproken.

De Statenstraat is tegenwoordig eene straat van bankiers- en assuradeurshuizen: en hare kanten dienen tot eene koopmansbeurs. De gebouwen in dezelve zijn van graniet, en sommige er van, inzonderheid een nieuw bankiershuis, onlangs in de *Kilbystraat* gebouwd, spreiden allerfraaiste modellen van stedelijke bouwkunst ten toon.

DE NIAGARA-VAL, VAN CLIFTON HOUSE AF GEZIEN.

Van de galerijen van dit Huis af, heeft men, wel is waar het onbelemmerdste uitzigt op den waterval van de *Niagara;* maar het is tevens op den eersten aanblik het allerongunstigste. *Clifton House* staat ten naasten bij tegen over het middelpunt van de onregelmatige halve maan, door den waterval gevormd: maar het ligt zoo ver van de bogt af verwijderd, dat de hoogte en de verhevenheid der twee katarakten voor een oog, hetwelk dat natuurtooneel niet kent, schijnbaar veel van hare waarde verliezen. Nadat men evenwel eerst al de gezigtspunten in de rondte is gegaan, begint men den afstand en de hoogte der ligging van het huis naar waarde te schatten, en

schept er een groot genoegen in. Het is het eenigste huis in de nabijheid van de *Niagara*, alwaar een reiziger bij een tweede bezoek gaarne zijn verblijf zoude kiezen.

Clifton House is alhier even zoo goed ingerigt als eenig ander logement van ons land: maar de gewone *routine* van dergelijke huizen, onder het oog van den *Niagara*, strookt al zeer zonderling met den duurzamen indruk van dien waterval. Het is waar, wij moeten eten, drinken en slapen, bij den *Niagara* even zoo wel als overal elders, ja zelfs zoo veel de vermoeijenis van het ligchaam en de ziel aangaat, heeft men »bij den Niagara-katarakt meer dan elders van die drie gezegende uitvindingen" noodig. Het gebladerte dat met de maalstroomen wordt voortgezweept, is nogtans niet meer in de magt van dit natuurwonder dan de ziel en de verbeeldingskracht des reizigers; en de stuiting van dat loof tegen een' overhangenden boom, of tegen de punt van eene klip, die boven het woelende water uitsteekt, is weinig kortstondiger dan die van des reizigers verrukking, door de behoefte aan het alledaagsche leven. Hij valt in slaap met het donderend geraas in zijne ooren en ontwaakt om zich voor een oogenblik te verwonderen, dat zijne verbaasdheid van den vorigen dag slechts een droom was. Weldra wordt zijne ziel voor nieuwe gewaarwordingen vatbaar en hij voelt zich van pijnelijke aandoeningen overstelpt. Hij staat op en slaat het venster open. — Daar hoort hij al weder het zelfde gebruisch, hetzelfde geraas, hetzelfde gedonder — hij ziet hetzelfde wonder van almagtige grootheid den ouden gang gaan — hij keert zich om: Wat duivel is er toch wel van zijne kousen geworden? — Hij trekt zijn' slaaprok uit en begint zich te kleeden. In de vensterbank staat zijn scheerspiegel, en met een' halfgeschoren baard slaat hij een' zijdelingschen blik naar de wolk van schuim, die zich vol majesteit tot boven deszelfs mahonijhouten lijst verheft. Even gelijk Koningin CHRISTINA bij de St. Pieter's Fontein, overtuigd dat een zoo schoon schouwspel niet bestemd is om lang te duren, legt hij zijn scheermes uit zijne hand, en de zeep vergetende, die ten halve gedroogd aan zijne kin zit, gaat hij op zijn' elleboog zitten leunen, om de fraaije vertooning aan te staren. Hij verliest zich in zijne bewondering, maar — de bengel luidt voor het ontbijt! Een tafereel van koude kaakjes, warme eijerstruiven en laauwe thee vervangt het majestueuse natuurtooneel, en de reiziger voltooit zijn toilet. Na het ontbijt begeeft hij zich naar de Kolonnade, om ongestoord de hem omringende voorwerpen te beschouwen, en midden terwijl hij bezig is met den loop van den stortval naar het Meer *Erie* te berekenen — terwijl hem de zweetdroppelen op het voorhoofd staan — terwijl hij de vereeniging van deszelfs wateren met die van het Meer *Ontario* poogt te begrijpen — scheuren de klippen naast hem — worden de heuvels voor zijn oog medegesleept, bosschen ontworteld — eilanden door den loop van den vloed weggevoerd — en een knaapje, hetwelk zich hier of daar aan den leidenden arm van zijne gouvernante heeft ontscheurd, klemt zich met den uitroep: »o, Papa! Papa!" om zijns vaders beenen vast.

De verveling, die onafscheidbare gezellinne van alle mogelijke logementen, doet zich te *Clifton House* nimmer gevoelen. De allergewoonste geest vindt steeds bezigheid in het beschouwen van zoo veel fraais van deszelfs balkon af. Het eenzame van onbewoonde logeerkamers, de wanklank van ontstemde piano's, het op- en afloopen van

W. H. Bartlett. R. Sands

VIEW FROM FORT PUTNAM.

(Hudson River.)

VUE PRISE [illegible] FORT PUTNAM PROSPECT VOM FORT PUTNAM

GEZICHT VAN HET FORT PUTNAM AF

London Published for the Proprietors by Geo: Virtue [illegible] Lane

breede en hooge wenteltrappen, onafzienbare gangen en zalen, opgepropt van onbekende vreemdelingen, zijn verdrietelijkheden waaraan een reiziger bij den *Niagara* nooit is blootgesteld. Als hem vóór het *diner* een ledig half uurtje overblijft, of indien het genis van den trek tot slapen, dat lustelooze verlangen naar gezelschap te weeg brengt, waarvan zich een vreemdeling somtijds in een vreemd land voelt bevangen, dan is het eeuwigdurende wonder der natuur buiten de deur hem meer waard dan het gesprek met een' onbekende. Over de leuning heen te kijken naar de veerboot beneden hem met al hare bevreesde togtgenooten, nu eens met den loop van den vloed medeglijdende, dan weder rondom eenige klip heendraaijende, of door eene woelende baar opgeligt, alsof haar een reuzenvuist van onder het water ophief: uren achtereen den Katarakt aan te staren; deszelfs regenbogen te bewonderen; zich als een kind te verheugen in het stuiven der schuimwolken en even vruchteloos als eindeloos de kracht, de zwaarte, den spoed en de afwisselende vertooningen des waters te berekenen, is op zich zelf bezigheid en vermaak genoeg om den geest van alle andere denkbeelden te bevrijden, — om waanzinnigheid te genezen of ook — die te weeg te brengen.

GEZIGT VAN FORT PUTNAM AF.

(OP DE HUDSON'S-RIVIER.)

Dit Fort, hetwelk den militairen post van de *Westkaap* verdedigt, en in den Omwentelingsoorlog van zoo veel belang werd geacht, ligt thans in puinhoopen, maar wordt door alle Reizigers bezocht, uit hoofde van het verrukkelijk uitzigt, hetwelk men vandaar af op den fraaijen doortogt van de *Hoofden* heeft. Het was de groote sleutel, dien ARNOLD voorhad door verraad den Engelschen in handen te spelen, en in verband staande met de nagedachtenis van den ongelukkigen ANDRÉ, en van andere bijzonderheden van dien aanslag, is het belangwekkender dan eenig ander punt van dien aard in ons land.

WASHINGTON's inspectiereis naar Fort *Putnam* en de andere versterkte punten aan deze zijde der rivier, viel slechts twee of drie uren voor zijne ontdekking van ARNOLDS verraad voor, op een oogenblik, toen hij meende dat deze zich op zijn' post bevond aan de *Westkaap*. Men had den Opperbevelhebber reeds in den vorigen avond verwacht, en ware hij toen gekomen, zoude waarschijnlijk ARNOLD ook niet hebben kunnen ontvlugten. Doch bij toeval den Fransehen Minister, den Heer LUGERNE te *Fishkill*, acht mijlen hooger op, hebbende aangetroffen, liet hij zich overreden om aldaar een' nacht te blijven, ten einde over eenige schikkingen te spreken, en des anderen daags vroeg in den morgen reed hij te paard heen, nadat hij vooraf aan *Mistress* ARNOLD een' bode had gezonden met het berigt, dat hij zelf en zijn gevolg het ontbijt bij haar meenden

te gebruiken. Tegen over de *Westkaap* gekomen zijnde, nabij eene kleine schans, het *Constitutiefort* geheeten, sloeg WASHINGTON een' zijweg in. LAFAYETTE, die toen in zijn gevolg was, riep hem toe: »Generaal! gij neemt den verkeerden kant: gij weet dat *Mistress* ARNOLD ons aan het *dejeuné* zit te waehten." — »Ja, ja: ik weet het wel: Gij, jonge lieden! maakt van *Mistress* ARNOLD allen even veel werk; en zijt gaarne bij haar. Ga met haar ontbijten, en zeg haar, dat zij niet naar mij behoeft te waehten: Ik moet nog een eindwegs verder heen rijden, om de posten aan dezen kant van de Rivier in oogenschouw te nemen." Twee Aides de camp reden vooruit, vonden het ontbijt gereed en gingen terstond met den Generaal ARNOLD en diens gezin aanzitten. Onder het *dejeuné* kwam er een brief voor ARNOLD, met het berigt der inhechtenisneming van ANDRÉ, en het mislukken bij gevolg van den geheelen aanslag. Weinig of geene ongerustheid doende blijken, hoewel zijn leven aan een' zijden draad hing, zeide hij sleehts tot één' zijner Aides de camp, dat zijne tegenwoordigheid aan de *Westkaap* vereiseht werd: liet voor den Generaal WASHINGTON het berigt na, dat hij naar de overzijde van de Rivier geroepen was, maar dadelijk zoude wederkeeren — beval een paard voor hem op te zadelen en ontbood *Mistress* ARNOLD naar hare kamer. Aldaar gaf hij haar onverwachts te kennen, dat zij misschien wel voor altijd scheiden moesten, en dat er zijn leven van afhing, dat hij ten spoedigste des vijands liniën bereikte. *Mistress* ARNOLD viel op dat berigt dadelijk in zwijm. In dien toestand verliet hij haar, ijlde den trap af, besteeg een paard van een' zijner Aides de camp, hetwelk opgetoomd voor zijne deur stond, en reed in vollen ren naar den oever van de rivier. Eene boot met zes mannen lag hem te wachten, en onder voorwendsel dat hij met eene parlementairevlag overging, zakte hij den stroom af en kwam behouden aan boord van *the Vulture*, eene oorlogsloep, welke eenige mijlen lager ten anker lag.

WASHINGTON zijne inspeetie van de verschansingen voleindigd hebbende, kwam in ARNOLD's huis aan, ontving zijne boodschap en besloot terstond over te steken en ARNOLD aan de *Westkaap* te vinden. Terwijl zij allen zachtkens op hetzelfde water lagen te schommelen en de fraaiheid der streek rondom hen bewonderden, zeide WASHINGTON: »Wel, Heeren, ik ben er blijde om dat de Generaal ARNOLD vóór ons heengegaan is; want nu zal hij ons bij onze aankomst met het gesehut doen begroeten, hetgeen hier te midden van al de bergen eene treffende werking zal doen." De boot naderde den oever, doch men vernam geene eereschoten. »Wat is dat?" zeide WASHINGTON: »Geene saluutschoten?" In dit oogenblik zag men een' officier van het gebergte af naar hen toekomen. Hij scheen eenigzins in verlegenheid te zijn over hunne aankomst, en verontschuldigde zich, dat hij op de komst van zulke aanzienlijke bezoekers niet voorbereid was. »Hoe is het dan, Sir?" vroeg WASHINGTON. »Is de Generaal ARNOLD hier niet." »Neen Sir!" antwoordde de officier; »hij is in geene twee dagen hier geweest, en wij hebben in al dien tijd ook niets van hem vernomen." — »Wel dat is zonderling," hernam WASHINGTON: »men had ons gezegd dat hij over de rivier gegaan is en dat wij hem hier zouden vinden. Nu, ons bezoek mag daarom niet vruchteloos blijven. Alzoo wij nu hier zijn, moeten we den toestand der zaken een weinig opnemen." Hij klom toen het gebergte op, inspecteerde Fort *Putnam* en de overige punten, en keerde ver-

W. H. Bartlett

G. K. Richardson

VIEW FROM HYDE PARK.

(Hudson River.)

volgens naar het huis van ARNOLD weder, alwaar het verraad weldra ontdekt werd. Hiermede waren nogtans twee of drie uren verstreken en ARNOLD was buiten hun bereik. WASHINGTON behield zijne gewone bedaardheid, hoezeer ARNOLD een zijner meestbegunstigde officieren was en door zijn persoonlijken invloed bij het Congres aan de *Westkaap* geplaatst was geworden. Hij riep LAFAYETTE en KNOX bij zich, liet hun de bewijzen zien en zeide slechts tegen den eerstgenoemden: »*Wien kunnen wij thans vertrouwen!*"

GEZIGT VAN HYDE PARK AF OVER DE HUDSONS RIVIER.

De *Hudson* is te *Hyde Park* eene breede, kalme en fraaije rivier, van omtrent hetzelfde voorkomen als de *Bosporus* boven *Roumeli-hissar*, of de *Dardanellen* te *Abydos*. De kusten zijn er bebouwd tot aan den uitersten kant des waters toe, en loopen eerder schuins dan steil op. De omliggende heuvels zijn bezet met de landhuizen der welgezeten bewoners van de hoofdstad aan den mond der rivier: zomerhuisjes, belvederes en trappen die naar het water leiden, zetten aan de oeverkanten eene groote levendigheid bij, en zonder iets van dat schilderachtige, hetwelk de rivier dertig à veertig mijlen lager zoo opmerkenswaardig doet voorkomen, bezit zij misschien op dit punt meer van hetgeen u zoude uitlokken om aan hare oevers te willen wonen.

Overal langs dit gedeelte der rivier vindt men de »aanlegplaatsen", welke of op zich zelve aanzienlijke steden vormen, of althans de blijken opleveren van eene sterkbevolkte streek dieper landwaarts is.

De ontelbare stoombooten, die de *Hudsonsrivier* bevaren, zetten op al die punten passagiers uit, of nemen dezelve aan boord, en voor iemand, die er voor het eerst een togtje mede doet, heeft de manier en de spoed, waarmede zulks gedaan wordt, nog al iets vreemds. Den gansehen zomer door kan men het getal der passagiers van de groote stoombooten, van vijf tot zeven honderd personen schatten, en er is doorgaans eene groote menigte daarvan, welke op al die aanlegplaatsen wordt aan boord genomen of ontscheept. Een paar mijlen voordat men er aankomt, gaat een Neger de boot rond, met een' grooten bengel in zijne hand, en geeft onder een grappig gesprek vol van eigenaardige spreekwijzen van zijne eigene landtaal, kennis van de naderende aankomst, en verzoekt degenen, die aan land willen gaan, hunne pakkaadje bij elkander te verzamelen. Dit gedaan zijnde, zet het de stoomboot, welke ten minsten bij vijftien à twintig mijlen in een uur door het effen water aflegt, schuin op den wal aan, en de boot wordt gestreken, met den Kapitein aan het roer in dezelve: de passagiers worden aan boord genomen, en dáár schiet zij voort aan het einde van eene lange lijn, welke langzamerhand gevierd wordt, maar echter stijf genoeg vastgehouden, om de boot als een

pijl uit een' boog haar doel te doen bereiken. In het oogenblik wanneer zij het hoofd aanraakt, wordt de lijn van de stoomboot losgelaten, en deze zet haren togt voort, en gedurende den tijd waarin de lijn wordt ingepalmd, misschien dertig seconden, wordt de pakkaadje overgeladen, springen de passagiers aan wal, of gaan aan boord, en de boot schiet wederom voort, terwijl het schuim rondom hare boeg spat. Hoezeer die haast iets zeer gewoons is, heb ik echter nooit gemist blijken van verbaasdheid over dezelve op de wezenstrekken der passagiers te zien; en een diepe zucht is doorgaans het blijk, hoezeer zij zich bij het betreden van het verdek of den vasten wal verlicht gevoelen. Zoodra de boot weder is opgehesschen, vertoont zich de Neger op nieuw met zijn' bengel, en de nieuw aangekomenen stijf onder de oogen ziende, schreeuwt hij, alsof hij eene mijl ver van hen af was: »Al w[illegible] nog niet heeft betaald wordt verzocht naar des Kapiteins kajuit te gaan en alda[illegible]-a-alen." Het eerste gedeelte van die aanspraak luidt op een' allereentooni[illegible] trant, maar het laatste, en vooral de laatste lettergrepen haalt hij bijkans met een' gil uit, die zoo lang duurt, als het zijn adem slechts toelaat.

Door die haastige manier van doen zijn voorheen menigvuldige onheilen voorgevallen; thans wordt er meer zorg en voorzigtigheid in acht genomen, en de ongelukken, die er voorvallen mogten, zijn eerder van een' koddigen dan van een' ernstigen aard. Ik ging eens eenige jaren geleden naar *Albany*, in eene boot opgepropt vol van passagiers, onder welke een Duitscher was met zijne vrouw, lieden van een' geringen stand. Zij waren naar beneden geweest om hun' maaltijd te gebruiken, en de man kwam naar boven om zijne vrouw op te zoeken, die hem voorgegaan was, juist terwijl er eene boot vol volk te *Loughkeepsie* werd uitgezet. Hetzij omdat hij zich verbeeldde aan het einde van zijne reis te zijn, of dat hij den man, die met de pakkaadje bezig was, niet wel begreep, hij wierp zijn bundeltje mede over en keek onder de menigte der vrouwen die bij den achtersteven stonden, naar de zijne, toen een der bootslieden, ongeduldig wordende, hem in de boot trok, en dáár vloog deze naar den wal. Hij sprong met de overigen aan land, zijn bundeltje werd hem achterna gesmeten, en terwijl de stoomboot verder ging, zagen wij hem onder de menigte zoeken naar zijne vrouw, die hem intusschen ook had vermist, en even zoo verlegen als hij zelf, van de eene naar de andere zijde liep om hem te zoeken. Men moest wel medelijden hebben met de arme ziel, en toen eindelijk een der passagiers, die hen beiden zamen had gezien, haar haren man aanwees, die aan het uiterste einde van den aanlegsteiger stond te kijken, waarvan de stoomboot zich al verder en verder verwijderde, kon zij haren angst niet langer meester blijven. Zij werd op de eerstvolgende aanlegplaats aan wal gezet, om met de retourboot terug te keeren, doch als eene tweede boot weder de eerste te *Poughkeepsie* moest volgen, is het wel waarschijnlijk, dat hij om haar te volgen, aan boord van dezelve zal gegaan zijn, en dat zij elkander dus zijn voorbijgevaren. Weinig Engelsch sprekende en weinig geld in den zak hebbende, reizen zij elkander misschien nog tot op dezen huidigen dag achter na.

W. H. Bartlett. R. Wallis.

VILLAGE OF SING SING.

Hudson River.

VILLAGE UP SING SING.

HET DORP SING-SING ... HUDSON'S RIVIER.

HET DORP SING-SING.

Sing-Sing is vermaard om zijn marmer, waarvan eene uitgestrekte groeve in deszelfs nabijheid gevonden wordt: om zijne staatsgevangenis, waarvan de inrigtingen boven allen lof verheven zijn; en om zijne Akademie, welke een' grooten naam heeft. Er kan over het algemeen van gezegd worden dat het eene plaats is, waarvan de Staat veel voordeel heeft.

Het Graafschap *West Chester*, waarvan het de voornaamste stad aan den *Hudson* is, is de schouwplaats van misschien den besten geschiedkundigen Roman van ons land, en heeft meer dan eenig ander gedeelte der *Vereenigde Staten* van de rampen des oorlogs geleden. Het woeste karakter en de strooperijen der veedieven en wildstroopers, wier heldenfeiten op de grenzen van dit onzijdig gewest uitblonken, zijn gemeenzaam bekend aan iedereen, die de schriften van den Heer COOPER gelezen heeft. Een geacht geestelijke heeft ons het volgende kenschetsende tafreel van het Graafschap *West-Chester* in deze dagen opgehangen:

»In den herfst 1777 woonde ik gedurende een' tijdlang in dat Graafschap. De grenzen der Engelschen waren toen in de nabijheid van *Kingsbridge* en die der Amerikanen aan de Rivier *Byram*. Deszelfs ongelukkige bewoners waren bij gevolg aan de strooptogten van die beide landaarden blootgesteld. Indien zij al eens voor een' tijdlang niet werden uitgeplunderd, hield echter de vrees daarvoor nooit op hen te bezielen. Zij waren bang voor iedereen dien zij zagen, en beminden niemand. Voor een' wijsgeer was het iets opmerkelijks, maar te gelijk iets bedroevends, hunne gesprekken aan te hooren. Op alles wat hun gevraagd werd gaven zij een antwoord zoo als zij vermoedden dat den vrager welgevallig zoude zijn, of althans zoodanig een, hetwelk hem niet konde tergen. Vrees was blijkbaar de eenigste hartstogt, waarvan zij gedreven werden. De werking van een' eigen wil scheen hen verlaten te hebben. Zij waren niet beleefd maar inschikkelijk, niet behulpzaam maar dienstvaardig. Met eene soort van slaperige onverschilligheid en volkomen bereidwillig deden zij afstand van hetgeen men van hen eischte en hetwelk zij voor ondoenlijk achtten te behouden. Behandelde men hen met goedhartigheid, zoo beantwoorden zij het koeltjes, en merkten het aan niet als eene welwillendheid die men hun bewees, maar als eene vergoeding voor het leed hun door anderen aangedaan. Wanneer men het woord tot hen rigtte, gaven zij noch een goed noch een kwaad beseheid, maar lieten er geenerlei vraag of aanmerking van hen zelven op volgen; ten duidelijkste bewijzende dat zij noch in uw gesprek noch in uzelven eenig belang stelden. Noch hun gelaat noch hunne gebaren droegen eenig kenteeken van vuur of gevoel. Hunne wezenstrekken spreidden eene kalmte ten toon, welke uit niets anders dan onverschilligheid voortsproot: en wel verre van het bewijs van eene kalme overdenking mede te brengen, bewezen dezelve duide-

lijk dat elke andere gedachte dan die van een dierlijk instinkt voor altijd van hen geweken was.

»Hunne woonhuizen waren grootendeels schouwplaatsen van jammer en ellende: hunne meubelen gedeeltelijk in stukken gebroken. De wanden, de vloer en de vensters waren zigtbaar door plundering verwoest en niet hersteld, omdat zij de middelen daartoe niet bezaten, en omdat hun hetzelfde gevaar steeds boven het hoofd hing. Vee hadden zij niet meer. Hunne omheiningen waren verbrand op al de plekken waar zij er brandhout van konden maken en op de andere tegen den grond vernield. Hunne velden waren bedekt met een' overvloed van onkruid en wilde planten.

»Te midden van al dien jammer trof mij niets zoo zeer als het gezigt der groote rijwegen. Overal waar ik voorheen eene gestadig gewoel van paarden en rijtuigen, leven en beweging had gezien, vernam ik thans weken, ja maanden achter een niet een' enkelen reiziger. Alles was doodsch en stil, behalve wanneer zich somtijds een dier ongelukkigen naar het huis van een' even zoo rampzaligen nabuur waagde, of wanneer een gewapende troep, onder het opzoeken des vijands, de inwoners voor eene hernieuwing der plunderingen deed beducht zijn. De rijsporen zelven waren verdwenen of begroeid, en waar men die nog konde onderscheiden, geleken zij naar de ligte indruksels der wagensporen, die men zegt op den grond van *Herculanum* gevonden te hebben. Het gras was hoog genoeg om afgemaaid te worden en verwezenlijkte in mijne gedachten het tafereel van het Lied van DEBORA. »In de dagen SAMGARS des zoons van ANATH, in de dagen JAËLS hielden de wegen op, en die op de paden wandelden, sloegen bijpaden in. De dorpen hielden op in *Israël*; zij hielden op."

West Chester is oppervlakkig eene barre streek, maar sedert de dagen waarop de bovenstaande beschrijving toepasselijk was, heeft deszelfs nabijheid bij *New York* het tot een vruchtbaar korendistrikt gemaakt. Het wordt door beken, moerassen en loopende wateren veel beter besproeid dan vele andere streken van *New York*, en kan behalve op andere voorregten, op eene reeks van fraaije natuurtooneelen langs de oevers van de *Hudsonsrivier* bogen.

GEZIGT VAN RUGGLE'S HUIS AF.

(NEWBURGH AAN DE HUDSONS RIVIER.)

Newburgh ligt op eene fraaije hoogte, welke zich steil verheft aan den westelijken oever van de *Hudsonsrivier;* en wat deszelfs koophandel aangaat, is het eene der eerste plaatsen langs dezelve. Wat deszelfs uitzigten belangt is *Newburgh* zoo voordeelig aangelegd als eenige plek van de wereld, en bezit in zijne onmiddellijke nabijheid al het schoone wat de natuur kan opleveren; waaronder men niet vergeten mag de fraaije

R. Bracket

smalle doorvaart van de *Hoofden* op te noemen. Van den top der hoogte af is het uitzigt over *Wateaman* en *Fishkill* overschoon, met den diepen stroom van den *Hudson* er tusschen door vloeijende, en de beide zoo even genoemde dorpen glinsterende van het wit hunner woonhuizen en hunne bevallige klokkentorens achter dezelve.

Newburgh drijft een' vrij levendigen handel met de landstreek achter hetzelve, en onderhoudt twee of drie stoombooten, die dagelijks naar *New York* heen en weder varen. Indien men naar een bewijs mogt zoeken van den bewonderenswaardigen vooruitgang der uitvindingen in onze streken, heeft men er geen ander noodig dan dat eene kleine rivierstad zulk eene scheepvaart weet aan den gang te houden. Het is slechts dertig jaren geleden dat FULTON zijne eerste proeve van de stoomvaart op den *Hudson* ondernam, ten spijt en ten spot van het gansche land. Laat heden iemand slechts een uur lang aan den steiger te *Newburgh* gaan staan, en die vlugge paleizen het een na het ander even als zoo vele verhevelingen zien voorbijsnellen; laat hij daarbij het verslag lezen van des armen FULTON's eerste proefneming — en hij zal nooit weder wanhopen aan het onbekende vermogen van den menschelijken geest.

»Toen ik mijne eerste stoomboot bouwde," zegt hij, »werd mijn ontwerp door het publiek van *New York* of met onverschilligheid of met verachting aangezien als eene hersenschim. Mijne vrienden luisterden met eenige schuwheid naar mijne vertoogen, en het ongeloof sprak uit hunne blikken. Ik gevoelde al de juistheid van des dichters klagt: —

»De waarheid, tot behoud van 't vege land gevonden
Werd slechts gehoond, bespot, verguisd' uit duizend monden:
Niet een van allen slechts bood u zijn' bijstand aan
Omdat van allen zelfs niet één u kon verstaan."

»Alzoo ik in de gelegenheid was om dagelijks de scheepstimmerwerf te bezoeken, terwijl mijne boot gebouwd werd, heb ik, door niemand gekend zijnde, dikwijls staan luisteren naar de gesprekken der lediggangers, die zich in kleine groepjes verzamelden, en hoorde dan velerlei aanmerkingen ten aanzien van mijn' nieuwen *locomotief*. Het was meerendeels niet dan smaad, schimp en spot. Men hief een luid gelach aan ten mijnen koste: ieder stak den draak met mijne uitvinding, en berekende op zijne wijze de onkosten en derzelver verlies; het was een onophoudelijk gegons rondom mijne ooren van »*Fulton's razernij*." Geene enkele bemoedigende aanmerking, geen enkele straal van hoop, geen enkel woord van belangstelling in het gelukkig slagen mijner onderneming werd ooit van mij vernomen.

»Eindelijk verscheen de dag waarop ik den proeftogt doen zoude. Het was voor mij eene zaak van een allergewigtigst belang. Ik had vele vrienden noodig om ter bijwoning van denzelven mede aan boord te gaan. Vele daarvan deden het ook uit persoonlijke belangstelling; maar het was duidelijk dat zij het ongaarne deden, vrezende deelgenooten van mijne vernedering en niet van mijne zegepraal te zullen zijn. Ik begreep zeer wel dat er in mijn geval vele redenen bestonden om aan een' gelukkigen uitslag te twijfelen. De machinerie was nieuw en slecht vervaardigd: een groot

gedeelte derzelve was gemaakt door ambachtslieden, die weinig van zulk werk wisten: ik moest mij daarenboven tegen onverwachte zwarigheden van een' anderen aard wapenen. Het oogenblik verscheen waarin het sein zoude gegeven worden om het vaartuig in beweging te brengen. Mijne vrienden stonden in groepjes op het dek. Angst en vrees bezielden hen. Zij spraken geen woord maar keken treurig en ongerust. Ik las niets dan onheil uit hunne blikken en voelde bijkans berouw over mijne poging. Het sein werd gegeven en de boot bewoog zich een eind wegs voort, maar bleef toen onbewegelijk vast zitten. Thans werd de vorige stilte vervangen door een gemor van misnoegen. Ik hoorde duidelijk hier en daar zeggen: »Ik heb het immers wel gezegd — het is een dolzinnig ontwerp — ik wenschte wel dat wij er goed af waren." Ik stapte eene betimmering op en zeide niet te weten waar het aan lag, maar dat ik, indien zij mij een half uur tijds vergunden, of weder voortvaren, of den togt staken zoude. Ik ging naar beneden en ontdekte dat de hinderpaal in eene kleinigheid gelegen was. Ik verhielp de zwarigheid. De boot gleed voorwaarts: wij verlieten *New York;* gingen de *Hoofden* voorbij; kwamen te *Albany!* — Toen evenwel nog was het mistrouwen grooter dan de kracht der bewijzen. Men twijfelde *of het voor een' tweeden keer wel goed zoude gaan, en zoo ja, of het voordeel dan nog de uitvinding zoude bekroonen.*"

Welk een treffend tafereel der pogingen van een' grooten geest, en welk eene nuttige les tot aanmoediging van het vernuft ligt er in dit eenvoudig verhaal opgesloten!

DE AFLOOP NAAR DE VALLEI VAN WYOMING.

(PENNSYLVANIË.)

Bij het nederzien op dit bekoorlijk landtafereel, hetwelk door eene barbaarsche wreedheid gedenkwaardig en door des dichters tooverroede vermaard is geworden, is het natuurlijk dat men zich eenigzins toegeeft aan een gevoel van wrok tegen den bloeddorstigen volksstam, welks euveldaden de bladzijden van deszelfs geschiedenis vervullen. Het is nogtans te gelijk te betreuren dat die stam ook zijnen dichter en zijn' kronijkschrijver niet heeft gehad. Met terzijdestelling van de schreeuwende verongelijkingen door de Blanken den Indianen aangedaan, in het bederven, uitplunderen en verdelgen van hunne stammen, zijn hun volgens onze eigene oorkonden persoonlijke beleedigingen toegebragt, waarvan de latere geschiedenis gewagende, hen van alle andere schuld, uitgezonderd die van eene onwederstaanbare wraakzucht, zal vrijspreken.

De Noordwestelijke hoek van *Virginie* met de streek van *Pennsylvanië*, die ten zuiden grenst aan de vallei op deze plaat afgebeeld, is de schouwplaats van eenige der bloedigste voorvallen der Indiaansche oorlogen geweest. Boven al de mannen van

W. H. Bartlett. G. K. Richardson.

THE DESCENT INTO THE VALLEY OF WYOMING.

(Pennsylvania.)

DE VALLEI VAN WYOMING.—PENNSYLVANIË.

London. Published for the Proprietors by Geo. Virtue 26, Ivy Lane.

zijn' stam onderscheidde zich een Indiaan, dien zij den KORENHALM noemden. Hij was even zoowel de schrik van zijne landgenooten (die hij niet schroomde, wanneer zij eenige lafhartigheid in een gevecht deden blijken, met zijne tomahawk neder te stoten) als een geduchte tegenstander van onze troepen, uit hoofde van zijne groote krijgsbekwaamheid en zijn' persoonlijken moed. Hij was ten zelfden tijde meer dan eenig ander opperhoofd van het bondgenootschap, bevriend met de Blanken, en zoo moedig hij ook eenmaal vechtende tegen hen streed, zoude hij toch nooit gaarne de wapens tegen hen opgevat hebben. Na het bloedig gevecht bij *Point Pleasant*, waarin de KORENHALM zijne bedrevenheid en zijn' moed op eene schitterende wijze ten toon spreidde, kwam hij, tot verwondering zijner vijanden, in het kampement van Lord DUNMORE, om over den vrede te onderhandelen. Kolonel WILSON, een der Staf-Officieren, beschrijft in dezervoege zijne welsprekendheid: — »Toen hij opstond, was hij op geenerlei wijze verlegen of belemmerd, maar sprak met eene duidelijke hoorbare stem, zonder te stotteren of in herhalingen te vervallen, met veel kracht van taal. Terwijl hij Lord DUNMORE aansprak, waren zijne blikken vol vuur en ernst; zij boezemden ontzag in. Ik heb vele vermaarde redenaars gehoord, maar nimmer een' wiens kracht van spreken die van den KORENHALM bij deze gelegenheid overtrof."

In het voorjaar van 1777, vernam men dat er eene uitgestrekte verbindtenis tusschen de stammen was aangegaan, en dat zij slechts op de goedkeuring en den magtigen bijstand wachtten van de Shawanezen, om den oorlog tegen de Blanken te ondernemen. In dat gewigtig tijdstip kwam de KORENHALM, vergezeld van den ROODEN HAVIK, een vriendschappelijk bezoek brengen op het Fort te *Point Pleasant*, gaf aldaar de oogmerken der Wilden te kennen, en betuigde zijn leedwezen dat de stroom den Blanken zoodanig begon tegen te loopen, dat hij zijns ondanks door denzelven zou worden medegesleept.

Op het vernemen van dit berigt, hetwelk door den edelen Wilde naar de wijze van eenen grootmoedigen vijand gegeven werd, deed de bevelhebber van het Fort den KORENHALM en zijn' metgezel als gijzelaars voor het gedrag van zijn' stam aanhouden, en maakte zich gereed om zijn voordeel te doen met het nieuws, hetwelk hij vernomen had. De KORENHALM hield gedurende zijne gevangenschap meermalen gesprekken met de officieren, en vond er zijn vermaak in hun de aardrijkskundige bijzonderheden van het Westen, toen nog weinig bekend, te verklaren. Op zekeren middag, terwijl hij bezig was eene kaart van de *Missouri* met haar grondgebied, hare waterstroomen en bergen op den vloer te teekenen, hoorde hij een luid hoerah! uit het bosch opgaan, en herkende de stem van zijn' zoon ELLINIPSICO, een' jongen krijgsman, wiens moed en beleid even zoo algemeen bekend als de zijne waren. ELLINIPSICO trad het Fort binnen, en omhelsde zijn' vader teederlijk, alzoo deze over zijn langdurig wegblijven ongerust was geworden en hem thans kwam opzoeken.

Daags na zijne aankomst ging een soldaat uit het Fort op de jagt en werd door eenige Indianen doodgeschoten. Zijne woedende kameraden besloten dadelijk den KORENHALM en zijn' zoon aan hunne wraak op te offeren. Zij legdeu ELLINIPSICO te last dat de boosdoeners tot zijn geleide behoorden, maar deze betuigde dat hij alleen gekomen was en met geen ander inzigt dan om zijn' vader op te zoeken. Toen de sol-

daten binnenkwamen, scheen ELLINIPSICO onthutst. De KORENHALM spoorde hem aan om zich met moed aan zijn lot te onderwerpen en zeide: »Mijn zoon, de Groote Geest heeft u herwaarts gezonden opdat wij zamen sterven zouden!" Vervolgens keerde hij zich om, ten einde zich tegen zijne moordenaars te weer te stellen, doch door zeven kogels te gelijk gewond, stierf hij zonder een' klaagtoon te uiten.

Nadat de KORENHALM ter aarde gezegen was bleef ELLINIPSICO stil en bedaard, en stond zelfs niet van zijne zitplaats op. Met de uiterste kalmte ontving hij in die houding den dood. »De andere Indiaan, "zegt het verhaal, »werd in stukken gekapt met al die wreedheid, welke de wilden in hunne wraaknemingen kenmerkt."

Daags voor zijn' dood had de KORENHALM nog een' krijgsraad der officieren bijgewoond, en in denzelven met al zijn gewone vuur over de belangen van den oorlog gesproken. In den loop zijner aanmerkingen ontviel hem iets, hetwelk als een voorgevoel van zijn' dood te beschouwen was. »Toen ik jong was," zeide hij, »en ten oorlog uittoog, dacht ik dikwijls dat elke krijgstogt mijn laatste zoude zijn en dat ik niet zoude terugkeeren. Ik bleef echter steeds in leven. Thans ben ik midden onder ulieden, en als gij het wilt, kunt gij mij dooden. Ik kan slechts eenmaal sterven, en het is voor mij hetzelfde of dat nu of een weinig later zal zijn!"

Zijn wreedaardige moord werd duur gewroken. De Shawanezen, die de oorlogzuchtigste stam van het westen waren, werden sedert dat oogenblik doodelijke en onverzoenlijke vijanden van de Blanken.

BOSTON.

(VAN DE HEUVELS VAN DORCHESTER AF.)

Het fraaije Schiereiland van de Dorchester hoogten, hetwelk zijn' arm als om dezelve te beschutten, roudom het zuidelijkste gedeelte der Baai van *Boston* uitstrekt, werd het eerst bevolkt door eenige pelgrims, die ten tijde van het bestuur van den Gouverneur WINTHROP over *Massachuset* naar *Nieuw-Engeland* kwamen. Dat troepje bestond uit een paar Puriteinsche geestelijken, die van vrij wat gegoede familiën uit de Graafschappen *Devon* en *Somerset* vergezeld waren, en zich in het voorjaar van 1630 aan boord van de »*Mary John*" begaven. De geschiedschrijver meldt dat zij op den overtogt eenige woorden kregen met den Kapitein van het vaartuig, SQUIBB genoemd, »die als een onmededogende borst hen met hunne goederen aan kaap *Nantasket* uitzette, hoewel de overeenkomst luidde dat hij hen de *Charles-rivier* opwaarts moest brengen. »Hij gaf hun echter eene boot, welke hij met goederen belaadde en van bekwame zeelieden voorzag (niet meer dan tien, die welgewapend waren en onder het bevel stonden van Kapitein SOUTHCOT, een' moedig krijgsman) en zoo voeren zij

W. H. Bartlett.

J. T. Willmore

BOSTON FROM THE DORCHESTER HEIGHTS.

BOSTON VAN DE DORCHESTER HOOGTEN AF

London: Published for the Proprietors, by Geo. Virtue, 26 Ivy Lane.

tien mijlen ver de rivier op. Nadat zij aan een' steilen oeverkant hunne goederen ontscheept hadden, werden zij verontrust door een berigt, dat niet ver van hen af eene bende van driehonderd wilden gekampeerd lag. Gelukkig voor hen had zich een oude planter bij hen komen voegen, die genoeg van de taal en de gezindheid der Indianen wist om de opperhoofden te kunnen overreden hen niet voor den volgenden morgen aan te tasten. Met het aanbreken van den dag kwamen zich eenige der Wilden vertoonen, maar bleven op eenen afstand. Eindelijk hield een van hen eene biezen mat in zijne hand vooruit, waarvoor hem de reigers een' man met eene beschuit in ruiling toezonden, en zoo werd er eene vriendschappelijke gemeenschap tot stand gebragt. Geen' zin evenwel hebbende in hunne nabijheid, zakten zij de rivier weder af, en eenige van hen goede weilanden ontdekt hebbende te *Mattapau* (thans *Dorchester*) bleven zij zich aldaar vestigen.

Het naburige Schierland van *Shawmut* (thans *Boston*) was bestemd om de voornaamste nederzitting te worden, en heden is *Dorchester* eene landelijke voorstad van *Nieuw-Engelands* hoofdstad. Het Fort, hetwelk op den top van deszelfs hoogte staat, (vanwaar dit plaatje genomen werd) is de schouwplaats van eene gewigtige gebeurtenis der omwenteling geweest.

Boston was een tijdlang bezet geweest door de Britsche armée onder Generaal GAGE, die in October 1776 naar *Engeland* zeilde en het opperbevel in handen liet van Generaal HOWE. Na het gevecht van *Bunkers Hill*, bleven de beide legers ettelijke maanden werkeloos, terwijl de Generaal WASHINGTON met veertienduizend mannen de beide oevers van de *Charles Rivier* bezet hield, en de Engelschen, in hun hoofdkwartier binnen de stad belegerd, zich met tooneelvoorstellingen vermaakten op *Faneuiel Hall*, welke zij van tijd tot tijd afwisselden met paardrijders-vertooningen van een eskadron ruiterij, hetwelk van de oude zuider kerk eene renbaan gemaakt had. Toen het kouder begon te worden, werd het Noorder-Koffijhuis, een ontzettend houten gebouw, tot brandstof afgebroken en verbrand. De soldaten maakten zich insgelijks vrolijk met het omverhalen van een' hoogen vrijheidsboom tot hetzelfde oogmerk.

Die werkeloosheid begon eindelijk WASHINGTON te verdrieten, en zoodra het ijs in de baai en op de rivier sterk genoeg was geworden om er troepen over heen te doen gaan, riep hij een' krijgsraad bij een, en stelde voor een' aanval op *Boston* te doen. Men keurde eenparig zijn ontwerp af en hij liet het zijns ondanks varen. Spoedig hierna besloot hij zich in het bezit te stellen der hoogte van *Dorchester*; welke zoowel de haven als de stad bestrijkt: dan hij begreep dat zulk een stap aanleiding moest geven tot een hoofdtreffen, gedurende hetwelk hij voorhad met eenige uitgelezen manschappen naar *Cambridge* over te steken en met geweld die stad binnen te dringen. Gedurende de twee of drie laatste nachten liet hij de stad hevig beschieten om de aandacht van het garnizoen af te leiden; en in dien van den 4den Maart nam een zwaar detachement bezit van de hoogte van *Dorchester*, alwaar zij terstond versehansingen begonnen op te werpen. De nacht was vrij zacht, maar de grond zoo hard bevroren dat er bijna geen doorkomen aan was: en niet dan met zwaren arbeid was er met het aanbreken van den dag eene borstwering gereed, achter welke zij zich tegen het vuur van den vijand konden dekken.

De ochtendstond brak aan — en over het landschap lag een dunne mist verspreid, die de verschansingen grooter deed voorkomen dan zij waren. De verbaasdheid van den Generaal HOWE, op het zien van die spookachtige schans door de heuvels heen, en dat op eene hoogte, welke, toen de zon onderging, geheel onbezet was, kende geene palen. De stelling was van zoo veel belang, dat het ondoenlijk was de stad te behouden ten zij er de vijand van verdreven werd. De Britsche bevelhebber ondernam met grooten moed die taak, en tweeduizend mannen werden nog dienzelfden dag ingescheept om de haven over te steken, ten einde den aanval te doen. Die legermagt bereikte het *Kasteel*, een klein eilandje beneden de stad; doch toen kwam een hevige stormwind hunne bewegingen belemmeren. Des anderen daags werd er een krijgsraad belegd en men oordeelde het noodig de stad ten spoedigste te ontruimen. De Amerikanen gingen ongehinderd voort met het aanleggen hunner verschansingen, en na verloop van eenige dagen ging Generaal HOWE met al zijne troepen scheep, vergezeld van al de Amerikanen, die de koninklijke zaak getrouw bleven. De inscheping begon 's morgens ten vier ure op den 17den Maart, en ten tien ure rukte de Generaal WASHINGTON aan het hoofd zijner troepen de stad binnen. De Engelsche vloot zeilde naar *Halifax*. Met de matrozen medegerekend maakte zij tienduizend mannen uit. Zij hadden voor eene waarde van 30,000 P. sterl. aan magazijngoederen achtergelaten, benevens ettelijke mortieren en kanonnen.

Men heeft van die hoogte af een verrukkelijk uitzigt op *Boston*. De baai met hare verschanste eilanden strekt zich schitterend door den glans van haar water ter regter zijde uit; de stad, tegen de helling der heuvels aangelegd, prijkt met het kasteelvormige Statenhuis, en het land ter linkerzijde is met vrolijke en levendige dorpen als bezaaid. De heete koorts der speculatie heeft thans juist in *Amerika* hare hoogte bereikt, en *Dorchester's* omtrek wordt even als die van andere plaatsen, in loten verdeeld en met denkbeeldige landhuizen en logementen opgevuld. Indien de berekening niet te hoog gesteld is, zullen de wegen rondom *Boston* weldra van lusthuizen op al de heuveltoppen wemelen.

HET HUIS VAN FANEUIEL MET DE OMLIGGENDE GEBOUWEN TE BOSTON.

Er zijn weinig overblijfsels van de menigvuldige zwaar gedekte met puntig toeloopende gevels opgeschikte huizen, die in de dagen der Engelsche Gouverneurs het digt in elkander bebouwde middelpunt van *Boston* uitmaakten. De fraaiste modellen daarvan hebben langen tijd in de nabuurschap van het huis van FANEUIEL gestaan: maar ik geloof haast dat met eene enkele uitzondering, al die driehoekige blokken onder de mededogenlooze hand van den speculatiegeest verdwenen zijn. *Boston* is niet zoo zeer toegenomen

BOOKS
PRINTING OFFICE
LEATHER
WAREHOUSE

als de hoofdsteden der andere Staten, door welke de stroom der landverhuizing meer regtstreeks heenloopt: maar het is zekerlijk de fraaiste stad der *Vereenigde Staten*, en die welker voorspoed ook waarschijnlijk van den bestendigsten duur zal zijn. Derzelver huizen van granietsteen en fraaije openbare gebouwen contrasteren sterk met de beschrijving door JEAN JOSSELYN den Gentenaar gegeven, die in 1688 deze stad bezocht, en naderhand de wereld verrijkte met zijne aanmerkingen onder den titel van »Zeldzaamheden van *Nieuw-Engeland*." »Mij een paar dagen verfrischt hebbende op een eiland in de baai" zegt hij: »stak ik de haven in eene kleine boot naar *Boston* over, hetwelk toen eerder een gehucht was dan eene stad, alzoo het weinig meer dan twintig of dertig huizen telde. Ik ging mijn' pligt afleggen bij den Gouverneur MUTHROP, en den Heer COTTON, een Predikant te *Boston*, wien ik uit naam van den Heer QUARLES den dichter, de vertaling van verscheidene Psalmen en verzen ter inzage in handen stelde."

Omtrent vijftig jaren geleden bezocht een geestige boekhandelaar, JOHN DUNTON, die stad en in een geestig geschreven boek, waaraan hij den titel van »mijn levensloop en mijne omzwervingen" gaf, levert hij een luimig verslag over derzelver bewoners te zijnen tijde. De overtogt, dien men thans gewoonlijk tusschen de zestien en vijfentwintig of dertig dagen doet, kostte den ongelukkigen boekverkooper vier volle maanden, en gedurende het laatste gedeelte van de reis kreeg hij niet meer dan eene flesch water voor vier dagen.

»Toen wij in het gezigt van *Boston* kwamen" schrijft hij, »waren wij alle hoogst verblijd: want wij bevonden ons op het punt om van gebrek om te komen. Wij gingen in de sloep naar den wal en wierpen het anker onder het kasteel, hetwelk ten naasten bij eene mijl van *Boston* af ligt. Het land kwam ons eerst voor als eene barre woestijn; maar van de inwoners ondervonden wij tamelijk wat gastvrijheid. Voor den eersten nacht sliepen wij in het kasteel, en op den volgenden morgen begaven wij ons over het ijs heen naar de baai van *Boston*, hetgeen ons slechts eene middelmatige rust opleverde, nadat wij gedurende zoo vele maanden in eene kajuit waren opgesloten geweest. De lucht van *Nieuw-Engeland* was scherper dan die van *London*, hetgeen te gelijk met het bekorende van versche spijs mij deed eten als een wildeman. De eerste, die mij te *Boston* verwelkomde, was de Heer BURROUGHS. Hij overlaadde mij met meer beleefdheden dan ik kan opsommen, bood mij geld te leen aan, en deelde zijne slaapkamer met mij tot zoo lang ik van een logement zoude voorzien zijn."

Het werk van DUNTON zoude in onze dagen voor een' goeden prijs verkocht worden. Zijne personaliteiten zijn niet van geest ontbloot. De volgende lijst zijner bekenden kan de plaats bekleeden van eene portrettengalerij.

»De Heer PHILLIPS, mijn voormalige Correspondent. — Hij onthaalde mij op een heerlijk *Dinér* en is, naar het mij toeschijnt, met een aardig jong wijfje gezegend. Ik moet van SAM zeggen, met wien ik eens eene som van ettelijke honderd ponden te verrekenen heb gehad, dat hij zeer eerlijk is, en dat het hem ten gevolge daarvan regt wel gaat. Ik wil er nog bijvoegen dat hij jong, geestig en de schoonste man van gansch *Boston* is.

»Hierop volgde de Heer KING.—Zijn langdurig verblijf alhier was het gevolg van de

liefde. Zijne minnares moet een hart van steen gehad hebben, want KING zoude met zijne stem al de gestarnten bewogen hebben: »Hij zong het *Heil zij die liev mirtenboschjes*" met eene onvergelijkelijke bevalligheid.

»Een andere bekende van mij was de Heer YORK. Hij had zijne goede luimen even als alle andere menschen, en wanneer hij zijn hoofd ontfronsde (want hij had zeer drukke bezigheden) bejegende hij de schoone sekse met zoo veel beleefdheid, alsof het vrijen zijne eenigste bezigheid ware geweest.

»Ik ga over tot mijn' goeden vriend Dr. BULLIVANT, een bekwaam geneeskundige; en te gelijk een Edelman. Als Edelman is hij van een aanzienlijke afkomst, maar zijne goede hoedanigheden gaan zijne geboorte te boven. Hij zal nimmer eenig nieuw middel op zijne lijders beproeven dan alleen in zulke zware gevallen, wanneer de dood slechts door den dood verdreven kan worden. Het is mede eene lofwaardige eigenschap van hem, dat hij den armen steeds goedkoope geneesmiddelen zal voortschrijven, hen niet *van de tering des ligchaams genezende om die op hunne beurs te doen overgaan*; of hen niet om kruiden naar Oost-Indië zendende, die zij goedkooper in hunne eigene tuinen kunnen vinden.

»Ik ga in de naaste plaats over tot den Heer GOUGE, een' lakenkooper van *Londen*. Hij bezit vrij wat geest: zijn brein is een pijlkoker vol scherpe kwinkslagen. Hij leeft ongehuwd, maar is niet afkeerig van eene schoone vrouw."

DUNTON eindigt zijne lijst met eene aanspraak aan Mrs. COMFORT, eene gehuwde dochter van zijne huisbewaarster. »Gij zoudt het mij," zegt hij, »wel kwalijk mogen nemen, indien ik uwe dienstvaardigheid jegens mij ten huize van uwen vader vergat, uw vermakelijk gezelschap te *Ipswich*, uwe oppassing, toen ik ziek was, en den fraaijen bril dien gij mij met een zoo onschuldig hart geschonken hebt."

»Vaar *Boston*! Vaar dan wel! — helaas! wij moeten scheiden:
'k Behoor het menschdom toe: de wereld is mijn huis:
Zie hoe ze al treurende mij naar het strand geleiden: —
Want hier te blijven, als ik ga, is hun een kruis."

DE BAAI VAN NIEUW-YORK.

(VAN DEN TELEGRAAF AF GEZIEN.)

De eerste bezoeker van de baai van *Nieuw-York* en haar beschrijver was GIOVANNI DE VERRAZZANO, een Florentijner in dienst van FRANS I. Die stoute zeevaarder had met vier schepen onder zijn bevel een tijdlang tegen de Spanjaarden gekruist. Doch zijn klein smaldeel door een' storm uiteengedreven zijnde, besloot VERRAZZANO met een van zijne schepen, den *Dolfyn*, eene reis te ondernemen om onbekende landen te ontdekken.

W. H. Bartlett

H. Wallis

NEW [illegible] BAY,

(From the Telegraph [illegible])

DE BAAI VAN NIEUW-YORK VAN DEN TELEGRAAF AF

[illegible] Published for the Proprietors, by Geo. Virtue [illegible]

Hij kwam op de kust van *Amerika*, ergens nabij *Noord-Karolina*, en volgde die eerst zuidwaarts tot aan het »Land der Palmboomen" waarschijnlijk *Florida*. Vervolgens keerde hij terug en stevende Noordwaarts tot dat hij eene haven binnenkwam, welke hij in een' brief aan zijnen Koninklijken meester aldus beschrijft:

»Dat land ligt op 41° 40′ naar de parallel van *Rome*, maar door toevallige oorzaken is hetzelve een weinig kouder dan andere landen op die breedte. De mond van de haven ziet naar het zuiden en is eene halve mijl breed: wanneer men haar van het noord-oosten invaart, strekt zij zich twaalf mijlen uit en wordt al wijder en wijder, makende aldus eene baai van omtrent twintig mijlen in omvang, waar tusschen vijf kleine eilanden liggen, vol vruchtboomen en digte bossehen. Tusschen die eilanden door kan eene groote vloot, zonder vrees voor storm of eenig gevaar, veilig voor hare ankers rijden."

Verrazzano schijnt zich veertien dagen in de haven te hebben opgehouden, en zijne manschappen gingen dikwijls aan land om levensmiddelen te halen en het land te bezien. In een ander gedeelte van zijn' brief zegt hij: »Somtijds vertoefden onze lieden twee of drie dagen om verschillende redenen op een klein eilandje. Wij gingen dikwijls vijf of zes mijlen ver landwaarts in, en vonden hetzelve zoo geschikt als het maar zijn kon, tot den aanbouw van koren en wijn. Naderhand kwamen wij in de bossehen, die wij zoo digt vonden, dat het grootste leger van de wereld zich er in had kunnen verbergen. De woudboomen bestonden meerendeels uit eiken, cijpressen en andere in Europa onbekende soorten."

Deze waren vermoedelijk de eerste Europeaansche voetstappen, die eenig gedeelte betraden van den grond, thans de Staat van *Nieuw-York* genoemd. Verrazzano en zijne manschappen schijnen veel omgang met de inboorlingen gehad te hebben, en ook wèl door deze behandeld te zijn, hoewel hij het, volgens zijn eigen verhaal, daar niet altijd naar maakte. Sprekende van een togtje zijner manschappen ergens langs de kust, zegt hij: »Zij zagen slechts eene oude vrouw met een jong meisje van achttien of twintig jaren oud, die ons troepje ziende, zich uit vrees in het gras verstaken. De oude vrouw droeg twee kinderen op haren rug en het jonge meisje twee andere. Zoodra zij ons in het oog kregen, gaven onze lieden om haar gerust te stellen en zich aangenaam bij haar te maken, haar iets te eten, hetgeen de oude vrouw dankbaar aannam, maar het meisje verontwaardigd tegen den grond smeet. *Toen namen zij de oude vrouw een kind af, om dat mede naar* Frankrijk *te nemen; en ook het jonge meisje willende rooven, hetwelk zeer schoon was en van eene ranke leest*, konden zij haar, uithoofde van haar gegil niet mede naar zee krijgen, vooral omdat wij nog door digte bosschen heen moesten dringen en ver van het schip af waren. Wij stelden dus voor, haar achter te laten *en namen alleen het kind mede.*"

In een volgend gedeelte van zijn verslag hangt Verrazzano eene regt gunstige schilderij, niet slechts van de welwillendheid, maar ook van de bescheidenheid der inboorlingen op. »Zij kwamen in grooten getale met hunne kanoos rondom het schip. Hunne aangezigten waren met verschillende kleuren geverwd. Zij bragten hunne vrouwen mede, op welke zij zeer jaloersch schenen, dewijl zij zelven aan boord van het schip kwamen, maar hunne vrouwen in de kanoos lieten, en ondanks al ons aanzoek en het

aanbieden van alles wat wij hun geven konden, was het onmogelijk te verkrijgen dat zij haar aan boord lieten komen. Dikwijls kwam een van hunne twee Koningen met zijne vrouw en eene *menigte van Heeren* om het genoegen te hebben van ons te zien, wanneer zij een paarhonderd schreden van ons af aan den wal bleven staan, en ons met eene kanoo berigt zonden van hunne komst: en zoodra zij ons antwoord hadden, kwamen zij terstond en stonden ten uiterste verbaasd over het rumoer en geschreeuw der matrozen. De Koningin en hare dames wachtten in eene kleine kanoo bij een eilandje een vierde van eene mijl vandaar, terwijl de Koning zich lang op ons schip ophield, zijne gewaarwordingen door zijne gebaren te kennen gevende, en met groote verbaasdheid het want beschouwende. Somtijds, wanneer onze lieden een paar dagen vertoefd hadden op een klein eiland nabij het schip, kwam hij met zes of zeven van zijne *Heeren* weder om te zien wat wij deden. Dan spande hij zijn' boog en met zijne *Heeren* over het dek heen en weder loopende, maakte hij ten vermake van onze lieden, allerlei exercitiën."

De druk bevaren baai van *Nieuw-York* levert heden eene gansche andere vertooning op, en een van diezelfde »*Heeren*" is er thans even zulk eene zeldzaamheid, als GIOVANNI DE VERRAZZANO het drie eeuwen geleden voor de regtmatige bezitters van dit fraaije land en deszelfs fraaije wateren was.

DE AANLEGPLAATS TE PEEKSKILL.

Even als de meeste der aanlegplaatsen aan de *Hudson*, is *Peekskill* als het ware eene uitgestoken hand van het binnenland. Het ligt tachtig mijlen ver van *Nieuw-York* af, en de voortbrengselen van het land worden alhier in de handelsloepen geladen, die daarvoor andere goederen uit de stad terugbrengen. Op zulk een punt heeft men gewoonlijk eene soort van stad, en alzoo de oever van eene rivier meestal een lokaas is voor de ledigheid, schijnen ook al de lanterfanters van de nabuurschap op die aanlegplaats bijeen te komen.

De nabuurschap is belangrijk uit hoofde van het verband waarin zij met de geschiedenis der omwenteling staat. Het hoofdkwartier van den Generaal WASHINGTON was te *Verplank's Point:* en het gehucht *Peekskill*, eene halve mijl van de rivier af gelegen, was het depôt van den krijgsvoorraad, die in 1777 door den Generaal HOWE verbrand werd. »Bij mijne terugkomst zuidwaarts in 1782" zegt de vertaler van CHASTELLUX, die zijn' naam niet heeft bekend gemaakt, »bragt ik een paar dagen door in het Amerikaansche kampement op *Verplank's Point*, alwaar ik de eer genoot van zamen met den Generaal WASHINGTON te spijzen. Ik was een tijdlang met de koorts aangehaald geweest, en konde daar nog niet van af komen, ondanks dat ik mijne toevlugt genomen had tot het berijden

van een zwaardravend paard, en zelfs in de Octobermaand zoo ver noordwaarts heen gekomen was. De Generaal het bespeurende, zeide mij dat hij er van verzekerd was dat ik sedert eenigen tijd geen glas wijn zoude gedronken hebben — iets wat toen moeielijk te krijgen was — en dat ik mijne kwaal toch moest te boven komen. Hij gaf mij op zekeren morgen drie of vier glazen beste Maderawijn te drinken, en ried mij aan na den maaltijd daar een goed glas claret op te laten volgen: een recept, waartegen ik hoegenaamd niets had in te brengen, maar hetgeen ik stiptelijk opvolgde. 's Anderen daags zat ik weder op en zette mijne reis voort naar *Massachuset*, zonder in het minste iets van mijne ongesteldheid te voelen.

»Het Amerikaansche kampement alhier leverde eene allerliefste en schilderachtige vertooning op. Hetzelve strekte zich over de vlakte uit op de landtong door de bogt van de *Hudsonsrivier* gevormd, en had zuidwaarts het uitzigt over die rivier. Verder heen vertoonden de digtbeplante bergen den fraaisten achtergrond, dien de schilderkunst had kunnen verlangen. Vóór de legertenten zag men een regelmatig aangelegd *portique* van de takken der boomen in hun volle loof, en met veel smaak verbogen. Tegenover het kampement op verschillende hoogten stonden de tenten der hooge Officieren, boven welke die van WASHINGTON nog hooger uitstak. Ik had al de kampementen in *Engeland* gezien, van sommige waarvan platen en teekeningen in het licht gekomen zijn: maar deze vertooning was het penseel van een' eersten schilder waardig geweest. Gedurende het verblijf van het Fransche leger te *Baltimore* was het op dezelfde manier ingerigt. In het kampement te *Verplanks Point* hoorden wij duidelijk de ochtend- en avondschoten der Engelschen te *Knightsbridge*."

De weetgierigheid neemt alles te baat wat in eenige betrekking staat tot de Geschiedenis; en de bijzondere levensloop van WASHINGTON is ten uiterste belangrijk voor ieder een, die met hem in eenige aanraking is geweest. Sommige der rapporten door den Markies de CHASTELLUX opgemaakt, die op dit punt, toen hij zich naar het hoofdkwartier van WASHINGTON heen begaf, de *Hudsonsrivier* overging, verdienen onze aandacht. »Het veder op den 26sten fraai zijnde" zegt hij, »steeg ik te paard, nadat ik met den Generaal het ontbijt had gebruikt. Hij had de opmerkzaamheid van mij hetzelfde paard te doen opzadelen, hetwelk ik op den dag van mijne aankomst bereden had. Ik vond hetzelve even zoo deugdzaam als fraai: vooral goed gedresseerd, niet hard in den bek, soupel in de hand en in den galop naar het *arrête* luisterende zonder aan het bit te rukken. Ik maak van die bijzonderheden gewag, omdat de Generaal zelf al zijne paarden dresseert. Hij is een stout en onversaagd ruiter, springt over de hoogste heggen en rijdt hard zonder op den beugel te rusten, aan den teugel te trekken of zijn paard zijn' eigen wil te geven: alle welke bijzonderheden door onze jonge lieden als een zoo gewigtig gedeelte van de rijkunst worden beschouwd, dat zij liever een' arm of been zouden breken, dan die regels der kunst uit het oog verliezen."

Nadat die jonge bevelhebber eenige dagen in het hoofdkwartier had doorgebragt, eindigt hij hiermede zijne aanmerkingen over WASHINGTON:

»De allerkarakteristiekste trek van dien grooten man is de gelijkheid, welke men tusschen zijne ligchamelijke en zedelijke hoedanigheden bespeurt. Dapper zonder roeke-

loos, werkzaam zonder heerschzucht, milddadig zonder spilziek, deugdzaam zonder gestreng te zijn, schijnt hij zich steeds binnen die grenzen te bepalen, door welker overschrijding de deugden in ondeugden zouden ontaarden. Men zal later zien dat hij *na den afloop van een' langdurigen burgeroorlog zich zelven niets te verwijten had.* Hij heeft eene hooge en edele gestalte, is welgemaakt en goed geëvenredigd van ledematen. Zijn uitzigt is vriendelijk, maar zijne trekken zijn op zich zelve zoo weinig sprekend, dat men, hem verlaten hebbende, geene andere herinneringen dan die van een minzaam gelaat behoudt. Zijne manieren zijn noch deftig noch gemeenzaam. Somtijds heeft hij een denkend voorkomen, maar nimmer ongerust. Hij boezemt zoowel vertrouwen als achting in, en zijn grimlach teekent steeds welwillendheid."

DE VUURTOREN BIJ DE AANLEGPLAATS VAN CALDWELL.

Dit schilderachtige voorwerp doet zich het voordeeligst aan den reiziger voor, in de avondboot van *Nieuw-York* naar *Newburgh*. In den zomer te vijf ure des namiddags de stad verlatende, legt dezelve dien afstand van veertig mijlen vóór het vallen der avondschemering af: en terwijl de laatste tinten van de ondergaande zon nog aan de lucht gloeijen, en de sterrenglans den hemel begint door te boren, schiet ook die vuurbaak zijn licht over het verdek van de boot heen.

Dit punt van de rivier was het schouwtooneel van het korte en treurige bedrijf, waarin de arme ANDRÉ zulk eene noodlottige rol speelde. Vier of vijf mijlen lager vindt men het huis van SMITH, alwaar hij zijne gewigtigste bijeenkomst hield met ARNOLD, en alwaar hem deze de ontwerpen mededeelde, die hij beraamd had om de *Westkaap* in handen der Engelschen te leveren, hem te gelijk de papieren ter hand stellende, die hem in het ongeluk stortten.

Mistress ARNOLD op weg zijnde om zich naar haren gemaal heen te begeven, die kort geleden het bevel over de *Westkaap* gekregen had, bragt een' nacht ten huize van SMITH door. Het lijden van die rampzalige vrouw heeft de deelneming van de gansche wereld gewekt, sedert dat de eerste aanval van hare droefheid het gevoelig hart van WASHINGTON getroffen had. Er schijnt evenwel eenige twijfel ontstaan te zijn, of hare genoeg bekende langdurige briefwisseling met ANDRÉ hare vaderlandsliefde niet in zoo verre ondermijnd had, dat zij eerder gezind was het verraad van ANDRÉ te begunstigen dan tegen te werken; en of hare angst niet grootendeels geweken zal zijn, nadat WASHINGTON zoo edelmoediglijk de noodige schikkingen had beraamd om haar in zijn gevolg mede te nemen. In het »Leven van AARON BURR" onlangs uitgegeven, komen eenige stukken voor aangaande dit onderwerp, die tamelijk het voorkomen van echtheid

W. H. Bartlett.

H. Adlard.

LIGHT HOUSE NEAR CALDWELL'S LANDING.

(Hudson River.)

DE VUURTOREN BIJ DE AANLEGPLAATS VAN CALDWELL.

dragen. Het is bekend, dat WASHINGTON Mrs. ARNOLD bijkans zinneloos van schrik aantrof over het berigt, hetwelk haar echtgenoot haar eenige oogenblikken voor zijne vlugt had medegedeeld. LAFAYETTE en de andere Stafofficieren van den Generaal voelden het innigste medelijden met haar, en zij ontving een paspoort van WASHINGTON, door middel van hetwelk zij terstond de *Westkaap* verliet om zich naar *Nieuw-York* tot ARNOLD heen te begeven. Op hare reis derwaarts hield zij zich op ten huize van Mrs. PREVOST, de echtgenoote van een' Engelsch Officier, die naderhand met den Kolonel BURR gehuwd is geweest. »Aldaar hernieuwden zich de angstige schouwtooneelen van de *Westkaap*" zegt BURR's levensbeschrijver »en bleven voortduren zoolang er vreemdelingen bij waren. Doch zoodra Mrs. ARNOLD met Mrs. PREVOST alleen was gebleven, werd zij bedaarder en verzekerde hare vriendin, dat zij de rol, die zij speelde, hartelijk moede was. Zij erkende dat zij met den Britschen bevelhebber in briefwisseling getreden was: dat zij van het belang der Amerikanen en dergenen, die er het bewind voerden, afkeerig was geworden, en dat zij na lang aandringen eindelijk haren gemaal bewogen had om de *Westkaap* aan de Engelschen over te leveren. Mrs. ARNOLD was eene listige en dartele vrouw; en er is geen twijfel aan of, ter verkrijging van de middelen om hare ijdelheid te voldoen, heeft zij grootelijks aan het onheil van haren echtgenoot toegebragt, en op die wijze al den roem, dien hij zich als een dapper krijgsman ten koste van zijn bloed verworven had, met eene onuitwischbare schande bezoedeld."

Het is niet gemakkelijk de thans vreedzame en fraaije wateren van dit gedeelte der *Hudsons-Rivier* te bevaren, zonder zich de voorvallen en de handelende personen der groote omwenteling voor den geest te herroepen, die er niet lang geleden hunne rol speelden. Men verbeeldt er zich nog de gewapende booten langs de oeverkanten te zien bewegen: de ligte Pinas *the Vulture* hare berigten aangaande het verraad te zien overvoeren: en het meest van alles wordt de verbeelding getroffen op de voorstelling van de boot, welke den dapperen ANDRÉ, in het midden van zijne eskorte, den dood te gemoet voerde. Het is waarschijnlijk dat de eerstgenoemde bij het voorbijvaren van de eigene plek op deze Plaat afgebeeld, zich de mogelijkheid van een' noodlottigen afloop wel zal hebben voorgesteld. De levensbeschrijver van ARNOLD brengt de bijzonderheden bij van een gesprek tusschen ANDRÉ en door Majoor TALLMADGE, den Officier, aan wiens waakzaamheid hij was toevertrouwd, en die hem van de *Westkaap* af de rivier afvoerde naar *Tappan*, alwaar hij zijn vonnis onderging.

»Voordat wij de *Clove* (eene aanlegplaats juist beneden den vuurtoren op de Plaat afgeschetst) naderden, begon de Majoor ANDRÉ mij nieuwsgierig te ondervragen naar mijne meening ten aanzien van het lot, hetwelk hem te wachten stond. Toen ik zijne vragen niet langer konden ontduiken, zeide ik: »In het College te *Yale* had ik een' zeer geliefden vriend, met name HALE, die in 1775 bij de armeé kwam. Terstond na den slag bij *Long Island*, verlangde WASHINGTON berigt te hebben aangaande de talrijkheid van des vijands troepen. HALE bood zijne dienst aan, ging over naar *Brooklyn* en werd gevat, juist toen hij op zijn' terugtogt bijna den laatsten voorpost van den vijand voorbijgeraakt was. »Weet gij" voegde ik er met nadruk bij »het vervolg van dit voorval wel?" — »Ja;" gaf ANDRÉ mij ten antwoord: »hij werd als een spion opgehangen. »Maar

IMAGE EVALUATION TEST TARGET (MT-3)

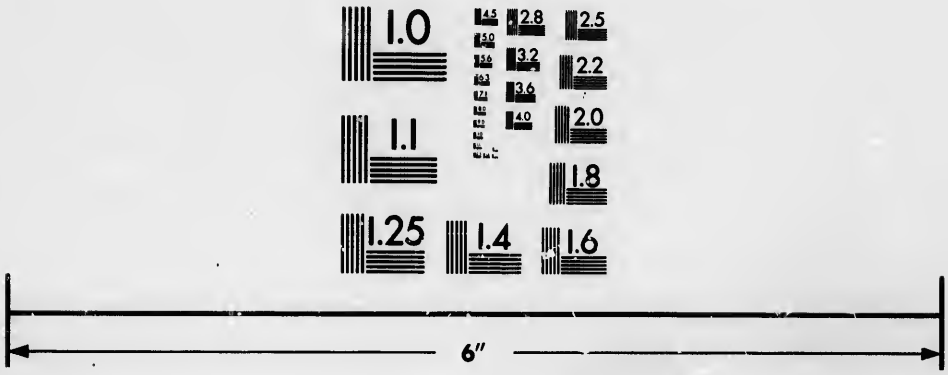

Photographic Sciences Corporation

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503

gij zult toch mijn geval wel niet met het zijne gelijk stellen?" — »Toch wel;" hernam ik: »en uw beider lot zal ook hetzelfde zijn." Hij poogde nog eenige aanmerkingen te maken, maar was blijkbaar nooit te voren zoo ongerust geweest."

HET HARPERS VEER.

(VAN DE ZIJDE VAN DEN POTOMAC.)

Misschien zal het den lezer niet onaangenaam zijn, indien wij het eentoonige, hetwelk de geaardheid van dit werk medebrengt, een weinig afwisselen door een verslag van de verschillende veldvermaken aan de oevers van den *Potomac*.

Die fraaije rivier wemelt van visch, waarvan de voornaamste soorten zijn de elft, de haring en de steur. De laatste worden gevangen op eene manier, welke zooveel wij weten, aan dit gedeelte van het land bijzonder eigen is. De steur is een aanzienlijke bewoner des waters, en weegt van vijfenzeventig tot honderd en vijftig ponden toe. Zijne hooge sprongen uit het water en zijne vlugheid in het opzwemmen tegen een' stortval, zijn bekwaamheden waardoor hij, gelijk de algemeene spreekwijze luidt, voordeelig bekend staat. Hij is evenwel gewoon zich tegen al de vaste voorwerpen, die hij in de rivier vindt, te krabben, hetgeen de visschers hebben ontdekt, en waarvan zij met een gunstig gevolg tot zijne schade gebruik maken. Eene sterke lijn met een gewigt er aan wordt uit eene boot gevierd, en een groote haak van een bijzonder fatsoen, maar zonder lokaas, aan derzelver einde vastgemaakt. Het wrijven van den steur tegen de lijn geeft den visscher zijne komst te kennen, en door middel van eenige behendigheid weet deze hem den haak onder de buik te slaan. De visch schiet in allerijl vooruit, de visscher viert zijne lijn, en de boot vliegt met eene snelheid, die aan tooverij grenst, voort. Ongeveer eene mijl ver van dien arbeid is genoeg om het den steur te doen opgeven, die dan uitgeput van krachten wordt opgehesschen. Eenige jaren geleden had een Neger, die door zijne behendigheid in die manier van visschen bekend was, de onvoorzigtigheid van de lijn om zijn been vast te maken. De plotselijke vaart van den aangeslagen visch trok hem over boord, en hij werd met den stroom medegevoerd, nu eens boven en dan wederom onder het water, tot de uiterste verbaasdheid van eenige lieden, die toevallig langs den oever gingen. Hij was bij geluk een bekwaam zwemmer en een sterke gast, en door eene buitengewone koelbloedigheid en bedaardheid van geest, gelukte het hem den steur aan wal te halen. Het is iets opmerkelijks dat die visch alleen in zekere rivieren goed is. Die van de *Delaware* b. v. wordt voor oneetbaar gehouden, en die van de rivieren aan weerskanten van dezelve, de *Hudson* en de *Potomac*, wordt als eene keurige lekkerbeet beschouwd. Men verhaalt dat eens zulk een groote visch ten tijde van den omwentelingsoorlog met een' geweldig hoogen

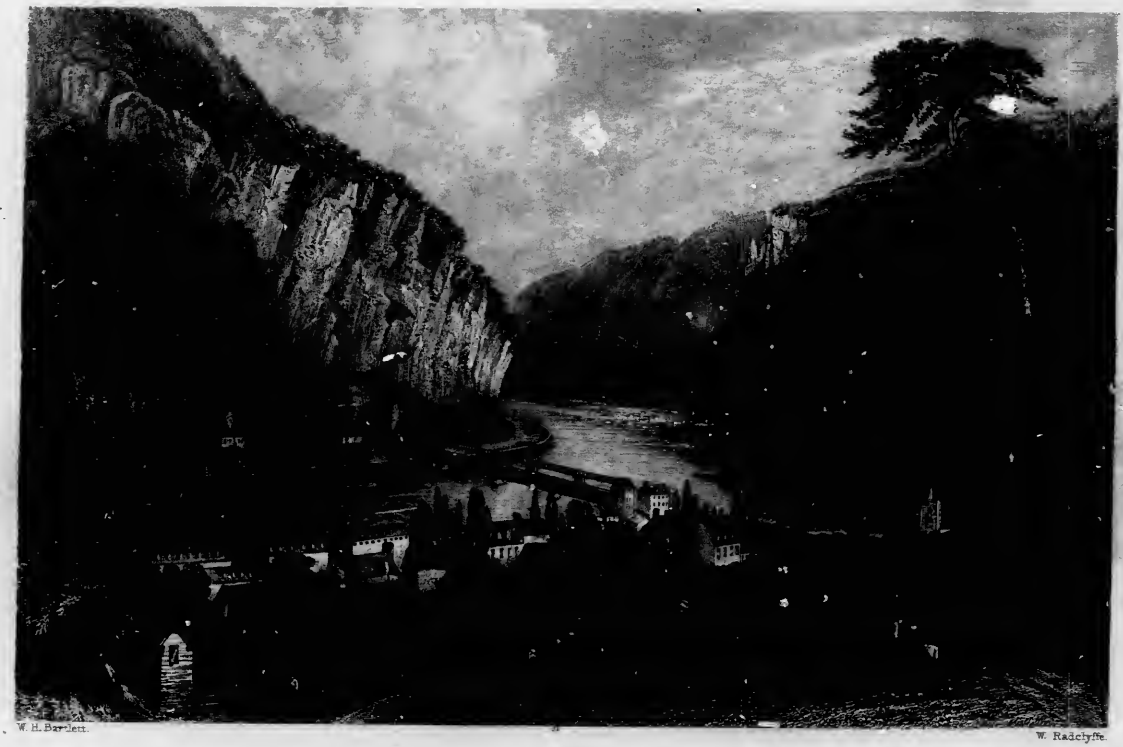

W. H. Bartlett.

W. Radclyffe.

HARPERS FERRY.

(From the Potomac side.)

DE GVERVAART VAN HARPERS, VAN DEN KANT AF VAN POTOMAC

London, Published for the Proprietors, by Geo Virtue 26 Ivy Lane

sprong in eene veerboot nederkwam, en op den schoot vallende van een' Officier, die op een der kanonstukken zat, hem het dijbeen brak. Elke passagier heeft op de *Potomac* [1] de sprongen der steuren gezien: en dat een sprong van acht of tien voeten niets buitengewoons is. De elften en haringen worden op de gewone manier bij duizenden in netten gevangen.

Er zijn menigvuldige soorten van wild gevogelte, die het midden en de oeverkanten van den *Potomac* bezoeken. Onder dezelve behooren de zwaan, de wilde gans, de lepelaar met den rooden en die met den zwarten kop, de eend, de smeenk, de zwarte eend, de blaauwvederige en de groenvederige taling, het waterhoen en vooral eene vermaarde soort van eend, welke wij met opzigt tot het geurige van haren smaak boven alle ander gevogelte stellen, en welke tot eene klasse behoort, welke men *drijfvogels* noemt, uit hoofde dat zij gewoon zijn slapende midden op de rivier te drijven. De twee soorten van lepelaars behooren daar mede toe en zijn in smaak weinig beneden dezelve te achten. Men vooronderstelt dat de eerstgenoemde soort zijne eijeren uitbroedt aan de oevers der Noordelijke meren of aan de kust van de *Hudsons-Baai*; en dat zij zich in hunne verhuizingen uitsluitend bepalen bij den *Chesapeak* en den *Potomac*. Zij voeden zich, dat weet men stellig, van de bolvormige wortels eener soort van gras, welke op de ondiepten van die rivieren groeit, en gehouden wordt voor wilde selderij. Men zegt dat nagenoeg veertig jaren geleden, gedurende een' harden winter, een felle wind het water zoodanig van de ondiepten der *James rivier* deed afloopen, dat het overige tot op den bodem toe bevroor, en dat de spichtige toppen van het gras zoo vast in het ijs zaten, dat toen hetzelve in het voorjaar losgeraakte, geheele velden er van met wortel en al verr ld werden. Sedert dien tijd werd aldaar die soort van vogels nooit weder gezien.

Onder deze watervogels treft men ook dikwijls de ongevederde eend aan, die het vermogen niet hebbende om geheel en al onder het water te duiken, tot het opzoeken van zijn voedsel het oogenblik afwacht, dat de andere boven komen, om door de ongemeene vlugheid van zijn' vlerk toe te schieten op de selderij, zoodra die boven het water komt, en er mede naar den oever te ontsnappen.

Die eenden worden dikwijls midden op de plaats waar zij hun voedsel zoeken, van achter rieten matten door de jagers geschoten. Er is echter eene manier van hen *binnen te lokken* zoo als men dat noemt, door het wuiven van een' gekleurden halsdoek, dien men aan den tak van een' dooden boom bindt. Op welke eigenschap van den vogel de uitslag van die kunstgreep gegrond wordt, is niet gemakkelijk te zeggen, maar zeker is het, dat zij op die wijze tot binnen het bereik van een schot worden gelokt; en men verhaalt van een' ouden jager hier aan den *Potomac*, dat hem een lange staart van rood haar, dien hij in een' bezem gestoken boven zijn schouder zwaaide, bijzonder wel tot dat oogmerk diende. Misschien zullen wij nog tot de ontdekking geraken dat ook de vogels *nieuwsgierig* zijn [2].

[1] Door de Hollanders bij hare eerste ontdekking *De Zuid Rivier* genoemd.

[2] Zoude die ontdekking voor een' Natuuronderzoeker wel zoo nieuw zijn?

VERV.

Onder de menigvuldige varieteiten van wild gevogelte op den *Potomac* beneden het *Harpers Veer* gevonden, behoort ook de wilde zwaan. Jong zijnde, wordt deze als eene lekkerbeet beschouwd, terwijl hij ouder geworden smakeloos is. In een boek over het District van *Columbia* door den Heer ELLIOT geschreven, vindt men eenige opmerkenswaardige bijzonderheden met opzigt tot hunne eigenschappen en de manier van hen te vangen aangeteekend.

»Die fraaije vogel," zegt de schrijver »wordt bij vlugten van meer dan twee- of drie honderd zoo wit als sneeuw te gelijk gezien, naar de oeverkanten heen zwemmende, en van tijd tot tijd een' welluidenden zang doende hooren, en dat wel zoo luid, dat men dien op een' stillen avond twee of drie mijlen ver hooren kan. Er zijn er tweederlei soorten van, die naar het onderscheiden geluid dat zij maken, genoemd worden. De eene heet *de trompetter* en de andere *de roeper*. De *trompetter* is de grootste en beslaat, wanneer hij volwassen is, van zijne sneb af tot aan den uitersten tip van zijne teenen vijf à zes voeten, bij een' vlugt van zeven tot acht voeten. Zij zijn loos en voorzigtig en hebben meer dienst van hun gezigt dan van hun' reuk. Met een' hals van omtrent drie voeten lengte zijn zij in staat hun' kop zoo hoog op te steken, dat zij al de voorwerpen op een' grooten afstand kunnen onderscheiden: en diezelfde lengte van hals maakt hen bekwaam om in den slijk hun voedsel te zoeken, hetgeen zij doen door bijkans hun gansche ligchaam er in te dompelen, in eene diepte van drie of vier voeten water alleen hunne pooten en hun' staart naar boven stekende. Zij houden zich meerendeels op de ondiepten van oeverkanten op en buiten bereik van het schot: doch de jager zekere bijzondere eigenschap, die hun met andere watervogels gemeen is, en waarvan wij thans eenigzins bepaalder willen spreken, te baat nemende, weet hen daardoor onder het bereik van zijn vuur te lokken. De zwanen blijven aldaar den geheelen winter, alleen bij ongunstig weder van plaats veranderende, te weten van het bevrozen tot het open gedeelte van de rivier. Terstond na hunne aankomst in den herfst zijn zij in zeer goeden staat en blijven ook vet tot in het voorjaar, wanneer zij eenige weken voor hun afreizen (het begin van Maart) langzamerhand vermageren, en in den laatsten tijd van hun verblijf alhier zijn zij zoo dor, dat zij geschoten zijnde niets bruikbaars opleveren dan hunne vederen. Wij zullen niet stellig bepalen of dit moet toegeschreven worden aan de omstandigheid, dat zij de middelen om zich te voeden op hunne verblijfplaatsen hebben uitgeput, of dat zij door Hem, die het Heelal zoowel in het kleine als in het groote bestuurt, geleerd worden zich door zulk eene vasten tot de langdurige luchtreis, welke zij gaan ondernemen, voor te bereiden. Hierin zoude niets wonderdadigers gelegen zijn dan in de zigtbare daadzaak, dat zij zich op gezette uren en door geregelde oefeningen geschikt maken om de lucht tot op een' afstand van misschien duizend mijlen ver te doorklieven. Men ziet alle dagen talrijke vlugten van die vogels uit de rivier tot buiten het bereik van het oog opstijgen om zich aldaar in groote zwaaijen tot op een' aanmerkelijken afstand te begeven, om vervolgens tot dezelfde plaats, vanwaar zij opgevlogen zijn, of althans daar nabij weder te keeren. Dit blijft zoo voortgaan gedurende de laatste twee of drie weken van hun verblijf aldaar.

»De zwaan wordt gelokt door een' hond, die er op afgerigt is, om binnen het bereik

W. H. Bartlett. C. Cousen

CALDWELL.

(Lake George.)

CALDWELL EAUX THERMALES. EIN STALT CALEWELL.

CALDWELL, AAN HET GEORGE'S MEER.

London, Published for the Proprietors by Geo. Virtue 26 Ivy Lane, 1842

van zijn's meesters stem aan den kant van het water te spelen. De jager tracht zich achter een blok of iets dergelijks omzigtig te verbergen, voordat hij zijne bewegingen begint, zorg dragende dat hij de rigting van den wind in het oog houdt, en dat de vlugt zwanen, die hij meent te lokken, digt bij genoeg ligt om de voorwerpen van den waterkant te kunnen zien; terwijl hij daarbij zorg draagt zoo min mogelijk geluid te maken. Wat het zijn moge dat op deze vogels werkt, hebben wij nooit stellig hooren verzekeren; maar het is niet te ontkennen, dat zij dikwijls honderden ellen ver van hunne ligplaats tot onder het bereik van het schot gelokt worden. Men gist mogelijk naar waarheid dat zij den hond beschouwen als een dier, hetwelk zij moeten vervolgen, omdat hunne jongen, op de plaatsen waar zij die hebben uitgebroeid, er door verontrust worden.

»De wilde gans is nog listiger en waakzamer om zich voor eenig leed te hoeden, dan de zwaan. Zij heeft mede een scherp gezigt, maar laat het toch meer op het zintuig van haren reuk aankomen. Dit is zoo algemeen bekend onder de jagers, dat zij het hoe veilig ook verstoken, nooit zullen wagen dat dier boven den wind te naderen, dewijl zij zeker ontdekt zouden worden voordat zij de gans onder hun schot hebben, en in dat geval door het opvliegen van den ganschen troep te leurgesteld zouden zijn. In de lente vallen die ganzen dikwijls op het land neder, en voeden zich aldaar van het gras: en dat somtijds in zulk eene menigte, dat zij de korenvelden langs de oeverboorden van de rivier zwaar beschadigen. Wanneer zij alsdan bezig zijn met grazen, kan men ze moeijelijk naderen; want zij kiezen zich eene plek uit, welke ver van alle bedekking verwijderd is, en loopen een voor een in eene lange rij met eene gans, die de wacht houdt, aan elk einde. Deze beide gaan regt overeinde, terwijl de andere ijverig grazende hare koppen naar beneden tusschen het groen houden. De wachters houden dan hare neuzen en oogen in zulk eene rigting, dat zij de eerste aannadering van eenen vijand zelfs op den verstenafstand kunnen bespeuren; en in het oogenblik dat zulks het geval is, wordt daarvan door een bijzonder geluid aan den ganschen troep kennis gegeven, die terstond stil blijft staan en de koppen om hoog steekt, terwijl zij, al naarmate de aard van het gevaar is, of oogenblikkelijk de vlugt nemen, of bedaard weder gaan grazen."

CALDWELL, AAN HET GEORGE'S MEER.

In de toekomstige dichtkunst van *Amerika* zal het *George's Meer* de plaats van *Loch-katrine* in *Schotland* bekleeden. Het beste denkbeeld, dat men er van geven kan aan iemand, die *Loch-katrine* heeft gezien, is te zeggen dat hetzelve het *Trosachs* is, maar op eene grootere schaal. Men vindt in beiden dezelfde helderheid van het water — dezelfde steile oeverboorden, dezelfde kleine welig begroeide eilandjes, en dezelfde menigte van hoeken en baaijen. Bij *Loch-katrine* trof het mij dat het water de lage

streken van een golvend terrein scheen overstroomd te hebben en niets voor het oog had overgelaten dan de begroeide heuveltoppen. Dit kwam zonder twijfel voort door dat er alles tot aan den waterkant toe met heesters en planten bedekt is; en diezelfde oorzaak heeft dezelfde uitwerking aan het *George's Meer*. Wanneer de watervlakte effen is, zien er de kleine eilandjes met derzelver spiegeling uit als waren het een hoop van bladeren uit de lucht nederhangende.

De ongemeene helderheid des waters van het *George's Meer* heeft hetzelve den naam doen bijzetten van het *Sacraments Meer*, en elke reiziger wordt van deszelfs doorschijnendheid getroffen. Het is zonderling dat de wateren, tusschen welke het in ligt — die van het Meer *Champlain* bij voorbeeld, van de *Hudsons-Rivier* en van de gansche landstreek tusschen de *Groene Bergen* en de *Mississippi*, meer of min bezwangerd zijn met kalkstof, terwijl het *George's Meer* alleen helder en zuiver is. Het ontvangt zijn water vermoedelijk van wellen onder hetzelve.

Men zegt dat de oppervlakte van dit Meer honderd voeten hooger ligt dan het Meer *Champlain*. Eene andere en waarschijnlijk juister berekening stelt dat verschil op driehonderd. Men bereikt langs drie trappen de watervallen, die de uitstorting in het laatstgenoemde Meer vormen: en de laatste daarvan is, wanneer de sneeuw in het voorjaar smelt, een katarakt van ongemeene schoonheid. Het *George's Meer* is drie of vier maanden lang bevroren, en men heeft dienaangaande opgemerkt, dat er het ijs niet zinkt, zoo als in het Meer *Champlain*, maar langzamerhand smelt.

Voordat dit Meer een voorwerp van belangstelling voor de touristen werd, was het zeer eenzaam en werd meerendeels door herten en arenden bezocht. Die allen zijn thans verdwenen. Het gerammel van de stoomboot, welke er de stille kano vervangen heeft — het geknal der percussiegeweren, hetwelk in de plaats van de buks gekomen is, hebben al het romaneske van deszelfs oevers doen verdwijnen. De eenigste dichtkunst, welke die der landtooneelen kan vervangen, is die der Legenden en der Geschiedenis; en er moeten nog vóór dien tijd eeuwen verloopen, geslachten voorbijgaan, eene geheele verandering over het land komen. Wij zijn thans in het tusschentijdperk, hetwelk minder geschikt is voor de dichtkunst.

Caldwell is eene bloeijende stad, beneden aan het Meer gebouwd, maar die op zich zelve niets aanmerkenswaardigs oplevert dan een Logement met eene opene tafel voor de beminnaars der schoone Natuur. — Van zulk een al te sappig onderwerp stappen wij af, om een uittreksel te leveren uit de schriften van een' achtingswaardigen geestelijke, die door zijn' levendigen stijl een bewijs oplevert van de uitwerking dier bekoorlijke landstreek zelfs op een' allerernstigst gemoed.

»De fraaiheid van dit Meer wordt grootelijks verhoogd door de gestadige afwisseling, welke de reiziger, die hetzelve bevaart, telkens waarneemt, en door de verschillende tinten van licht en schaduw, welke zich van allen kant aan hem voordoen. De plotselijke verschijning van inhammen en baaijen, eilanden en kaaijen, heuvels en bergen — de gedurige verandering van derzelver voorkomen — zetten aan elk voorwerp een leven en eene beweging bij, welke weinig verschillen van die der vertooningen door eene *Camera obscura* opgeleverd, maar in duidelijkheid ver boven dezelve verheven zijn. Elk

W. H. Bartlett.

CENTRE HARBOUR.

(Lake Winnipiseogee.)

VUE DU CENTRE HARBOUR. DIE SICHT F. CENTRE HARBOUR.

DE MIDDENHAVEN AAN HET MEER WINIPISEOGEE

London Published for the Proprietors by Geo. Virtue 26 Ivy Lane. 1834.

voorwerp, hetzij van het land of van het water, doet zich naarmate van den tijd des dags op eene verschillende wijze voor, en het oog blijft met verrukking op hetzelve staren.

»In den avond van vrijdag den 1sten October, toen wij van *Ticonderoga* wederkeerden, trof ons een schouwspel, hetwelk in heerlijkheid alles overtrof wat ik ooit gezien had. Voor ons lag eene opening tusschen de bergen ten Westen en die ten Oosten, door de stralen der ondergaande zon verguld. Het Meer, hier geheel effen, en iets verder zachtkens gerimpeld, strekte zich tusschen eene groote menigte grootere en kleinere openingen door, in de verte uit. In de tusschenruimte, door de bergen gevormd, lag eene menigte eilandjes van verschillenden omtrek en gedaante met welig plantsoen begroeid. Achter deze, en ten deele door het hooge geboomte begroeid, strekte zich ten Westen en ten Zuidwesten eene lange bergketen uit, met hoog opgeschoten pijnboomen bedekt. Iets hooger nog dan de bergen en boven elkander dreven zware wolken van de allergrilligste gedaanten en prijkende met roode en oranje kleuren in al derzelver onderscheidene tinten.

»Om de schoonheid van dit Meer te voltooijen wordt er niets meer vereischt dan de pogingen van den landbouw. Reeds heeft de akkermanshand de gronden rondom dezelve ontgonnen; — na verloop van eenigen tijd zullen zij met de vruchten van zijnen arbeid prijken. Men heeft de gave der prophetie niet noodig om te voorzien, dat binnen het tijdsbestek eener halve eeuw de lusthuizen des rijkdoms alhier al het fraaije der kunst met het treffende der Natuur zullen paren."

DE MIDDENHAVEN. MEER WINIPISEOGEE.

Er zijn vele aanzienlijke landtongen, die in het Meer *Winipiseogee* vooruitsteken, en op eene derzelve is de stad der Middenhaven gebouwd. Het Meer ligt nagenoeg in het midden van *Nieuw Hampshire*, is van eene onregelmatige gedaante en aan deszelfs westeinde in drie wijde baaijen verdeeld. Aan deszelfs oevers vindt men negen steden, waarvan de Middelhaven, die de grootste is, aan den Noord-Westkant ligt. Het water des Meers is op sommige plaatsen onpeilbaar, maar vol visch. Het zal waarschijnlijk nog wel eenige jaren duren, voordat de scheepvaart op hetzelve van eenig belang wordt.

Behalve de schoonheden der Natuur, die aan de oevers van dit Meer menigvuldig zijn, bezit het weinig belangrijks behalve hetgeen in de gedenkboeken der Indiaansche oorlogen voorkomt. De Geschiedenisbeschrijving van PENHALLOW, hetgeen tot nog toe een zeldzaam boek geweest is, heeft *Nieuw Hampshire* aan die duisternis onttogen, waarin sommige der andere Staten ten aanzien van die gedenkwaardige bijzonderheden nog gehuld blijven. Bij het doorlezen van de gevaarvolle avonturen der eerste kolonisten vergt men zich met verwondering af, welke vergoeding hun daarvoor toch dat land

wel konde schenken. »Op zekeren tijd" zegt het Dagboek »ontving het volkje van *Dunstable* het berigt, dat er een troep van tweehonderd en zeventig Indianen tegen hen in aantogt was. Hunne eerste komst viel voor op den 3den Julij, toen zij eene bezetting van twintig mannen aantroffen, die onachtzaam de wacht houdende, hen lieten binnenkomen, hetgeen den ondergang van de helft van hen ten gevolge had. Vervolgens viel eene kleine bende op het huis van DANIEL GALUSHA aan, die hen een tijdlang bezig hield, totdat den ouden man de moed ontzonk: zoodat hij zich overgevende hun den toestand van de bezetting openbaarde; hoe er een van de zijne gedood was en slechts twee mannen met een' jongen waren overgebleven; waarop zij zich andermaal vereenigden met nog grooter moed dan te voren. Hierop ging er een met den jongen de achterdeur in, en liet JAKOB alleen over om de zaak te redden. Deze verdedigde zich dan ook een tijdlang manmoedig, maar voor de overmagt bezwijkende en van niemand hulp ontvangende, was hij genoodzaakt het op te geven en een goed heenkomen te zoeken: dan, voordat hem zulks gelukte, overviel hem de vijand nog eens, en hij ontkwam ten tweedenmale met vrij wat moeite. Hierop staken zij het huis in den brand, en des anderen daags deden veertig van hen een' aanval op *Amesbury*, alwaar zij acht mannen ombragten. Twee anderen, die in het veld bezig waren met arbeiden, het gegil hoorende, haastten zich ter hulp te snellen, maar zelven ook vervolgd wordende, namen zij de wijk in een verlaten huis, alwaar zij nog twee oude snaphanen vonden, maar beide onbruikbaar: en al waren zij ook bruikbaar geweest, hadden zij noch kruid noch lood om die te laden. Ieder van hen nam er evenwel een van op en zij hielden zich zoo manmoedig als zij konden, hard schreeuwende, terwijl zij de geweerloopen uit de schietgaten staken: »Daar zijn zij! geeft geen vuur voordat zij nader bij zijn;" waardoor de vijand zoo verschrikt werd, dat hij terstond aftrok."

»Vandaar gingen zij naar *Kingstown*, alwaar zij eene menigte vee doodsloegen en verwondden. Omtrent denzelfden tijd werd JOSEPH ENGLISH, die een Indiaansche vriend van hen was en met een ander man en diens vrouw van *Dunstable* naar *Chelmsford* ging, doodgeschoten. De vrouw werd daarbij gevangen genomen, maar de man wist het te ontkomen. Op den 8sten Julij vielen vijf Indianen een weinig voor den avond op een huis een weinig buiten *Reading* aan, alwaar zij eene vrouw met acht kinderen vonden. Deze werd met drie van dezelve dadelijk afgemaakt en de andere in gevangenschap medegevoerd: maar een van dezelve, dat buiten staat was om hen te volgen, gaven zij een' slag op het hoofd en lieten het in een moeras liggen, dewijl zij meenden dat het dood was. Doch kort daarna werd het nog levende gevonden. De gansche nabuurschap op de been gerakende, was met den ochtendstond marschvaardig, en hen op de hielen zittende, achterhaalde zij hen weldra, zoodat zij drie van de kinderen wederkreeg en den vijand zulk eene vrees inboezemde, dat hij niet alleen zijn' buit en zijne dekens, maar den anderen gevangene mede in den steek liet. Iets later werden er verscheiden aanvallen gedaan op *Chelmsford*, *Sudbury* en *Groton*, alwaar drie soldaten naar de kerk gaande door eene kleine bende op een' dwaalweg gebragt werden, welke er twee van doodsloeg en den anderen gevankelijk medenam.

»Te *Exeter* hield eene bende van Fransche Mohawks, die een tijdlang op Kapitein

W. H. Bartlett. J. Sands.

YALE COLLEGE.

(Newhaven)

COLLÉGE YALE *DIE YALESCHE HOOGSCHOOL.*

DE EWEEZESCHOOL VAN YALE.—NEWHAVEN.

London, Published for the Proprietors, by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane 1842.

HILTON's garnizoen lag te loeren, het oog op alles wat in- en uitging, en bespeurende dat eenige lieden met hunne scissen uitgingen om te maaijen, bleven zij in hinderlage liggen, en vielen op eens, terwijl zij met den arbeid bezig waren, op hen aan, en hunne wapenen wegnemende, doodden zij er vier van, kwetsten er een' en namen er drie gevangen, zoodat van het gansche tiental slechts twee ontkwamen. Eene poos daarna wisten twee der gevangenen, te weten de Heeren EDUARD HALL EN SAMUEL HYALS te ontsnappen; maar de vermoeijenis en de zwarigheden, die zij te boven hadden te komen, (behalve de vrees van achterhaald te worden) waren bijkans ongeloofelijk: want drie weken lang hadden zij bijkans niets om van te bestaan behalve eenige wortelen en een weinig boomschors."

Het zoude eene eindelooze taak zijn het lijden te beschrijven, waaronder vele te zuchten hadden op hunne langdurige togten door de hitte en de koude. Wanneer zij door gebrek aan voedsel op het punt waren van in flaauwte te vallen, kregen zij nog dikwijls een' slag op het hoofd. Zwangere vrouwen werden in koelen bloede opengesneden: andere aan palen vastgebonden en levende verbrand, en evenwel, Gods vinger was in vele gevallen zigtbaar, waarvan ik slechts het volgende voorbeeld wil bijbrengen:

REBECCA TAYLOR deed mij na haren terugkeer uit de gevangenschap het volgende verhaal: — Dat zij naar *Kanada* gaande, achter de Rivier van *Montreal* door SAMPSON, haren bloeddorstigen meester, gewelddadig werd aangevallen, alzoo hij zonder de allerminste terging besloten had haar op te hangen. Bij gemis van eene koord maakte hij gebruik van zijn' gordel, en dezen om haren hals hebbende vastgemaakt, poogde hij haar op te hijschen aan den tak van een' boom, die min of meer de gedaante van eene galg had: maar onder het ophijschen brak de zwaarte van haar ligchaam denzelven door midden, hetgeen den wreedaard zoo zeer verbitterde, dat hij eene tweede poging deed, met het oogmerk om haar, indien hem deze mislukte, op het hoofd te slaan; maar voordat hij de magt had om dat ter uitvoer te brengen, schoot ROMASEEN er op toe, en ziende dat het treurspel op handen was, voorkwam hij den noodlottigen slag."

DE SCHOOL VAN YALE TE NEWHAVEN.

De School van *Yale* of *Yale College* werd ten jare 1700, vijf en zestig jaren na het bouwen van het eerste huis in de Kolonie van *Connecticut* gesticht. Tien der voornaamste predikanten, door de eenparige toestemming der Geestelijkheid benoemd, kwamen te *Newhaven* bijeen, en vereenigden zich om eene School of een Collegie in de Kolonie tot stand te brengen. Bij hunne tweede zamenkomst bragt elk van hen een zeker getal boeken mede ten dienste der Bibliotheek, en in het volgende jaar verleende hun het bestuur eene aanstelling, krachtens welke zij benoemd werden tot »Opzieners van eene Leerschool in zijner Majesteits Kolonie van *Connecticut*."

De voornaamste weldoener van die nieuwe inrigting was de Wel-Eerwaarde ELIHU YALE van *Londen*, de Gouverneur der O. I. Compagnie. Hij stamde af van een geslacht uit *Wales*, hetwelk vele jaren geleden den grondeigendom van *Plas Grannow* nabij *Rexon* in bezit hield. Zijn vader THOMAS YALE kwam uit *Engeland* met de eerste Kolonisten van *New-Haven*. ELIHU, de latere grondlegger van de school, kwam in die stad ter wereld, en werd in zijn tiende jaar naar *Engeland* gezonden. Vandaar ging hij naar *Hindostan*, en werd na een verblijf van twintig jaren tot Gouverneur van *Madras* benoemd. Hij keerde met een aanzienlijk vermogen naar *Londen* weder, werd tot Gouverneur van de O. I. Compagnie aangesteld en stierf te *Rexon* in 1721. De Geschiedschrijver van de school zegt: »Die edelman zond in verschillende giften 500 P. Sterl. aan die school, en liet kort voor zijn' dood nog ter waarde van 500 P. Sterl. daarheen zenden; maar deze werden nimmer ontvangen. Tot dank voor zijne milddadigheid noemden de Bestuurders hunne inrigting naar zijn' naam, waardoor vermoedelijk de nagedachtenis van zijne goede werken tot de verste geslachten zal worden overgebragt."

Onder de andere bevorderaars van deze instelling behoorde ook de Wel-Eerwaarde Dr. BERKELEY, Deken van *Darry* in *Ierland*, en naderhand Bisschop van *Cloyne*. Die uitstekende Godgeleerde kwam in 1732 in *Amerika* met het oogmerk om op het eiland *Bermuda* eene school tot stand te brengen: eene onderneming waaraan hij vrij wat tijd, geld en moeite te koste legde. Het Ministerie had hem twintigduizend Ponden beloofd voor de voltooijing van dien arbeid, maar het geld werd nimmer betaald en het ontwerp viel in duigen. Toen kocht Dr. BERKELEY eene pachthoeve te *Newport*, op het eiland *Rhode*, en aldaar wonende werd hij bekend met de bijzonderheden aangaande de school van YALE, gaf eindelijk aan dat gesticht zijne pachthoeve ten geschenke, en zond den bestuurderen van hetzelve uit *Engeland* »de fraaiste boekverzameling over, welke ooit te gelijk in *Amerika* gekomen was."

Sedert dat tijdstip is de school van YALE steeds in aanzien en voorspoed toegenomen, en thans is dezelve, voor zooveel wij weten, de eerste school der *Vereenigde Staten*. Die van HARVARD (zestig of zeventig jaren vroeger gesticht) is rijker, maar ook kostbaarder en minder bezocht. Het is iets zonderlings in de vroegste Geschiedenis der volkeren, dat de school van HARVARD *tien jaren na de eerste bevolking der kolonie in werking was*.

Het gansche bedrag der som, waarvoor men in de school van YALE wordt opgenomen, beloopt 35 dollars 's jaars, zijnde omtrent zeven ponden. De tafel en alles daar onder begrepen zijnde, rekent men in *Nieuw-Engeland* dat driehonderd dollars (zestig Ponden 's jaars) eene genoegzame toelage zijn voor de opvoeding van een' knaap in dit gesticht. De Cursus der studie beloopt vier jaren, en de schooltucht is er gestreng. Er komen jaarlijks voorbeelden voor, dat het verleenen van een' graad geweigerd wordt en het bestuur over de zedelijkheid der studenten laat niets te wenschen over.

Een van de beste voorregten van *Yale College* is de voortreffelijke zamenleving te *Newhaven*, en de bijzonderheid, dat de studenten tot dezelve worden toegelaten. De stad bevat ten naasten bij tienduizend inwoners, zijnde meest allen lieden van opvoeding, die in eenige betrekking tot het Collegie staan, of welgezetene familiën, die door de

W. H. Bartlett. E. Benjamin

THE WILLEY HOUSE.

MAISON WILLEY

HET WOONHUIS VAN WILLEY, OP DE BLANKE BERGEN.

London Published for the Proprietors by Geo Virtue 26 Ivy Lane 1840

fraaiheid van de stad derwaarts gelokt worden. De hoogste rang der studenten heeft een' vrijen toegang tot die zamenleving, welke stellig zeker eene der beschaafdste van de gansche wereld is. Wellevende manieren en de toon om met de groote wereld om te gaan worden aldus te gelijk verkregen met de beschaafdheid van den geest; en in een land gelijk dit, alwaar die voorregten niet door iedereen in zijn' vroegeren leeftijd kunnen verkregen worden, is zulks een onschatbaar voorregt.

De gebouwen der school van *Newhaven* zijn opmerkelijker uithoofde van hunne doelmatigheid dan om de fraaiheid van hunne bouwkunst: doch omringd zijnde van bosschaadje en aan de helling van den groenen heuvelkant aangelegd, doen zij eene voortreffelijke werking, en spreiden een genoegelijk voorkomen van rust en afzondering ten toon. Er komen weinig vreemdelingen door *Newhaven*, die den wensch niet uiten van hun leven in de nabijheid van deszelfs schilderachtigen omtrek te mogen doorbrengen.

HET HUIS VAN WILLEY, OP DE BLANKE BERGEN.

De bijzonderheden van hetgeen men gewoon is de *Ramp van Willey* te heeten zijn aan al de lezers der nieuwspapieren overbekend. Dat huisgezin woonde in de kloof der *Blanke Bergen*, en bestond uit negen personen. Zij hadden zich des nachts te bedde begeven, toen een zeer ongewoon gedruisch in het gebergte hen deed opstaan. Verschrikt over het toenemende geraas, verlieten zij ongelukkiglijk het huis en zochten hun behoud in de vlugt. Eene gewelige klomp aarde en klipsteen van de steilten boven hen losgebroken, kwam eensklaps langs den bergkant nederglijden, en alles voor zich heen wegvegende, verdeelde zij zich achter het huis, sloot zich vervolgens weder aaneen, het huis ongedeerd latende, en donderde naar beneden in de vallei, in haren loop de ongelukkige familie overstelpende. Het dagverhaal van een' mijner vrienden, die tweemaal de plek bezocht heeft, geeft ons een verslag van derzelver tegenwoordig voorkomen op.

»Binnen weinig oogenblikken kwamen wij aan het welbekende huis der familie WILLEY, om hetwelk te beschouwen wij ons natuurlijk een weinig ophielden. Men kan zich niets eenzamers voorstellen dan deze afgelegene plaats. Aan weerskanten van het dal steekt het gebergte tot eene hoogte van vier- of vijfhonderd voeten op. De winterstroomen hebben diepe scheuren in deszelfs zijde gegroefd, en op vele plaatsen zijn de rotsen mijlen ver kaal gebleven door den loop der aardstortingen, die in het dal zijn nedergevallen. Het huis, waarin de ongelukkige familie woonde, staat beneden de Westelijke bergketen, en de sneeuwstorting kwam bijkans van boven van derzelver top

af. Wij bleven het schouwspel een tijdlang aanstaren. De hemel was helder boven ons en scheen op de tusschenruimte der bergen te rusten, terwijl een zacht koeltje over de heuvels beneden ons eenige dunne vliesachtige wolken heenjoeg. De wind blies door de buitendeur van het woonhuis heen, welke open stond, met een' gebroken stoel er tegen aangezet, en sloeg in zijn' loop de binnendeuren open met een geraas, hetwelk naar de stem van den geest des verderfs geleek. De uitwerking hiervan was woest en akelig."

Die aardstorting is, gelooven wij, de noodlottigste geweest, waarvan men in dit oord weet te gewagen, en de eenigste van belang, die alleen uit aarde en klipsteen bestond. — Hetgeen eene *wolkbreuk* heet, is in de bergstreken van het Noorden niets ongewoons, en er bestaan menigvuldige voorbeelden van.

In den herfst van 1784, stortte er van den *Zadelberg* in *Massachuset* een zondvloed van water neder. Eene familie, welke in een huis woonde op eenigen afstand van den voet diens bergs, niet ver van een moeras af, werd plotseling uit den slaap gewekt door het vereenigd geraas van den wind en den stortvloed. Zij kleedden zich onder hunne vlugt in allerijl aan, en ontkwamen uit het huis, waarvan de vloer toen zes duimen onder water stond. Toen zij des morgens wederkwamen, vonden zij hun huis zoo volkomen medegesleept, dat er geen stuk meer van te zien was. Het moeras, in hetwelk zich die watervloed had ontlast, was nog nimmer te voren, bij den hoogsten waterstand, zelfs op een' verren afstand het huis genaderd.

Uit een nader onderzoek van het gebergte bleek dat de watervloed niet ver van den top af was begonnen: want nog twee of drie roeden boven de plek alwaar de grond gescheurd was, schenen de boomen en struiken door het geweld van den stortvloed ontworteld te zijn. De scheur in den grond is in het eerst niet meer dan zes voeten breed, maar wordt naar beneden toe wijder, zoodat hij binnen een' afstand van honderd en vijftig voeten bijkans drie roeden, en nog verder vijf of zes roeden breed is. Op de allerlaagste plek neemt die breedte weder af, totdat zij uitloopt in eene geul, die op sommige plaatsen vijf of zes voeten diepte heeft. Dit blijft zoo eenige roeden ver voortduren, waarna zij zich in andere geulen verdeelt, welke ofschoon met bladeren en mos bedekt, zigtbaar blijven tot aan het moeras, dat aan den voet van het gebergte ligt. De gansche lengte van den gespleten grond strekt zich ongeveer honderd en dertig roeden uit. Nabij den vlakken grond stonden de stronken van de zware boomen, wier kroonen door den stortvloed waren afgebroken: en boven op den berg waren zij geheel weggesleept, zoodat er geen spoor van overig was. Door welk middel eene massa van water, voldoende om zoodanig iets te weeg te brengen, bijeen vergaderd is geworden, of welke oorzaak de aardstorting na zich sleepte, welke het huisgezin van WILLEY aan den voet der *Blanke Bergen* overstelpte, valt niet gemakkelijk te bepalen.

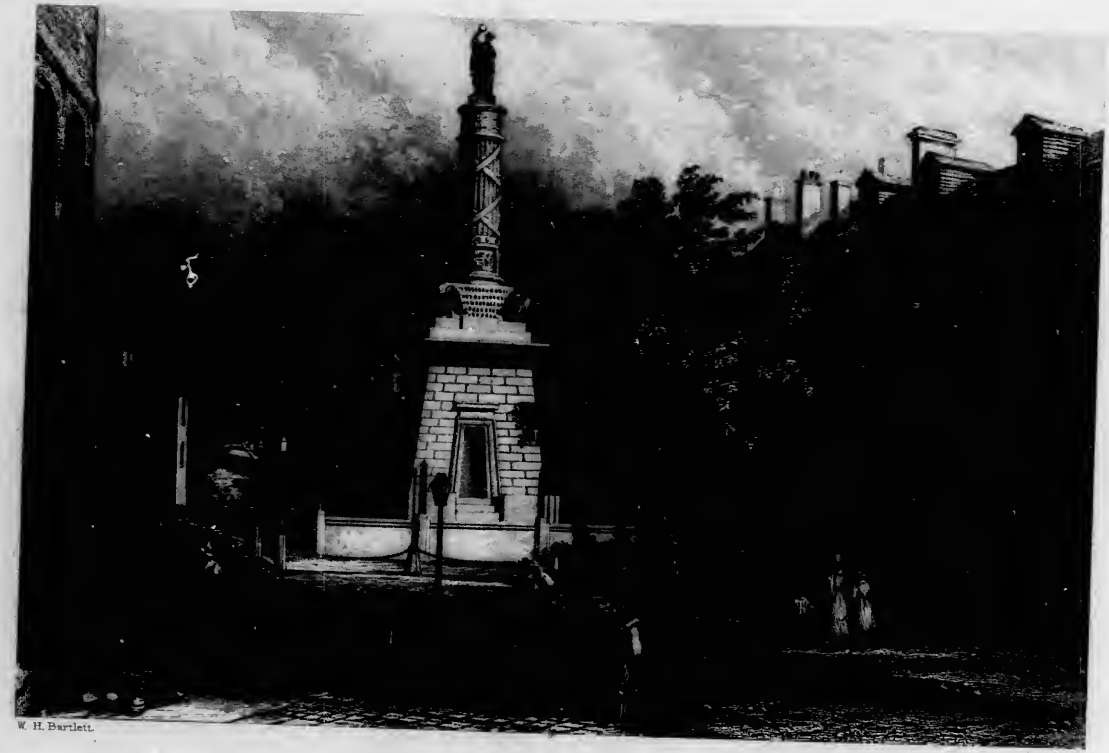

W. H. Bartlett.

H. Griffiths.

BATTLE MONUMENT, BALTIMORE.

MONUMENT COMMÉMORATIF A BALTIMORE.

KRIEGSMONUMENT TE BALTIMORE

DE KRYGSZUIL TE BALTIMORE.

Dit gedenkteeken staat op den top van eene hoogte in het midden van een der best aangelegde pleinen van *Baltimore*, en is werkelijk een sieraad voor die stad. Het is bestemd om den naam en den roem dier burgers van *Baltimore* te vereeuwigen, die bij gelegenheid van deszelfs verdediging in 1814 het leven verloren. Op een Egyptisch voetstuk, ter hoogte van omtrent vier voeten van den grond af, verheft zich eene zuil, welke uit bijlbondelen bestaat, op welker banden met bronzen letters de namen dier negenendertig burgers geschreven staan. Aan elken hoek van het voetstuk ziet men griffioenen, en het onderste gedeelte van de zuil is versierd met *basreliefs*, eenige bijzonderheden van het gevecht verbeeldende. Het bovengedeelte bestaat uit een standbeeld, de stad zelve figuurlijk voorstellende, met een' arend naast hetzelve en een' lauwerkrans in de hand houdende. De gansche hoogte van de gedenkzuil is tweeenvijftig voeten.

De verdediging van *Baltimore* is een der voortreffelijkste staaltjes van moed en dapperheid geweest van onze zeemagt, gedurende den laatsten oorlog, en hetwelk zoo veel te juister van pas kwam, dewijl het onmiddellijk volgde op de nederlaag te *Bladensburgh*, welke hoezeer niet te vermijden, uithoofde van des vijands overmagt, nogtans verzeld ging van al dien spijt, die met zulk een onheil onafscheidelijk gepaard gaat.

Na de inscheping der troepen onder den Generaal ROOS die zijne overwinning te *Bladensburgh* voor het verlies van duizend mannen gekocht had[1] verzamelde de Admiraal COCHRANE zijne vloot en maakte zich gereed om *Baltimore* aan te tasten. Het gansche smaldeel, veertig schepen beloopende, zeilde spoedig daarop naar *Patapsco*, en nabij de *Noordkaap* komende, twaalf mijlen van de stad af, lieten de linieschepen dwars door de straat het anker vallen, en begonnen hunne manschappen te ontschepen. Des morgens van den 12den September waren nagenoeg 8000 soldaten en matrozen gereed om tegen de stad op te rukken, en zestien fregatten en bombardeergaljooten zeilden de rivier op, en kwamen op twee en eene halve mijl van het Fort *Mac Henry* ten anker.

Het garnizoen, waarop men tot verdediging van de stad kon rekenen, bestond uit nagenoeg 5000 mannen, en een detachement van omtrent 3000 derzelve werd den weg naar de *Noordkaap* opgezonden om den vijand een weinig op te houden. Men ontving weldra het berigt dat er een korps ligte troepen in aantogt was, en twee kompagniën voetvolk benevens eenige buksschieters en tien kanonniers met een vierponder rukten eene halve mijl ver op en geraakten met den vijand handgemeen.

[1] Zie het artikel over de Brug van den IJzeren Spoorweg tusschen *Baltimore* en *Washington* hierna.
VERT.

De aard van den grond liet de medewerking van de artilleristen en van de ruiterij niet toe, zoodat het voetvolk en de buksschieters met groote dapperheid de spits hadden af te bijten. De aantogt des vijands werd gestuit, en de Generaal Majoor ROOS benevens vele andere Britsche officieren gedood.

Het detachement trof thans de hoofdlinie der Amerikaansche krijgsmagt aan, en na een weinig schermutselens met granaten en kanonkogels, rukte de gansche vijandelijke magt voorwaarts, en viel met groote hevigheid de twee regementen van onzen linkervleugel aan. Deze in verwarring gebragt zijnde, werd er een algemeen vuur op de Britsche linie geopend, en er volgde een vinnig gevecht, hetwelk tot vier ure duurde. De Amerikanen waren toen niet boven de 1400 mannen sterk, en de Britten bijna 7000, zoodat de generaal STUCKER het reserve-regement tot zich trok en door andere kompagniën versterkt werd, die met hem eene halve mijl van de verschansingen af post vatten.

Vroeg in den volgenden morgen gaf de admiraal een sein aan den Britschen officier, die het bevel aan land voerde, dat de fregatten en bombardeergaljooten hunne stellingen zouden innemen, om in den loop van den ochtend de Stad en het Fort te beschieten. De landtroepen braken diensvolgens op en namen hunne stelling twee mijlen ten Oosten van de verschansingen. De dag verliep meerendeels met marschen en contramarschen, maar Kolonel BROOKE trok, na eene vruchtelooze poging om een' omweg door het land te vinden, de Engelsche krijgsmagt tegen de Amerikaansche linie zamen, drong derzelver voorposten terug, en maakte zich gereed om des nachts de stad aan te tasten.

De nacht was stormachtig, en 's morgens ontdekte men dat de vijand zijne stelling had verlaten. De troepen waren wederom ingescheept en er begon een bombardement, hetwelk tot den volgenden ochtend duurde. Gedurende hetzelve trachtte eene flotille het Fort *Covington* in te nemen, maar werd met verlies afgewezen. De nederlaag had ten gevolge dat er van de gansche onderneming werd afgezien, en de vloot zakte de rivier wederom af.

Toen het bombardement begon, opende het Fort zijne batterijen tegen de schepen, maar deze ver af zijnde, was de geringe bezetting gedwongen werkeloos op haren post te blijven. In de redoutes werden vier mannen gedood en vierentwintig gewond. Onder de eersten waren twee moedige jongelingen, de Luitenants CLAGETT en CLEM, die als vrijwilligers dienden.

Het verlies der Engelschen kon niet met juistheid worden nagegaan. Dat der Amerikanen in het veld was nagenoeg 150 mannen, die met de andere in het Fort medegerekend, een totaal van 178 uitmaakten.

W. H. Bartlett. J. T. Willmore.

A FOREST ON LAKE ONTARIO.

FORÊT SUR LE LAC ONTARIO. FORSTSICHT AUF DEN WAL AM

BOSCHGEZIGT AAN HET MEER ONTARIO

London, Published for the Proprietors by Chas. Tilt, 1832.

EEN BOSCHGEZIGT AAN HET MEER ONTARIO.

Het gezigt over dit uitgestrekt boseh is genomen uit eene Indiaansche hut, welke tot eene soort van pleisterplaats dient voor de bezoekers van den *Niagara*. Wij kwamen aldaar teg.n den middag aan uit een woud, welks schaduw onzen weg eenige mijlen lang verduisterd had, en ter regterzijde neêrslaande, bespeurden wij dat wij eene hooge bergketen volgden, van welke zich een onafgebroken bosch over een' omtrek van veertig mijlen ver uitstrekte. Eene dunne zilveren streep onmiddellijk boven den horizon schitterde glanziger dan de lucht, en na eenig onderzoek bevonden wij, dat dezelve het Meer *Ontario* was, hetwelk met die glanzige streep de grenslijn uitmaakte van hetgeen overigens een voorwerp was, even zoo onmetelijk als de zee.

Eene Indiaansche vrouw van ten naastenbij veertig jaren, zeer zindelijk gekleed, kwam voor den dag om ons eenige kleinigheden van Indiaansch maaksel te koop aan te bieden, als b. v. voetschoeisels, zakjes enz. en onder andere mede een fraai model van eene kano. De kalm die in 1749 door deze landstreek reisde, geeft eene zeer omslagtige beschrijving van het maken van zulk eene kano. Hij was op weg naar *Kanada* onder het geleide van een' troep Indianen, die aan eene plaats komende van veertig mijlen lengte, alwaar zij verder over land moesten reizen, van de *Hudsons rivier* af naar het meer *Champlain* (alwaar thans een kanaal gegraven is) genoodzaakt waren hunne kano te verlaten en eene andere te bouwen.

»Het maken van die kano," zegt hij »heeft den halven dag van gisteren en dien van heden geheel en al vereischt. Om zulk eene boot te vervaardigen zoeken zij een' dikken hoogen berkeboom op met eene gladde schors en met zoo weinig takken als mogelijk is. Die boom wordt geveld, en men past zorgvuldig op dat de bast niet beschadigd worde door het schaven tegen andere boomen of tegen den grond. Daarom vellen sommigen de boom niet, maar klauteren er tot boven in den top in, splijten den bast en schillen er denzelven af. Zoodanig althans ging er onze bootenmaker mede te werk. De bast wordt aan een' kant van den boom langs eene streep zoo lang als men de boot maken wil, gespleten: ten zelfden tijde wordt de bast omzigtig een kort einde wegs aan weêrskanten van de spleet afgesneden, op dat hij des te gemakkelijker van den stam loslate. Dan wordt er de schors zeer omzigtig van afgeschild, en men draagt vooral zorg dat er geene gaten in vallen: dit gaat gemakkelijk wanneer de boom sappig is, en in andere jaargetijden wordt hij tot dat oogmerk door vuur warm gemaakt.

»De aldus afgeschilde schors wordt op eene effene plaats op den vloer uitgespreid met de binnenzijde naar onderen en de ruwer buitenzijde naar boven; en om die te strakker te spannen worden er eenige blokken hout of steenklompen op gezet, die

er op drukken. Nu worden de kanten van de schors zachtkens naar boven gebogen om de zijde van de boot te vormen. Vervolgens op een' afstand van drie of vier voeten van elkander worden er eenige stokken in den grond gestoken, om de schors, voor de boot bestemd, op te houden. Eindelijk worden de kanten van de schors naar den vorm van de boot gebogen, en de stokken naar vereisch van zaken verder van- of digter bij elkander geplaatst.

»De ribben van de kano worden van dikke takken gemaakt van eene soort van taai en buigzaam hout. Zij worden in verscheiden platte stukken gesneden van omtrent een duim dikte en in den vereischten vorm van de ribben gebogen, naar gelang deze in het breedere of smallere gedeelte van de kano behooren te zitten. De bovenste einden der boorden aan weêrskanten bestaan uit twee dunne palen van de lengte der boot, aan hunne platte zijde stijf tegen elkander vastgemaakt. Tusschen die twee palen wordt de kant van de schors vastgestoken en er aan vastgenaaid met de vezelen van eene taaije soort van schors of wortelen.

»Als dit gedaan is worden de palen zamengenaaid en naar behooren gebogen zijnde aan elk einde van de boot tot elkander gebragt en met touw aan elkander gebonden. Hierna worden op den afstand van dertig of veertig duimen afstand van elkander drie of vier dwarshouten van het eene boord naar het andere in de boot gestoken.

»Alzoo de schors aan de beide einden van de boot niet zoo digt in één kan gewerkt worden, dat de boot waterdigt blijft, worden er de reten van met gestoten of gestampte schors van den rooden olmboom gestopt, welke in dien staat naar werk gelijkt. Eenige stukken schors worden tegen de ribben van de boot gestoken zonder hetwelk de dunne en zwakke bodem met den voet zoude doorgebroken worden. Aldus wordt de kant van de schors, die het naaste aan het hout zit, de buitenzijde van de kano, om dat dezelve glad en glibberig is en gemakkelijker door het water snijdt.

»Het houwen van zulk eene kano gaat niet altijd gaauw in zijn werk, want somtijds gebeurt het wel dat wanneer men den bast van een' olmboom heeft afgeschild, bij nadere beschouwing blijkt dat dezelve vol scheuren en gaten is, of al te dun om er zijn leven aan te wagen. Die, welke wij vervaardigden, was groot genoeg voor vier personen met onze pakkaadje, die nog iets meer woog dan een man.

»Bij het bevaren der rivieren met zulke kanoos van boomschors moet men alle voorzigtigheid in acht nemen; want midden onder het hard roeijen zoude een stuk van een' tak onder water de halve boot wegscheuren. Er in te loopen vereischt mede eenige voorzorg, want de hielen kunnen gemakkelijk den bodem intrappen."

W. H. Bartlett.

H. Adlard.

VIADUCT ON BALTIMORE AND WASHINGTON RAILROAD.

DE BALTIMORE, NT CHEMIN DE FER DE WASHINGTON DIE BRÜCKE AUF DER EISENBAHN VON BALTIMORE NACH WASHINGTON

BRUG OP DEN SPOORWEG TUSSCHEN BALTIMORE EN WASHINGTON.

to the ... Act ... 1842

DE BRUG VAN DEN SPOORWEG TUSSCHEN BALTIMORE EN WASHINGTON.

De *Patuxent*, welke men hier zoo gemakkelijk door middel van eene brug overgaat, is niet slechts eene fraaije rivier voor het oog, maar zij is ook bekend in de Geschiedenis. Haar naam zal steeds in aandenken blijven, te gelijk met den roemrijken naam van BARNEY, die, hoewel niet kunnende beletten dat hij ten laatste de nederlaag leed, evenwel veel gedaan heeft om de eer van zijn vaderland te handhaven, en daardoor de zijne onsterfelijk maakte.

Terwijl het Engelsche eskader in den zomer des jaars 1814, de oostkust geblokkeerd hield, zeilde de Commodore BARNEY uit *Baltimore*, met eene flotille, bestaande uit één kotter, twee kanonneerbooten, eene galei en negen groote barges, ter beveiliging van de havens in de verschillende gedeelten van de baai. Op den 1sten Junij aan den mond van de *Patuxent* zijnde, ontdekte hij twee schooners, waarvan er eene achttien stukken voerde, en hij ging er terstond jagt op maken. Een groot schip evenwel kwam zich bij de schooners voegen, hetwelk een aantal booten tot derzelver bescherming afzond, en de Commodore zeilde de *Patuxent* op, om niet van den *Potomac* afgesneden te worden. De schooners en de booten volgden hem, zoodat hij er slaags mede geraakte en ze terugdreef; blijvende toen op een' afstand van drie mijlen van den vierenzeventiger geankerd liggen. Binnen weinige dagen werd de vijand nog versterkt door eene oorlogsloep, en zich bij deze voegende, volgden zij de flotille tot in de *St. Leonhards Kreek*, in welke Commodore BARNEY zijne booten in linie van bataille stelde. Er volgde een vinnig gevecht op: de vijand koos het ruime sop, en de flotille vervolgde hem tot digt onder het bereik van zijne vloot. In den namiddag deed de vijand op nieuw eene poging met twintig barges en schooners. Na een scherp gevecht werden de barges naar den schooner van achttien stukken heengedreven, die trachtende weg te komen zoo deerlijk gehavend werd, dat hare eigene equipagie haar op strand zette en verliet. Op den 26sten kwam een korps artillerie van *Washington* den Commodore ter hulp en men deed een' welberaamden aanval op het gansche eskader. Het gevecht duurde twee uren, na hetwelk de vijandelijke schepen van hunne ankerplaats verdreven werden en de rivier afzakten.

Het staken der vijandelijkheden in *Europa* stelde het Engelsche bestuur in staat om talrijke versterkingen naar zijne vlooten en legers in *Amerika* te zenden; en Sir ALEXANDER COCHRANE kwam weldra met dertig schepen aan, ettelijke duizend mannen aan boord hebbende onder bevel van den Generaal Majoor ROSS. Die scheepsmagt zeilde de *Chesapeak* in, en men beraamde een plan van aanval op *Washington*, *Alexandrie* en *Baltimore*. De Admiraal COCHRANE zond op eene ridderlijke wijze den Secretaris der Staten het berigt, dat hij den last had ontvangen, om al de kustplaatsen

te verwoesten, en spoedig daarop naderde de vloot in twee afdeelingen langs den *Potomac* en den *Patuxent* de hoofdstad.

In gevolge de bevelen daartoe ontvangen deed de Commodore BARNEY zijne flotille op den *Patuxent* in de lucht springen en ging zich met zijne matrozen en zeesoldaten bij de armée van den Generaal WINDER voegen. Generaal ROSS zette zesduizend mannen aan land en de Generaal WINDER trok deze met vijfduizend mannen tot nabij *Bladensburgh* te gemoet. Het gevecht begon op den middag. Commodore BARNEY was met zijne batterij geplaatst op den grooten weg dien de vijand afkwam, en na twee of drie vruchtelooze pogingen om hem voorbij te komen, deinsde de hoofdkolonne in verwarring af, en men oordeelde het noodig des vijands regterflank aan te tasten. Op al de andere punten evenwel van de linie was het voordeel aan de zijde der Engelschen; zij wonnen grond en Commodore BARNEY bleef weldra met zijne geringe magt alleen stand houden.

De Generaal ROSS was thans bijna geheel meester van het veld. De kruidwagens waren in de verwarring in den steek gelaten en de Commodore had niet dan weinig kardoezen over. Hij was daarenboven zwaar in zijne dij gewond. In dien toestand gaf hij zijns ondanks het bevel tot den aftogt, en na een eind wegs medegevoerd te zijn, zeeg hij uitgeput van het verlies van bloed neder. Weldra werd hij gevangen gemaakt en naar des vijands hospitaal gevoerd, alwaar hij op bevel van Generaal ROSS met de grootste deelneming verpleegd, en na zijne herstelling op zijn woord van eer, vrijgelaten werd.

Na zijne overwinning bij *Bladensburgh* trok de Generaal ROSS terstond tegen de hoofdstad op en begon al de openbare gebouwen, de boekerij, enz. in den brand te steken. *Washington* was toen even als nu, slechts eene diplomatieke hoofdstad, met eene geringe bevolking, en de weinige inwoners waren buiten staat om den allerminsten weerstand te bieden. Het is onnoodig verder uit te weiden over eene handelwijze, welke de Engelsche Natie zelve het allereerst heeft veroordeeld.

De divisie van des vijands vloot, welke den *Potomac* opvoer, uit acht zeilen bestaande, was bestemd om *Alexandrie* aan te tasten. Die kleine stad gaf zich over en verkreeg op harde voorwaarden de belofte dat hare huizen niet vernield zouden worden. Kapitein GORDON, die het bevel over het smaldeel voerde, zeilde weldra de rivier af met eene vloot van schepen voor de stad prijs gemaakt, en met een' aanzienlijken anderen buit. De lager aangelegde batterijen deden hem nog eenig kwaad, maar hij voegde zich bij het eskader op de *Chesapeak* en vergezelde hetzelve bij den minder gunstig afloopenden aanval op *Baltimore*[1].

Wij zijn van gedachte dat de »stad der Gedenkteekenen" zoo als de laatstgenoemde plaats geheeten wordt, een gedenkteeken ter eere van BARNEY diende op te rigten.

---

[1] Zie het artikel van de *Krijgszuil te Baltimore*: hier voor bl. 71.

W. H. Bartlett.

H. Adlard.

LE INDIAANSCHE WATERVAL, TEGEN OVER DE WESTMAAT.

DANKLIED DEN DAPPEREN GEWIJD.

Het doek moge sluim'ren der bloedige vaan:
Het slagzwaard verroest in de wapenzaal staan:
Geen lijkstapel wekken van raven den nijd:
De stilte vervangen 't rumoer van den strijd:

De vrede verspreiden alom hare vreugd:
De koophandel zijn om haar vrijheid verheugd:
De zangtoonen jub'len en juichen in 't veld:
De blijdschap met rozen omkransen den held:

Toch zullen, als 't sein van alarm wordt gehoord,
Op nieuw onze dapperen stormen weêr voort.
De vlag van de vrijheid zal wapp'ren omhoog:
Het oorlogszwaard flikk'ren den vijand in 't oog:

Onze adelaar rijzen met statige vlugt:
Aanschouwen van boven 't gevecht uit de lucht,
En over hem spreiden zijn wieken, die groot
In heldenmoed strijdt om de zege of den dood.

En nooit wordt de drift van dien kampstrijd gestut:
En nooit wordt de gloed van dat wraakvuur gebluscht:
En nooit wordt de kruiddamp van 't slagveld gevaagd,
Voordat van den vijand de magt is verjaagd.

Als Vrede van d'Oorlog het leed doet vergaan,
Een roosje op het graf van den krijgsman zal staan,
Dan worden de lauw'ren, die Glorie hun vlecht,
Door Schoonheid om 't hoofd van de braven gehecht.

Naar PERCIVAL.

DE INDIAANSCHE WATERVAL.

(TEGEN OVER DE WESTKAAP.)

Het is een bekoorlijk afgelegen hoekje van de natuur, tusschen de klippen en bosschen verholen, aan den oever van de *Hudsonerivier*, maar te gelijk met deszelfs woestheid eene zoo smaakvolle vertooning opleverende, dat het bijkans de herinnering doet geboren worden van een' fraaijen aanleg in eenig vorstelijk Park. Een der verborgendste stroomen, die zijn water in deze fraaiste van al onze rivieren uitstort, zet

zijnen loop langs een bogtig en bijkans onnaspeurlijk bed voort, en na over klippen te zijn heengebruisd, en mijlen ver in heldere waterkommen zijne golven ontlast te hebben, stort hij eindelijk van eene steilte van vijftig voeten af in de overschaduwde kom neder, die het voorwerp van deze schets uitmaakt. Zwaar geboomte omringt dezelve van alle kanten en blijft den stroom in zijn' loop omzoomen. In den zomertijd wordt hij van zijn' oorsprong af tot aan zijn' uitloop toe zelden door een' enkelen zonnestraal verlicht. De grond van de kom beneden den waterval is keizelachtig, het water koel en doorschijnend, de plek eenzaam en in allen opzigte door de Natuur tot eene plaats om zich te baden bestemd. Eene schoone en welbekende Ladij, welke een paar zomers aan de *Westkaap* gewoond heeft, is er de eerste bekende bronnimf geweest, en de heldere kom heeft ook reeds zijn' naam naar den haren gekregen.

Een vrij talrijk gezelschap in een gastvrij huis zijn verblijf houdende, alwaar ook de kunstenaar en zijn reisgezel gedurende de hitte van den laatsten zomer gulhartig ontvangen waren, stelde hem voor hem op zijn bezoek van den Indiaansche waterval te vergezellen. Voor dergelijke togtjes langs de oevers van den *Hudson* worden gewoonlijk booten gebruikt: maar het was noodzakelijk eenige gezigtpunten van de tusschengelegene hoogte af te nemen, en wij gingen naar de stallen om te zien welke rijtuigen en paarden wij krijgen konden. Een ruime wagen, naar de oude Hollandsche manier, welke te *Nieuw-York* nog in zwang is, — een log zwaar rijtuig, waarmede men zonder om te slaan klippen meende over te komen, welke ter naauwernood ruimte genoeg voor een' kruiwagen opleverden, was het eenigste wat voor het gezelschap geschikt was. Met een weinig stroo op den vloer en met riemen waarin de banken hingen, kon het voertuig elf personen behalve den voerman bevatten.

Nu moest er ook aan paarden gedacht worden, en daarmede geraakten wij dood verlegen. Eene oude gebrekkige merrie, welke den wagenmaker en den heelmeester gedurigen arbeid verschafte — en een sterk jong veulen waren het eenigste waar tusschen ons de keus overbleef. Hoezeer geen van beide geschikt waren om alleen te gaan, hadden zij nooit zamen in het span geloopen, en de paardentuigen waren ook in een' erbarmelijken toestand. De voerman hield ons verstandig onder het oog »dat de vracht te zwaar zoude zijn om mede door te gaan en dat indien de merrie sloeg of het veulen drong — of met één woord, indien er iets gebeurde, behalve alleen ingevalle wij in een' afgrond mogten nedervallen, dat wij slechts stil moesten blijven zitten en hun hunnen gang laten gaan."

Wij lapten de tuigen overal waar het noodig was, strooiden het stroo voor de dames neder en timmerden het achterste paneel vast, waarvan de spijkers losgegaan waren, spanden de beesten in en bragten langzaam het rijtuig voor de deur. De dames en Champagnewijn werden er in geladen; de voerman, die te *Charing-Cross* en in de *Fleet-Street* eenige ondervinding had opgedaan, nam de leisels in handen en klopte met zijn' zweep dat het door het gansche dorp klonk.

De weg, die langs den fraaijen heuvelkant van de rivier tegen over de *Westkaap* liep, was op sommige plekken ter naauwernood breed genoeg voor een los paard,

W. H. Bartlett.

COLUMBIA BRIDGE.

On the [illegible]

DE COLUMBIA BRUG, OVER DE SUSQUEHANNA

[illegible] for the Proprietors, by [illegible] 2d. September, 1832

en bij elke schrede troffen wij eene klip aan, die wij niet rekenden over te kunnen komen, voordat wij er werkelijk overheen gehossebosd waren. De beesten liepen wonderbaarlijk wel: noch de dames, noch de Champagnewijn hadden eenig letsel gekregen voordat het de Duivel, die overal de hand in heeft, zoo bestuurde, dat onze eerzuchtige voerman eene uitgestrektheid van een vierde eener mijl den weg voor zich uit veel vlakker zag. Een ligte slag met de zweep deed het veulen eenige sprongen maken, bij den eersten waarvan het haam brak. De oude merrie zette het op een galop en terwijl het gehroken haam het veulen tegen de hakken slingerde, gingen zij zoo hard met den wagen door als het overig gedeelte van het tuig het slechts toeliet. Het achterpaneel vloog er uit en deed twee van de heeren, die er met al hunne zwaarte gerust tegen aan leunden, uit het rijtuig vallen, terwijl het gegil der dames zich bij het gehinnik van de oude merrie paarde. De riemen lieten mede los; de dames vielen in het stroo, de voerman zat van den eenen naar den anderen kant van den bok te slingeren; de kurken vlogen van de Champagneflesschen af en zoo op eens, alsof wij door een' stormram tegen een' muur aan gebeukt waren, bleven wij na een zwaar gekraak, onbewegelijk stilstaan. Wij waren namelijk bij een' scherpen hoek van den weg gekomen, en de paarden denzelven niet kunnende omzwenken, hadden een laag steenen muurtje omvergeloopen, en hadden, alles ten onderste boven smijtende, ons met de wagen op zijde gevallen, laten liggen, terwijl zij met de kneppelhouten achter zich aan het rijpe graan te pletteren trapten.

De dames kwamen er bij geluk zonder zich te bezeeren af, en onder het gebruik van nog eene enkele flesch Champagne, die het onheil overleefd had, volbragten wij te voet verder het uitstapje naar den waterval, en achtten ons gelukkig dat wij te water naar huis konden wederkeeren.

DE COLUMBIABRUG; OVER DE SUSQUEHANNA.

Deze overschoone brug is anderhalve mijl lang en overspant alhier de gansche breedte van de rivier. De menigvuldige bogten van de *Susquehanna* maken hare ondiepte en onbevaarbaarheid minder belemmerende dan met een' regt loopenden stroom het geval zoude zijn; en de vindingrijkheid, gepaard met den ondernemingsgeest van het land en het aanleggen van kanalen, bruggen en ijzeren spoorwegen, laat voor het gemak der reizigers niets te wenschen over. Het blijft nog steeds de vraag of het uitwinnen van tijd en vermoeijenis door den bewonderenswaardigen vooruitgang en de verbetering der manier van reizen kan opwegen tegen het verlies van eene meer bijzondere kennis des lands door een naauwkeuriger onderzoek verkregen. Vergelijk

eens de reis langs een' spoorweg tegen vijftien mijlen in elk uur berekend door de schilderachtig woeste vallei van de *Susquehanna*, met een' togt door diezelfde streek, negentig jaren geleden, zoo als die in PETPR. KALMS reizen beschreven wordt. Hij was te paard en van Indiaansche wegwijzers vergezeld.

»Met het ondergaan der zon klaarde het op, en wij legerden ons op den Oostelijken arm van de *Susquehanna*. Gedurende den nacht donderde en regende het sterk, hetgeen ons slecht te pas kwam, want wij hadden ons nog geene beschutting tegen den regen gemaakt, en wij konden dien ook niet zien aankomen, voordat hij ons loodregt op het hoofd begon neder te vallen.

»Een van onze Indianen sneed vier stokken af van vijf voeten lengte, stak er de beide einden van in den grond op twee voeten afstands van elkander. Hier over sloeg hij zijn kleed heen, kroop er vervolgens onder en ging zijn hoogste deuntje zingen. Wij staken inmiddels schuinsche stokken in den grond en bonden er andere dwars tegen vast: hierover sloegen wij onze dekens en doken er onder met een vuur voor ons, en zoo vielen wij in een' diepen slaap. Een weinig na middernacht werd ik wakker en vond ons vuur bijkans uitgegaan; ik nam eene bijl en kapte eenige jonge takken, welke ik op hetzelve stapelde en waarvan ik een helder vuur stookte, hoewel het stortregende: daarop legde ik mij andermaal neder en sliep den geheelen nacht gerust door.

»'s Morgens nadat wij onze dekens hadden gedroogd, volgden wij den heuvelkant en sloegen de oogen rondom ons heen, waartoe wij uithoofde der bossehen in geene twee dagen de gelegenheid hadden gehad. De vallei verschilde van al wat ik ooit te voren gezien had in hare gemakkelijke helling — in hare uitgestrektheid, welke overal met fraaije en digte bosschen bezet was — maar vooral omdat er volstrekt geene steile rotsen nog barre klippen in gevonden worden."

Een paar nachten later trof onze reiziger een' Indiaan van een zoo zonderling karakter aan, als ik nooit elders heb beschreven gevonden:

»Spoedig nadat wij ons te slapen hadden nedergelegd en ons vuur bijna was uitgegaan, werden wij vermaakt door een' zonderlingen snaak, die zich in zulk een grappig gewaad gestoken had, als de dwaasheid van een' Indiaan in staat was uit te denken. Hij had een lomp, zwart geverwd momaangezigt voor, met een' neus van vijf duimen lengte, een' grijnzenden scheven mond, van langen tanden voorzien, rondom zijne oogen had hij kringen van glinsterend koper, omgeven van een' grooteren kring van witte verw. Over zijn voorhoofd hingen lange vlokken van buffelhaar, en langs zijn achterhoofd koorden, gemaakt van gevlochten schillen van Indiaansch koren.

»Ik kan mij zijne gansche kleeding niet meer herinneren, maar weet wel dat dezelve even potsierlijk was. In de eene hand hield hij een' langen stok, in de andere eene kalebas met kleine steentjes er in om hem voor een' ratel te dienen, zoo dikwijls hij met zijn' stok onder die steenen roerde. Hij trad de wigwam (hut) aan het benedeneinde binnen, en zijn hoofd opbeurende, maakte hij een geluid, hetwelk naar het giegagen van een' ezel geleek. Ik vroeg WEISAR, die even als ik zelf, digt nabij het portaal lag, welk geluid dat was. SHICKALAMY, het opperhoofd, die meende

W. H. Bartlett. J. Cousen.

THE GENESSE FALLS, ROCHESTER.

CASCADES DE GENESSÉE, À ROCHESTER. DIE CASCADE DES GENESSEE FLUSSES, BEI ROCHESTER

DE WATERVAL VAN DE GENESSEE.—ROCHESTER.

London, Published for the Proprietors, by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, 1842.

dat ik verschrikt was, riep uit: »Lig stil, JOHN!" Ik had hem nog nooit te voren zoo veel Engelsch hooren spreken.

»Thans kwam de hansworst nader bij ons; hij bragt een' Indiaanschen knaap mede en rakelde ons vuur op, ten einde ons zijne glinsterende oogen en koddige posturen, terwijl hij rondom het vuur huppelde, te laten kijken. Somtijds schudde hij zijn buffelhaar ter zijde om ons zijn leelijk aangezigt te beter te doen zien. Toen hij eindelijk vermoeid was, (hetgeen eenigen tijd nadat hij ons reeds lang vermoeid had, het geval werd) sloeg de jongen, dien hij had medegebragt, twee of driemaal tegen den vloer, waarover de potsenmaker verwonderd scheen; en na eene herhaling van die *manoeuvre*, sprong hij de deur uit en verdween.

»Ik vooronderstel dat zijn oogmerk was ons te vermaken en een weinig tabak te krijgen; want somtijds, terwijl hij in de rondte danste, hield hij zijne hand uit om zulk een geschenk te ontvangen, waarvoor hij dan eene slinksche buiging maakte. Na de kluchtvertooning poogden wij weder te slapen, maar werden tegen den morgenstond op nieuw gestoord door een dronken wijf, hetwelk telkens in onze hut kwam om te zingen en ons haar compliment te maken."

Wij twijfelen of er thans op dien spoorweg wel iets van zulk een aard zal voorvallen. Het springen van een' stoomketel heeft er de plaats van vervangen.

DE WATERVALLEN VAN DE GENESSEE, TE ROCHESTER.

In de uitgestrektheid der drie duizend mijlen tusschen den *Atlantischen Oceaan* en het *Klipgebergte*, kan men zeggen dat er drie groote waterstortvallen zijn, die door de verschillende hoogteliggingen van de Meren *Ontario*, *Erie* en het *Bovenmeer* gevormd worden. De *Niagara* en de *Genessee* rivieren maken den middelsten uit, en worden geschat vier honderd en tien voeten hoog boven het Meer *Ontario* te liggen. Men mag het er aldus voor houden dat de *St. Laurentius rivier* van het *Klipgebergte* af tot aan den Oceaan toe slechts drie sprongen doet — eene vlugheid, welke men zeggen zoude dat voldoende moest geweest zijn om dien heiligen martelaar van zijn' rooster te bevrijden.

De bedding, over welke die twee vermaarde stortvallen nederbruisen, komt zeer ver uit *Kanada* af en loopt in eene bijkans juist Oostelijke rigting langs den oever van het Meer *Ontario*. Die van *Genessee* stort zich, even als die van den *Niagara*, tusschen de steilten van eene geweldige bergkloof neder, waarvan evenwel de grootheid de ziel der fabrijkanten geen' schrik schijnt te hebben kunnen inboezemen. Het welvarende *Rochester* ligt aan den rand van den val, en wanneer men deszelfs inwoners over de schoonheid van den waterval spreekt, stoppen zij u terstond den mond en verdooven uw

gehoor door eene opsomming van al de mokers, de molensteenen en katoenwerverijen, die hij in beweging brengt: wat hij dagelijks opbrengt; de gestadige toeneming der inwoners, *et cetera*, *et cetera* — het eenigste voorbeeld in de bekende wereld van een' waterval, die zonder het verlies van een' enkelen droppel door de zakken der cijferaars heenstroomt.

De *Genessee* rivier ontspringt in het *Alleghany* gebergte, en indien dezelve al geene dichterlijke rivier is, komt zulks niet voort uit gebrek aan dichterlijke namen langs hare oevers. Haar oorsprong is tien mijlen beneden *Nunda*, tusschen het bovenwater van de rivieren *Owago* en *Cawaniaque*, en zij stroomt honderd en vijftig mijlen voort, intusschen de schatting van den *Canasaraga* en *Angelica* kreeken en de riviertjes *Canesus* en *Honeoye* opnemende. Zij staat als zeer vruchtbaar bekend, en aan den kant van hare vallei ligt de vermaardo pachthoeve van den Heer WADSWORTH, den grooten landbouwkundige, die in dit oord de plaats bekleedt van den Heer COKE VAN HOLKHAM, thans Graaf van LEICESTER, in *Engeland*.

De bergstroomen van de *Genessee* beginnen eene mijl boven den stortval te *Rochester*, en bruisen, wanneer er veel water is, met een groot geweld en met eene ongemeene fraaiheid naar beneden. De eerste val is zeven-en-negentig voeten loodregt omlaag, waarna hij langzamer tusschen de bergkloof door nederstort, die, waar zij niet met schuim bedekt is, er overal even donker uitziet — tot dat hij veertig roeden lager, op eene plaats, *Carthago* geheeten, een' sprong van honderd-en-zes voeten neemt. Wij poogden onzen gastheer onder het oog te brengen dat de stortval te *Carthago* naar den naam van MARIUS behoorde genoemd te worden, maar hij zag het eigenaardige daarvan niet duidelijk in.

De val van de *Genessee* wijkt, even als die van den *Niagara*, langzamerhand achteruit. Men berekent dat de laatste om de drie jaren eene roede verder gaat. De eerste natuurlijk veel minder. Onder de aardrijkskundigen bestaat bijkans geen twijfel of de *Genessee* stroomde te eenigen tijde zonder merkbaren val in het Meer *Ontario* uit, maar dat de stroom bij het zakken van het Meer, welks oppervlakte merkbaar lager is geworden, door de wrijving van den val achteruit begon te gaan, zoodat er thans drie mijlen afstand tusschen gevonden worden. Eene waterleiding van het groote *Erie Kanaal* loopt dwars over den val bij *Rochester* en is aangelegd in de zekere verwachting dat de stortval in zijn terugwijken dezelfde bedaardheid zal blijven behouden. Die waterleiding is een werkstuk van eenige beteekenis. Zij beslaat zeven honderd en vijftig voeten in de lengte, rust op twaalf beeren en elf bogen, waarvan er twee over molenvlieten loopen. Aan den kant des kanaals is een pad met eene leuning afgeperkt, hetwelk een' bevalligen wandelweg over het bed der rivier oplevert.

De landstreek rondom de vallen van de *Genessee* was in 1812 nog eene wildernis, en thans bevat zij nagenoeg twintig duizend bewoners, en is eene der welvarendste gehuchten van de wereld. In 1830 vond men er zes nieuwsbladen; één alledaagsch, twee om de drie dagen, en drie weekbladen. In het jaar 1826 alleen werden aldaar 202,900 vaten koren uitgevoerd. Het schijnt zigtbaar toe te nemen: de logementen zijn er voortreffelijk ingerigt en de inwoners om hunne gastvrijheid en hun' ondernemingsgeest bekend.

W. H. Bartlett. G. K. Richardson.

THE FERRY AT BROOKLYN, NEW YORK.

PAS À PROOKIYN NEW YORK. DIE FAHRE VON BROOKLYN BEI NEUYORK

DE OVERVAART TE BROOKLYN, NIEUW-YORK

London, Published for the Proprietor by Geo. Virtue 26, Ivy L

HET VEER BROOKLYN [1], NIEUW-YORK.

Brooklyn maakt, wat de gemeenschap aangaat, even zoo een gedeelte van *Nieuw-York* uit als „de Burg" het van *Londen* is. Om de vijf minuten varen er stoombooten over den afstand eener halve mijl, die hetzelve van de stad afscheidt: en in minder tijd dan men gewoonlijk noodig heeft om door den stoet der rijtuigen op de brug van *Londen* heen te dringen, rijden de smaakvolle equipagies der aanzienlijken in den namiddag naar *Long Island*, en worden de morgenbezoeken onderling door de bewoners van beide plaatsen afgelegd: want inderdaad de oostelijke oever van de Rivier is weinig meer dan de overzijde van eene straat.

Brooklyn is de hoofdplaats van des Konings Graafschap en waarschijnlijk in deze dagen, wat deszelfs bevolking aangaat, de eerste plaats na *Nieuw-York*. De waarde der landerijen is er binnen de weinige laatste jaren aanmerkelijk gerezen, en het is voor de handelaars te *Nieuw-York* mode geworden om op de fraaije en gezonde heuvels aan den kant der Rivier te wonen, alwaar zij nader bij hunne zaken zijn en veel beter ingerigt dan in den omtrek der stad zelve. *Brooklyn* beslaat den top en de helling eener hoogte aan den oever van de rivier, van welke men een der fraaiste uitzigten van *Amerika* geniet. Het bevat een groot gedeelte van den Oostkant der rivier, die vol schepen ligt, en vanwaar eene menigte stoombooten elkander in eene gestadige beweging opvolgen: van de stad *Nieuw-York* zelve, welker gebouwen zich zoo ver het oog reikt, uitstrekken: van de *Hudsons rivier* en de kust van *Jersey* over dezelve: van de baai met hare welige eilanden, en van een groot gedeelte van *Long Island*, en het *Staten Eiland*, benevens de hoogten van *Neversink*. Het is onmogelijk ergens een woeliger en belangrijker gezigtspunt te vinden.

In de geschiedenis zal *Brooklyn* een' langen tijd gedenkwaardig blijven uit hoofde van het gevecht aldaar geleverd door de Britten en Hessen onder het bevel van Generaal HOWE en de Amerikanen onder dat van de Generaals PUTNAM en SULLIVAN. Het was een worstelstrijd van een korps slecht geoefende soldaten tegen een dubbel getal van geregelde troepen, die ook met hunne nederlaag eindigde: maar de aftogt onder den Generaal WASHINGTON redde het leger en strekte eenigzins tot vergoeding der onheilen van dien tijd.

De legermagt der Amerikanen bestond uit nieuwe rekruten en zij hadden zelfs geene dragonders om als veldontdekkers te dienen. Zij stonden geschaard op eene heuvelrij, die van den *Gelen Hoek* af tot *Hempstead* toe liep: en de Engelschen van het veer tusschen het *Staten Eiland* en *Long Island* op de vlakte tot aan het dorp *Flatland*. Van de laatstgenoemde plaats af trok eene sterke kolonne, door den

[1] De benaming door de Oude Hollanders aan deze plaats gegeven was *Breukelen*.
VERT.

Generaal CLINTON en Lord PERCY aangevoerd op naar den weg van *Jamaica*, door een' onbezetten bergpas, en omsingelde den linkervleugel der Amerikaansche armée. In hetzelfde oogenblik viel de Generaal GRANT den regtervleugel der Amerikanen door Lord STERLING aangevoerd aan, die nabij het veer stond, terwijl de vloot eene hevige kononnade opende tegen eene batterij op den *Rooden Hoek* om de aandacht der Amerikanen van den hoofdaanval door Sir HENRY CLINTON bestuurd, af te trekken.

Zoodra de Amerikanen bespeurden dat de vijand hunne achterhoede had ingehaald, geraakten zij in verwarring. Hun Centrum door den Generaal SULLIVAN en hun regter vleugel door Lord STERLING aangevoerd, werden gelijktijdig aangetast, en die beide afdeelingen overhoop geworpen. De laatstgenoemde bevelhebber deed nog eene uiterste poging, welke hoezeer vruchteloos zijnde, evenwel diende om den aftogt van een gedeelte zijner troepen te dekken. Hij zelf werd gevangen genomen zoowel als de Generaals SULLIVAN en WOODHULL. Het getal der gesneuvelde Amerikanen werd op vier honderd geschat, en dat der gekwetsten en gevangenen op een duizendtal.

De Generaal WASHINGTON, die onder het heetste van het gevecht van *Nieuw-York* naar *Brooklyn* was overgestoken, bespeurde dat er niets konde gedaan worden om de kans te doen verkeeren en dat hun niets dan een aftogt overbleef. De Engelschen loerden slechts op een' gunstigen wind om hunne scheepsmagt den Oostelijken arm der rivier te doen opzeilen, en de volgende morgen zoude hen waarschijnlijk in het bezit van het veer zien. Zij waren op een' afstand van zes honderd ellen van hem af gelegerd en tot elf ure toe was hun de wind ongunstig. Toen begon hij te bedaren en een dikke nevel bedekte de rivier. Door dezen begunstigd begon de inscheping des legers, en de gansche krijgsmagt met al de ammunitie, de wagens, paarden en voorraad van levensmiddelen enz. kwam er ongehinderd over. Een half uur na den aftogt begonnen er de Engelschen de lucht van te krijgen, terwijl de Amerikanen nog bezig waren zich in te schepen.

GEZIGT VAN DEN IJZEREN SPOORWEG NAAR UTICA.

(VAN DE »KLEINE WATERVALLEN" AF GENOMEN.)

Vóór de voltooijing van den ijzeren spoorweg, toen de reizigers naar het Westen met den bedaarden gang van de kanaalboot tevreden waren, kon men op de hoogte der *Kleine Watervallen* een' Roman in de hand opnemen, en er den afloop van gelezen hebben wanneer de schipper te *Utica* uitriep: »Wij zijn aan de brug, Heeren!" Er waren toen vijftien mijlen af te leggen tusschen die beide plaatsen; maar thans z n

W.H. Bartlett. R. Sands.

RAIL-ROAD SCENE, LITTLE FALLS.

(Valley of the Mohawk)

VUE DU CHEMIN DE FER, PETITES CASCADES *ANSICHT DER EISENBAHN VON LITTLE FALLS NACH UTICA*

DE IJZEREN SPOORWEG BIJ DE KLEINE WATERVALLEN. (VALLEI VAN DE MOHAWES.)

London, Published for the Proprietors, by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, 1842.

zij (ten minsten voor iemand die geen duidelijk denkbeeld van een' aardrijkskundigen afstand heeft, of voor een' reiziger op den spoorweg) zoo nabij elkander gelegen als een paar droppels op eene vensterruit. De afstand tusschen dezelve is geheel verdwenen.

Dat alles is voor iemand, die haast heeft, allergenoegelijkst, en alzoo de meeste menschen in ons werkzaam vaderland tot dat getal behooren, is het voor de blanken in het algemeen iets zeer vermakelijks. Er is eene klasse van bewoners der uitgestrekte vallei van de *Mohawk*, van wier lijden door de uitvindingen en ondernemingen der blanke menschen dit niet het eerste, hoewel mogelijk het laatste tijdperk zijn zal. De arme half naakte Oneida, die voorheen naast de kanaalboot om eene aalmoes liep bedelen, heeft, terwijl hem de wagentrein voorbijsnort, zelfs den tijd niet om zijne hand uit te steken!

De Oneidas zijn niet lang bedelaars bij den weg geweest. Zij waren een der vijf stammen, zamen vereenigd onder de benaming van *Irokezen*, die er op roemden dat zij al vechtende het land der Mohawks bereikt, en midden onder deze hunne plaats gehandhaafd hadden, terwijl de laatstgenoemde stam de onbetwiste eer genoot van een oorspronkelijk volk van dien grond te zijn. De Oneidas, hoezeer in zulk een bondgenootschap versmolten, hadden toch hunne eigene opperhoofden behouden, en behalve die hunne eigene fabelleer, welke niet van belang ontbloot is. Het zal niet onvoegzaam zijn bij de schetsen der steden, die hunne oude woonplaatsen hebben vervangen, een kort verslag te voegen van hunne denkbeelden aangaande den oorsprong der aarde en des menschelijken geslachts.

Volgens de Oneidas besloeg eens eene onbeperkte uitgestrektheid van water de ruimte van de thans bewoonbare wereld. Het menschdom bewoonde toen eene streek van de bovenlucht, welke alles opleverde wat tot het gemak en het genoegen des levens vereischt werd. Die bewoners kenden noch den dood noch zijne voorloopers, kwelling en ziekte, terwijl hun geest bevrijd was van de knagende hartstogten van jaloezij, haat en wraakzucht.

Eindelijk evenwel gebeurde er iets, hetwelk hunne rust stoorde en zorg en angst, hun tot dus verre onbekend, onder hen bragt. Men bespeurde dat zeker jongeling zich aan het gezellig genot van hunnen omgang onttrok; de eenzame wandelpaden van het bosch werden zijne geliefkoosde toevlugt. Kommer en verdriet stonden hem op het gelaat geteekend, en zijn ligchaam had door eene langdurige vasten voor zijne vrienden het voorkomen van een geraamte gekregen. Hunne bezorgdheid stelde vruchtelooze pogingen in het werk om de reden van zijne smart uit te vorschen, totdat hij eindelijk, naar ligchaam en ziel uitgeput, voor de dringende belangstelling zijner vrienden bezweek, en beloofde hun die reden te zullen openbaren, op voorwaarde dat zij zekeren witten pijnboom tot den wortel toe uitgraven, hem in zijne vacht gewikkeld naast den rand van den kuil leggen en zijne vrouw naast hem zouden doen nederzitten. In een oogenblik waren alle handen bezig. De aangeduide boom werd omvergebaald, en terwijl men daarmede bezig was, werd de aarde omgewroet en een toegang naar den afgrond onder dezelve geopend. De vacht werd nabij dat hol gespreid, de jongeling er op gelegd en zijne vrouw, welke zwanger was, ging er naast

zitten. De menigte, nieuwsgierig om de reden van een zoo zonderling gedrag te vernemen, drong er omheen, toen hij eensklaps tot aller schrik en verbaasdheid, zijne vrouw aangreep, en hals over kop naar beneden in de onpeilbare diepte smeet: vervolgens van den grond opstaande, gaf hij aan de menigte te kennen dat hij sedert eenigen tijd de trouw van zijne vrouw verdacht hield, maar thans de reden van zijn verdriet geopenbaard hebbende weldra zijne vorige gezondheid en vrolijkheid zoude wederkrijgen.

Al de tweeslagtige dieren, die thans op deze aarde gevonden worden, zwierven toen door de watervlakte, naar welke de vrouw in haren val nederstortte. Zij belegden eene raadsvergadering om over de manier te raadplegen op welke zij haar zouden ontvangen, in aanmerking nemende dat het schepsel hetwelk tot hen kwam, een menschelijk wezen was, voor hetwelk de aarde eene behoefte was. Het eerste punt van overweging was thans wie haren last zoude torschen.

De zeebeer bood zich het eerst aan om eene proeve van zijne krachten te nemen. Oogenblikkelijk omringden hem de andere dieren en klauterden op zijn' rug, terwijl de beer niet in staat om hun gewigt te dragen, onder het water zonk, en naar het eenparig oordeel van de gansche vergadering onbekwaam geacht werd om de aarde te torschen. Vele andere boden zich als Candidaten voor die eer aan, maar kwamen er eveneens af. Het laatste van allen en zeer langzaam deed zich nu de schildpad voor, en bood haren breeden bast aan tot een steunpunt voor de aarde, welke thans zoude gevormd worden. De dieren namen de proef van hare kracht door zich boven op haren rug te plaatsen, en bespeurende dat hunne vereenigde zwaarte niet voldoende was om haar beneden het water te doen zinken, kenden zij haar de eer toe van de aarde te zullen ondersteunen.

Dit aldus geregeld zijnde, was het tweede punt van beraadslaging hoe men zich aarde zou verschaffen. Vele der bekwaamste zwemmers doken naar den bodem der zee, en kwamen dood weder boven: maar de otter ten laatste, hoewel hij in den dood der overigen deelde, bragt een' klomp aarde in zijne klaauwen mede. Deze werd op den rug van de schildpad geplaatst.

De vrouw bleef intusschen al vallende en kwam eindelijk op den rug van de schildpad neder. De aarde was reeds tot op de grootte van eenes menschen voet aangegroeid, en zij stond op dezelve, haar' eenen voet met den anderen bedekkende. Weldra had zij ruimte voor hare beide voeten, en een weinig daarna konde zij zitten. De aarde voer voort zich uit te breiden, en toen hare oppervlakte met gras en kruiden bedekt was, en bewaterd door rivieren, die zich in de zee uitstortten, rigtte zij zich een woonverblijf aan het strand op.

Niet lang daarna bragt zij eene dochter ter wereld, en wist zich te voeden van de vruchten die de aarde van zelve voortbragt, totdat het kind volwassen was. Toen werd die dochter door vele dieren ten huwelijk aangezocht, die de gedaante van jonge menschen aannamen: maar zij werden alle door de moeder afgewezen, totdat de schildpad zich mede opdeed en aangenomen werd. Nadat zij zich te slapen had nedergelegd, plaatste de schildpad twee pijlen in de rigting van een kruis op haar

ligchaam; den eenen met eene steenen punt, en den anderen met eene punt van ruwe boomschors. Op den behoorlijken tijd werd zij van twee zoons verlost, maar stierf in het kinderbed.

De grootmoeder woedende over den dood van hare dochter, besloot ook de kinderen om te brengen en wierp die in de zee. Naauwelijks had zij hare *wigwam* bereikt, of de kinderen achterhaalden haar bij de deur. Toen besloot zij hen in het leven te laten, en het lijk van hare dochter in tweeën deelende, wierp zij de stukken omhoog naar den hemel, alwaar het eene de zon werd en het andere de maan. Nu eerst begon de verdeeling van dag en nacht. De kinderen werden weldra mannen en bedreven boogschutters. De oudste bezat den pijl van de schildpad met de steenen punt, de jongste dien met de punt van boomschors. De eerste was om zijn kwaadaardig karakter en om zijne ervarenheid op de jagt de lieveling van zijne grootmoeder. Zij leefden te midden van den overvloed, maar wilden den jongeren broeder, die met zijn' pijl niets dan vogeltjes konde dooden, niet toelaten in hunnen overvloed te deelen.

Toen die jongeling eens op zekeren dag langs het strand wandelde, zag hij een' vogel zitten op een' boomtak, die boven het water uitstak. Hij trachtte dien te dooden, maar zijn pijl, die tot nog toe nimmer gemist had, vloog het wit voorbij en zonk in zee. Hij poogde hem weder te krijgen en dook tot op den bodem. Hier bevond hij zich tot zijne uiterste verwondering in eene kleine hut. Een eerwaardig oud man die daar zat, ontving hem met een' grimlach en sprak hem in dezervoege aan: — »Mijn zoon, ik heet u welkom in de woonplaats van uwen vader. Ik heb al de omstandigheden aldus doen zamenloopen om u tot dit onderhoud te brengen. Hier is uw pijl, en hier een korenaar. Ik heb de liefdeloosheid van uwen broeder opgemerkt, en beveel u hem het leven te benemen. Wanneer gij naar huis wederkeert, verzamel dan al de steenen die gij kunt vinden en hang al de hertehoornen op. Deze zijn de eenigste dingen, die zijn ligchaam kunnen treffen; want hetzelve is van steen."

Dien raad gekregen hebbende, nam de jongeling zijn afscheid en dreef zijn' broeder ten gevolge van een' twist naar eene verwijderde landstreek van de *Savanna* in het Zuid-Westen, alwaar hij hem doodde, en het indruksel van zijn steenen ligchaam in de aarde liet. De groote vijand van het geslacht der schildpad aldus vernield zijnde, ontsprongen zij in menschelijke gedaante uit den grond en vermenigvuldigden in vrede.

De grootmoeder, razende over het verlies van haren beminden zoon, besloot zich te wreken. Zij liet den regen dagen achtereen in stroomen uit den hemel nederdalen, totdat de gansche oppervlakte der aarde en zelfs de hoogste bergen er mede bedekt waren. De inwoners redden hun leven door naar hunne kanoos te vlugten. Toen bedekte zij de aarde met sneeuw; maar zij namen hunne toevlugt tot sneeuwschoenen. Nu gaf zij op eenmaal de hoop op van hen te vernielen, maar heeft zich sedert dien tijd bezig gehouden met geringer rampen over de aarde te brengen, terwijl haar jonger zoon zijne welwillendheid ten toon spreidt door zegeningen over zijn geslacht uit te storten.

De lezer zal hierin eenig spoor van het verhaal der H. Schrift aangaande den zondvloed ontdekken.

UTICA.

De wijdloopige legende van het vorige artikel heeft ons weinig ruimte overgelaten voor *Utica*, hetwelk inderdaad tot die plekken behoort, die niets gewigtigs in hare geschiedenis behelzen, en die men daarom voor de gelukkigste van de wereld houdt. Het is eene fraaije en woelige stad, ter halverwege tusschen het Meer *Ontario*, de *Susquehanna* en de groote wegen naar het Westen, waarmede zij door middel van rijwegen, spoorwegen en kanalen gemeenschap heeft. In het midden van die allen is zij een brandpunt van welvaart en beschaving geworden. Haar maatschappelijke omgang is echter reeds lang geleden, wat de laatste betreft, met regt voordeelig bekend geweest.

DE AANLEGPLAATS VAN DEN NIAGARA-VAL.

(AAN DE AMERIKAANSCHE ZIJDE.)

De rots met den trap van deze aanlegplaats zouden overal, behalve juist bij den Niagara-val, als zeer treffende voorwerpen beschouwd worden. De honderd trappen tegen de klip vastgehecht; de wilde wijngaardranken, die het beschutsel overdekken, waaronder de reizigers zich voor het schuim gaan verschuilen; de op- en afklimmende menschelijke gedaanten, en de forsch gespierde bootslieden, tot wier bezigheid van dit woelende veer gestadig over te varen reuzenkrachten vereischt worden; dat alles levert den schilder een tafreel op, hetwelk bij het verheven schouwspel van den Niagara-katarakt alleen veel van zijn indruk verliezen moet.

Er is nog een tweede trap tegen over het *Geiten Eiland*, dat zich tusschen de twee stortvallen uitstrekt, op zich zelven minder schilderachtig van voorkomen, maar veel stouter van aanleg. Men verwondert zich in het eerst hoe hij gemaakt heeft kunnen worden, maar een voorval in eene reisbeschrijving voorkomende, welke in 1750 te *Londen* is uitgegeven, bewijst dat eenes menschen voet op de dreunende en op zich zelve staande rots beneden gestaan en zonder behulp der werktuigkunde wederom den top bereikt heeft. De verhaler is zeker PETER KALM, een Zweed, die toen *Amerika* doorreisde; —

»Men had het voorheen voor elk levend wezen ondoenlijk gehouden het eiland te bereiken, hetwelk in het midden van den stortval ligt: maar eene gebeurtenis, die twaalf jaren geleden is voorgevallen, bewees het tegendeel. Zie dezelve hier: — Twee

R. Brandard.

Indianen van de Zes Stammen gingen op weg van het *Fort Niagara* om te jagen op een eiland, hetwelk midden in den stroom eenige mijlen boven den grooten katarakt ligt, omdat zich aldaar eene groote menigte van herten pleegt op te houden. Zij namen een weinig Franschen brandewijn uit het Fort mede, waarvan zij verscheiden teugen namen, terwijl zij hunne kano rondom de vallen stuurden, en toen zij in de kano zaten, namen zij telkens alweder een' teug en zoo ging het den stroom langs naar het eiland, alwaar zij van zins waren ter jagt te gaan: dan, slaperig zijnde geworden, legden zij zich in de kano neder, en deze los gaande dreef met den stroom al verder en verder naar beneden, totdat zij digt nabij het eiland midden in den val kwam. Toen werd een van hen door het gebruis wakker en riep den anderen toe dat het met hen gedaan was! — Zij deden al wat zij konden om hun leven te redden. Het eiland tusschen de vallen was het digtste bij hen en zij bereikten hetzelve met groote moeite. In het eerst verheugden zij zich, maar toen zij alles wel beschouwden, hielden zij zich voor weinig beter af dan wanneer zij door den val waren medegesleept geworden: dewijl hun thans geene andere keus overbleef dan zich of aan denzelven ten prijs te geven of van honger te sterven. Doch de nood maakt vindingrijk. Aan het lager einde van het eiland staat de klip loodregt en aldaar is eene scheiding in den val. Het eiland zeer begroeid zijnde, gingen zij terstond te werk en maakten van den bast van lindeboomen, die zeer taai en sterk is, eene ladder lang genoeg om tot aan het benedenwater te reiken. Het eene einde van dezelve maakten zij aan een' dikken boom vast, die aan den kant van de klip boven den val gegroeid was, en het andere lieten zij naar beneden in het water afzakken.

»Zoo klommen zij hunne nieuw uitgevondene ladder af, en toen zij in het midden van den val beneden gekomen waren, rustten zij een weinig uit: en naardien het water voort onder den val niet hard stroomt, wierpen zij zich in hetzelve met oogmerk om naar den oever te zwemmen. Naauwelijks hadden zij dit ondernomen of de golven van de branding dreven hen terug tegen de rots, welke zij verlaten hadden. Zij deden vruchtelooze pogingen, maar bezweken ten laatste van vermoeidheid, en dikwijls tegen de klip aangeslagen, werden zij ook zwaar bezeerd, zoodat hun op vele plaatsen het vel van het ligchaam werd gescheurd. Zij werden derhalve genoodzaakt hunne ladder naar het eiland weder op te klauteren, en waren ten einde raad. Eindelijk kregen zij aan de overzijde eenige Indianen in het oog tot welke zij om hulp riepen. Deze hadden grootelijks medelijden met hen, maar gaven hun weinig hoop op bijstand. Zij spoedden zich evenwel naar het Fort en gaven den Franschen Kommandant van hetzelve berigt waar twee van hunne broeders waren. Hij spoorde hen aan hun uiterste best te doen om de twee arme Indianen te helpen, en dat gebeurde op deze manier. Het water aan den Oostkant van het eiland is ondiep, en bruist met geweld over de klippen. De Kommandant liet palen maken en met ijzere punten beslaan. Twee Indianen besloten door middel van deze palen naar het eiland te gaan en de anderen te redden of zelve om te komen. Zij namen afscheid van hunne vrienden, alsof zij naar hun' dood gingen. Ieder van hen had twee zulke palen om tegen den bodem van den stroom te zetten om zich overeinde en

vast te houden. Aldus bereikten zij het eiland en aan de arme Indianen aldaar insgelijks zulke palen gegeven hebbende, bereikten zij allen veilig den vasten oever. De ongelukkige schepsels hadden negen dagen lang op het eiland doorgebragt en waren bijkans uitgehongerd."

Op de plek alwaar de Indianen overgingen, is thans eene brug gelegd. Als het verhaal waar is, moet men in hetzelve zekerlijk een alleruitstekendst staaltje van moed erkennen.

GEZIGT VAN DEN BERG WASHINGTON AF.

Van eene der twee pogingen om een uitzigt van den top des bergs *Washington* te genieten, levert het dagverhaal, waaruit wij reeds eenige aanhalingen hebben bijgebragt, een belangrijk verslag op. Jammer dat dezelve door het ongunstige weder haar doel miste.

»De morgenstond voorspelde een' allergunstigsten dag om den berg te beklimmen. Wij ontbeten vroegtijdig en begaven ons een weinig voor zes ure op weg, met het oogmerk om eerst den berg *Clinton* en vervolgens dien van *Washington* te bestijgen. Voordat wij den top van den *Clinton* bereikten, had zich evenwel reeds een digte nevel over het gebergte verspreid, die al zwaarder en zwaarder werd. Waar de granietlaag begint, die den top van den berg *Washington* bedekt, werden wij door eene zware regenbui met een' fellen wind gepaard overvallen, en terwijl wij verder gingen, nam dat slechte weder toe en de koude werd telkens vinniger. Na verloop van vier uren bereikten wij den top, door en door nat en zoo stijf als ijspegels. De regen sloeg met geweld tegen de kruin des bergs aan en wij hadden moeite om ons op de been te houden. Beneden ons zagen wij als in eene zee van mist: rondom ons huilde de storm, en ons bleef niets anders over dan eene schuilplaats te zoeken achter eene klip en ons te troosten met den knapzak van onzen wegwijzer. Hoewel mijne handen zoo verkleumd waren van de koude, en mijne ledematen zoo verstijfd van het water, hetwelk door al de draden van mijne kleederen gedrongen was, dat ik niet dan met moeite het eten naar mijne lippen konde brengen, deed ik nogtans mijn best om de kurk van eene flesch Champagne af te trekken, en derzelver vonkelend vocht schonk voor een oogenblik eene weldadige tinteling aan mijne aderen: doch toen dat oogenblik voorbij was, gevoelde ik de koude nog snerpender dan te voren.

»Wij vonden zoo weinig behagelijks op den berg, dat wij weldra weder begonnen af te klimmen naar ETHAN CRAWFORDS huis, maar de storm woei zoo geweldig, dat onze wegwijzer niet dadelijk zijn' weg konde vinden. Wij gingen een half uur ver in de volslagenste onzekerheid of wij den berg zouden afklimmen dan of wij het geweld

W. H. Partlett.

Bradshaw

VIEW FROM MOUNT WASHINGT

VUE PRISE DU MONT WASHINGTON

UITZICHT VAN EEN BERG WASHINGTON AF

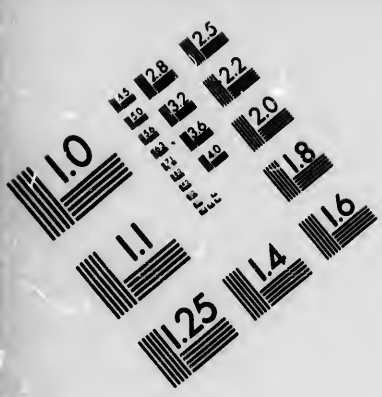

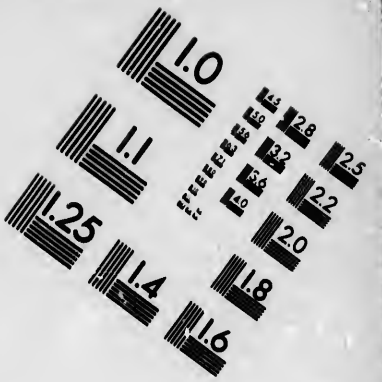

IMAGE EVALUATION
TEST TARGET (MT-3)

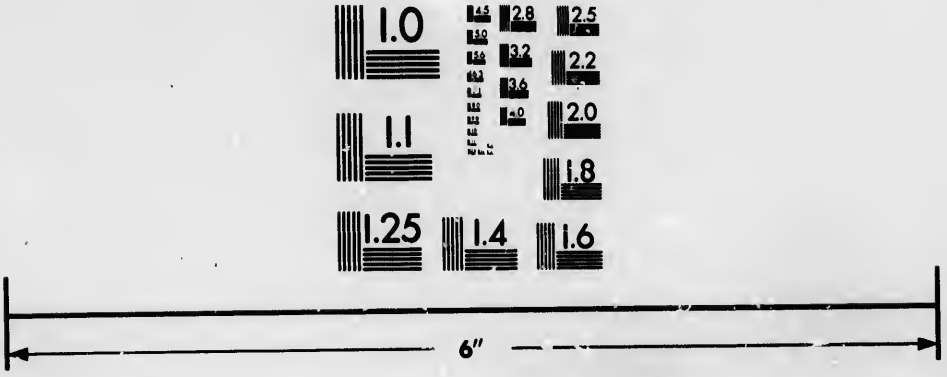

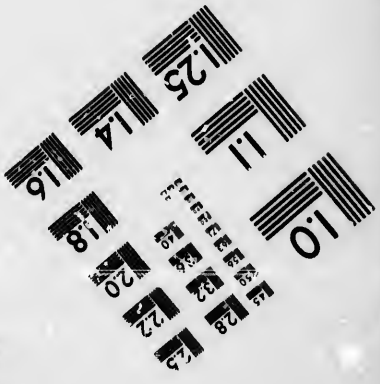

Photographic
Sciences
Corporation

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503

van den storm den nacht door het hoofd zouden bieden. Eindelijk troffen wij het regte pad en bereikten na een weinig afklauterens het bosch, welks vriendelijke lommer ons eene beschutting tegen het gure weder opleverde. Het was een allermoeijelijkst pad, zoo uit hoofde van den zwaren regen, als omdat het in stukken getrapt was door de hoeven der paarden van een ander gezelschap, hetwelk vóór ons den berg bestegen had: maar te vier ure kwamen wij koud, vermoeid, doornat en hongerig aan de plaats van onze bestemming. Een ander pak kleederen, een helder brandend vuur en een smakelijk maal herstelden weldra onze goede luim."

Wij ontleenen de volgende beschrijving van het uitzigt van den berg *Washington* af uit het berigt van eene beter geslaagde poging van dien zelfden *touriet*.

»Door eenige dunne wolken heen brak het zonlicht en bestraalde het landschap beneden ons op zulk eene wijze, dat het ons al de hoofdpunten van de onmetelijke uitgestrektheid duidelijk deed onderscheiden. Digt in onze nabijheid, maar diep in de laagte, bespeurde wij aan den eenen kant de bergen *Clinton*, *Pleasant*, *Monroe* en *Franklin*: aan den anderen *Jefferson*, *Adams* en *Maddison*. Ten Oosten en ten Westen waren openingen tusschen het gebergte, waardoor ettelijke rivieren, welker oorsprong op het gebergte lag, haren slingerenden loop naar de benedenstreek vervolgden. Ver in het verschiet deden zich van rondom fraaije bergketenen voor, die nog weder door andere van achteren gedekt waren, welker blaauwe kruinen zich met de lucht vereenigden en het bekoorlijke landtooneel omsloten. Op een' verren afstand zuidwaarts trof het Meer *Winipiscogee* ons oog, hetwelk als een glinsterend juweel in een' ring van bergen gezet, het fraaije uitzigt boven mate verhoogde. Ten Westen staken de groene berg van *Vermont* en ten Oosten die van *Maine* boven den gezigteinder uit en schenen als het ware den hemel te onderstutten. Van tijd tot tijd bleef eene enkele wolk voor eenige oogenblikken op de nabij — of verafgelegene bergtoppen rusten, maar zoo lang ons bezoek duurde, schitterde de top van den ontzagwekkenden berg *Washington* in het heldere licht van een' wolkenloozen hemel."

De berg *Washington* werd in Julij 1784 door verscheiden geleerden beklommen. De berigtgever van dien togt vermeldt, dat een derzelve een' thermometer uit zijn' zak had gehaald, die op den graad van koortshitte stond, maar tot 44° zakte, en dat hem de koude, terwijl hij bezig was zijne weêrglazen te stellen, bijna van het gebruik zijner vingers beroofde.

DE BERG WASHINGTON MET DE BLANKE BERGEN.

De *Blanke Bergen* mogen om twee redenen dien naam dragen: vooreerst omdat zij gedurende negen, tien, ja somtijds elf maanden van het jaar met sneeuw bedekt zijn; en ten anderen, omdat op alle heldere dagen (als wanneer dezelve alleen zigtbaar zijn) witte vliesachtige wolkjes, die er op rusten, hun een wit voorkomen geven. Wanneer men ze van nabij beschouwt, zijn zij overal, behalve waar sneeuw ligt of de klippen bar zijn, in een nevelachtig azuur gehuld.

Ten aanzien der hoogte van die bergen zijn de meeningen zeer uiteenloopende. Een geleerde, wiens natuurkundige opmerkingen veel aandacht verdienen, schat den top van den berg *Washington* op 7800 voeten hoogte boven het vlak der zee: dit is 72 voeten beneden het punt, hetwelk op de breedte van 44° 15′ (die van dat gebergte) gebouden wordt voor het punt van altijddurende vorst op het Oostelijke gedeelte van het vaste land. Uit hoofde van de gestrenge koude der luchtsgesteldheid van *Amerika*, kan dit punt, zegt hij, dat van het klimaat van *Europa* niet overtreffen, maar het moet minder zijn. Het klimaat van *Amerika* is op dezelfde breedte gedurende den winter kouder dan dat van *Europa*, maar over het algemeen in den zomertijd ook veel heeter. Ook zijn de bergen van *Nieuw Engeland* nergens uitgestrekt en hoog genoeg om den graad van warmte, die aldaar over het algemeen heerscht, te verminderen. Daarom moet ook de kruin van den berg *Washington* altijd minder koud zijn door de opstijging der heete dampen van de beneden hem liggende streken. Alzoo het gansche land die hitte ondervindt, moet dat opstijgende gedeelte des dampkrings, vanwaar het ook ontstaan moge, in dezelfde temperatuur van warmte deelen. Het schijnt derhalve naauwelijks geloofbaar dat de temperatuur van den dampkring rondom den berg *Washington* gedurende den zomer niet merkbaar van de alom heerschende warmte zoude worden aangedaan: want men dient zich te herinneren dat het de eenigste berg der *Vereenigde Staten* is, die zoo nabij aan de luchtstreek der altoosdurende vorst komt.

De volgende opmerkingen van Dr. CUTLER schetsen den toestand af van den plantengroei op dit gebergte:

»De groeikracht der planten kan gezegd worden bij het benedenste gedeelte van de kruin des bergs *Washington* op te houden. Men vindt inderdaad op sommige der klippen zelfs tot op derzelver toppen toe, eenige planten van een mosachtig voorkomen: maar ik geloof dat dezelve bestaan in van buiten komende zelfstandigheden, welke zich bij toeval aan de rotsen gehecht hebben; want ik kon met mijne *loupe* niet ontdekken dat eenig gedeelte van die planten regelmatig gevormd was. De grenzen der plantengroei aan het benedeneinde van dien top zijn even zoo duidelijk af-

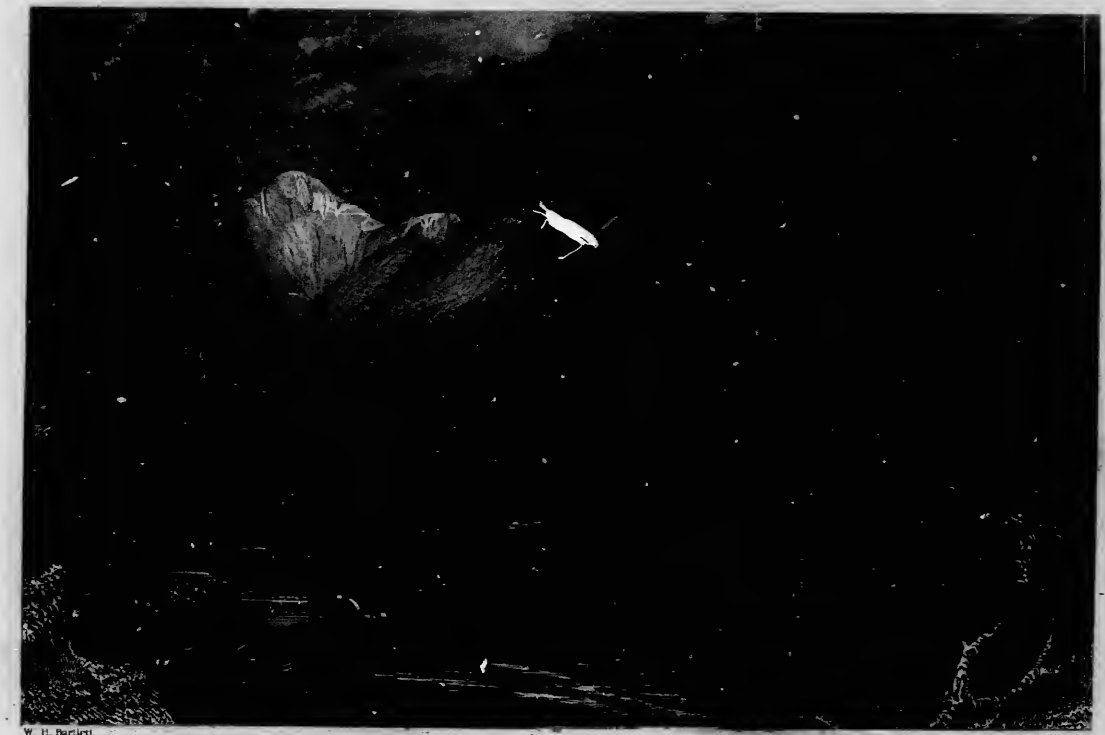

W. H. Bartlett. S. J. Davies.

MOUNT WASHINGTON, AND THE WHITE HILLS.

(From near Crawford's.)

MONT WASHINGTON ET LES MONTAGNES BLANCHES. LES MONTAGNES BLANCHES, DANS LE WASHINGTON.

WASHINGTON'S BERG EN DE BLANKE BERGEN.

London, Published for the Proprietors by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, 1838.

W. H. Bartlett. S. Lacey.

THE PARK AND CITY HALL, NEW YORK.

PARK EN STADHUIS VAN NIEUW-YORK.

London, Published for the Proprietors by Geo. Virtue, 26 Ivy Lane, 1842

[illegible] al die [illegible] het [illegible] het [illegible] [illegible]. [illegible] zoo kenmelijk, dat men [illegible] eenen [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] bij eene [illegible] [illegible], welke [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] de [illegible] [illegible] van eene [illegible] klips [illegible], die [illegible] van dien top af medenam [illegible] het geringste [illegible] niet aan zich [illegible]

»De [illegible] dit [illegible] deze streken verdeeld — de [illegible] [illegible] [illegible] tige streek, [illegible] de plantengroei uitstrekt. Men heeft hetzelfde aan de *Alpen* en [illegible] bergketenen opgemerkt.

»Ik [illegible] dat [illegible] in de vlakte [illegible] De ruimten tusschen de klippen [illegible] en op de vlakte zijn [illegible] van sparren en dennen, die er misschien [illegible] tot van den zandgrond hebben [illegible] groeijen, en [illegible] [illegible] eene grootere hoogte dan van drie of vier duimen [illegible] bereik[illegible] maar [illegible] zoo digt en sterk, dat zij [illegible] onder de minste buiging het [illegible] kunnen dragen. Op vele plaatsen der rotswanden [illegible] [illegible] aan, in eene menigvuldigheid van [illegible] [illegible]; als wanneer [illegible] gaande [illegible] hunne [illegible] [illegible] konden [illegible]. De toppen der boomen schenen [illegible] te zijn.»

Op den top van den berg *[illegible]* ligt zelden [illegible] sneeuw. Die welke [illegible] uit de vlakte op den berg ziet, [illegible] den top en van den [illegible] en blijft [illegible] de Zuid- en Zuid-Oostelijke zijde liggen, [illegible] zij door de steilten van [illegible] tegen alle gure winden gedekt, en gedurende de maanden Junij, Julij, zelfs somtijds Augustus, aan de volle kracht van de zon [illegible] steld ligt.

HET PARK EN HET STADHUIS TE NIEUW-YORK.

[illegible] eerste stadhuis van deze stad werd van steen gebouwd en stond [illegible] den [illegible] [illegible] *Koentjes Reep* tegen over de *Paerlstraat*, [illegible] den oostkant van de rivier. [illegible] onder het Hollandsche bestuur in [illegible] gebouwd, en was eene [illegible] [illegible] [illegible] vervallen, dat de regering, welke aldaar hare zittingen hield, besloot het [illegible] een ander te bouwen. In 1699 verkochten zij het oude gebouw voor [illegible] pond [illegible] de klok, het Koninklijke wapen en de [illegible] van de gevangenis.

Het nieuwe gebouw [illegible] in 1700 voltooid zijn geweest. Het stond [illegible] aan de *[illegible] Straat*, tegen over de *Wallstraat*, en [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] gevangenen [illegible]. Het was mede het [illegible] gevangenhuis [illegible]

gebakend als die tusschen het onbeplante en het boschrijk gedeelte. Het verschil is zoo kennelijk, dat men op een' verren afstand het denkbeeld opvat dat de plantengroei bij eene zigtbare lijn ophoudt, welke zoo juist bepaald is, als de schaduw en de halve schaduw van eene maan-eklips. De steenen, die ik van dien top af medenam, dragen het geringste blijk van mos niet aan zich.

»De kruin is blijkbaar in drie streken verdeeld — de boschachtige, de kale mosachtige streek, en die welke boven de plantengroei uitsteekt. Men heeft hetzelfde aan de *Alpen* en alle andere hooge bergketenen opgemerkt.

»Ik weet niet dat ik gras in de vlakte gevonden heb. De ruimten tusschen de klippen, in de tweede verdeeling en op de vlakte zijn vol van sparren en dennen, die er misschien sedert den tijd van den zondvloed hebben staan te groeijen, en echter hebben vele daarvan geene grootere hoogte dan van drie of vier duimen (?) bereikt: maar hunne uitgespreide kroonen zijn zoo digt en sterk, dat zij zonder de minste buiging het gewigt van een mensch kunnen dragen. Op vele plaatsen der rotswanden troffen wij boschjes van die soort aan, in eene uitgestrektheid van ettelijke roeden, als wanneer wij op onze hurken gaande zitten, die gansche lengte naar beneden konden glijden. De toppen dier boomen schenen als afgeschoren te zijn."

Op den top van den berg *Washington* ligt zelden of nooit veel sneeuw. Die welke men van verre uit de vlakte op den berg ziet, waait er van den top en van den Noordwestkant op af, en blijft alleen op de Zuid- en Zuid-Oostelijke zijde liggen, alwaar zij door de steilten van boven tegen alle gure winden gedekt, en gedurende de maanden Junij, Julij, zelfs somtijds Augustus, aan de volle kracht van de zon blootgesteld ligt.

HET PARK EN HET STADHUIS TE NIEUW-YORK.

Het eerste Stadhuis van deze stad werd van steen gebouwd en stond in den beginne boven aan de *Koentjes Reep* tegen over de *Parelstraat*, naar den oostkant van de rivier. Hetzelve werd onder het Hollandsche bestuur in 1642 gebouwd, en was eene halve eeuw daarna zoodanig vervallen, dat de regering, welke aldaar hare zittingen hield, beval het te verkoopen en een ander te bouwen. In 1699 verkochten zij het oude gebouw voor 920 pond St. maar bewaarden de klok, het Koninklijke wapen en de boeijen van de gevangenis.

Het nieuwe gebouw moet in 1700 voltooid zijn geweest. Het stond boven aan de *Breede Straat*, tegen over de *Waalstraat*, en deszelfs benedenverdieping maakte een' open boog uit boven het voetgangers pad. Het was mede het Stads gevangenhuis en voor

hetzelve op de *Breede Straat* stonden eene kaak en een geeselpaal enz. De zittingen werden er gehouden van het Provinciaal Bestuur, van het Hooge Geregtshof en van de leden der Admiraliteit. Naderhand werd het verbouwd om tot de zittingen van het Congres te dienen; en gedurende dien tijd werden de gevangenen naar het nieuwe gevangenhuis in het Park overgebragt: maar toen het Congres zich naar *Philadelphia* begaf, werd het andermaal voor de bijeenkomsten van het Geregtshof en de Provinciale Staten ingerigt.

»Het was op de galerij van het oude Stadhuis" zegt WATSON in zijne Jaarboeken »dat WASHINGTON als eerste Voorzitter der *Vereenigde Staten* werd ingehuldigd. De eed werd hem in het portaal van de Raadkamer, ten aanhooren van eene groote menigte burgers afgenomen. Aldaar legde die edele man met zijne deftige houding, in een kleed van zwart fluweel, naar de ouderwetsche manier gesneden, met een' degen met een stalen gevest omgord, met zijn haar ten deele gepoederd en ten deele in een' haarzak gestoken, met zwarte zijden kousen en schoenen met zilveren gespen aan, zijne belofte af op een kwarto Bijbel, die nog bewaard wordt. Hoe opregtelijk, belangeloos en verstandig hij zich van zijn' pligt kweet, zal de Geschiedenis nimmer ophouden ter zijner eer te vermelden."

Het tegenwoordige Stadhuis werd in 1803 gebouwd ten kosten van eene halve millioen Spaansche daalders. De voorfront en de twee zijden zijn wit marmer, en het overige van rooden zandsteen. Het is een fraai gebouw, waaraan niets ontbreekt dan dat het een weinig hooger behoorde te staan. Zoodra het geboomte van het Park in zijn volle blad staat, is het moeijelijk hetzelve in zijn geheel te zien.

Het Park is het middelpunt van *Nieuw-York*, en de twee fraaiste en meest bezochte toegangen van die plaats maken daarvan de beide kanten uit. De *Breede Straat*, de druk beloopen en zoo zeer geroemde *Breede Straat*, het *Corso*, het *Toledo*, de *Regent Straat* van *Nieuw-York*, stort er al hare bezoekers in uit, en juist bij het Park is haar gewoel het ergst. *Broadway* (de Breede Straat) is eene aanzienlijke straat, op welker breede voetpaden men alles wat naar een' vreemdeling of een fatsoenlijk man gelijkt, kan zien wandelen — Schoonen bij dozijnen en handelaars bij duizenden — maar behalve alle andere verschijnselen van het vaste land treft men op *Broadway* tweederlei klassen van wandelaars, die men op de voetpaden van andere plaatsen niet dan zelden ontmoet — lediggangers met eene blozende kleur en oorlogzuchtige hoenders. De eerste dringen u van den huizenkant af, en de laatste glijden u, zoodra de vraag van aan den een' of anderen kant voorbij te gaan, eenigzins ernstig wordt, met groote behendigheid tusschen de beenen door.

Het zoude eene moeijelijke taak zijn voor een' enkelen dag de meest gezochte mode van *Broadway* te beschrijven; want de mode is buiten de mode geraakt, en elke heer of dame kleedt zich, zoo als zijn of haar vermogen het medebrengt. Dan zie hier eene schets van de kleedingen op de *Broadway*, zoo als die eene eeuw geleden in zwang waren.

»De mannen droegen driepuntige hoeden en pruiken, rokken met breede lubben en overhembden met gesteven plooijen. De rok van een *beau* had drie of vier breede plooijen in de panden met watten gevuld. De lubben waren tot aan de ellebogen

W. H. Bartlett. J. C. Bentley.

THE TWO LAKES AND THE MOUNTAIN HOUSE ON THE CATSKILLS.

LES DEUX LACS ET LA MAISON DE LA MONTAGNE SUR LE CATSKILLS *DIE BEIDEN SEEN UND DAS HOTEL AUF DEM GEBIRGE CATSKILL*

DE TWEE MEREN EN HET HUIS OP DEN CATTSKILL BERG.

London, Published for the Proprietors by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, 1838.

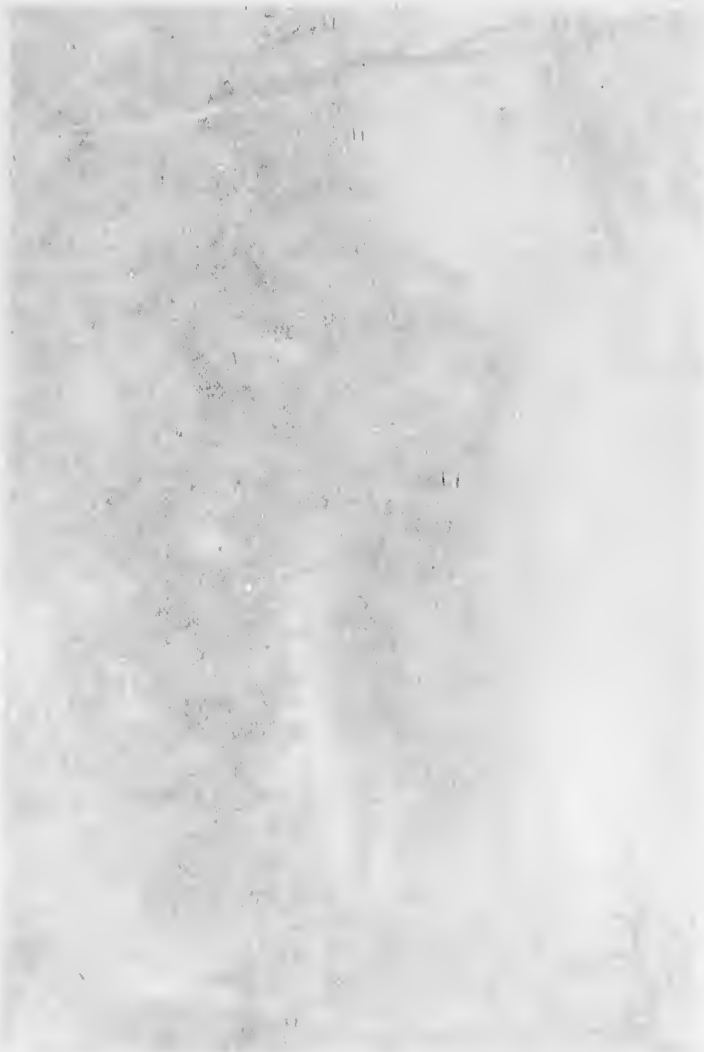

toe zeer breed, van beneden met een zoom gevuld met lood om ze hangende te houden. De kraag was dun en laag om de stropgesp in het oog te doen vallen. Aan de overhembden zaten mouwen en aan de mouwen hembdsknoopen van kostbare steenen of van goud. De kleine jongens droegen pruiken even als hunne vaders, en hunne kleeding was over het geheel aan die der mannen gelijk. Rokken van roode *pluche* waren zeer in zwang en de broeken waren meestal van die stoffe vervaardigd."

Wij verwijzen den lezer naar WATSON's Jaarboeken, om een aantal bijzonderheden aangaande de kleederdragt der inwoners van *Nieuw-York* in het vroegste gedeelte van de laatst voorgaande eeuw te vernemen.

DE TWEE MEREN EN HET HUIS OP DEN BERG CATSKILL.

Op deze hoogte zoude men midden in den zomer zich in wol kunnen kleeden en onder eene wollen deken slapen: maar dat is een aangenaam gevoel, waar men ten koste van vermoeijenis het vermaak gaat najagen. Er is geene genoegelijker plaats te vinden dan het gebergte *Catskill*, nadat men zich in de stad heeft laten duwen en stoten. *Nieuw-York* ligt aan het andere einde van dien langen stroom, die zuidwaarts van den voet van dat gebergte komt vloeijen, en evenwel kan men in zulk een' korten tijd van luchtstreek veranderen, dat de meest van bezigheden overkropte handelaar in de Wal-straat ten halve op het *Catskill* gebergte wonen kan. De koele boschen, de kleine glinsterende Meren, de watervallen, de bergtoppen, dat alles levert den natuurbeminnaar in de heete maanden het bekoorlijkste verblijf op, en tot eer van onzen smaak moet gezegd worden dat aldaar alles zeer verbeterd is — *Catskill* is een oord van algemeene verlustiging geworden.

Van het huis op den berg af ziet men den fraaijen *Hudson* voor de helft van zijnen loop voortslingeren: — steden, lusthuizen, witte torenspitsen, welke zich in zijnen schoot spiegelen, sneeuwwitte zeilen en vrolijk beschilderde stoombooten wemelen langs zijne oevers. Het is een onafgebroken diorama van de levendigste schoonheid, en de reiziger, die dat alles ziet, wenscht er zijne woonplaats te kunnen vestigen. Eene geringer en minder woelige rivier zoude best voldoende zijn om een' zucht te stillen, die uit het verlangen geboren wordt. De *Hudsons rivier* is van zulk een' aard, dat men op dezelve of geene afzondering vindt, of eene afzondering zoo volkomen, dat men er de gemakken des levens bijna geheel en al moet willen ontberen. Alwaar de stoombooten (elke beladen met van één tot zeven honderd passagiers toe) aankomen, is zij ver genoeg van afgezonderd te zijn, maar iets verder van die aanlegplaatsen af vinden zelfs dienstboden uw woonhuis te eenzaam, en uwe tafel is er zonder groot on-

gemak en zware onkosten sober en armoedig. Doch die *menus plaisirs* doen zich tot in de hoofdstad zelve der Wijsbegeerte gevoelen. Wie is er toch, die zonder kok of kamenier leven, en zeven maal 's weeks kalfsvleesch eten kan, zonder anderen troost dan dien, welken de oeverboorden van eene rivier opleveren?

Aan de kleinere rivieren heeft men daar minder last van: want in de landelijke en onbedorvene gehuchten dieper achterwaarts kan men dienstboden vinden, die aldaar geboren zijn en nergens anders verlangen te wonen. De prijs der eetwaren is er ook geringer en de maatschappij minder blootgesteld aan de ondeugden, die uit eene te groote nabijheid van de hoofdstad voortspruiten. Geenerlei plaats kan in de volle beteekenis van dat woord, *landelijk* zijn, alwaar de stoomboot den dorpeling tusschen den middag en den avond medeneemt, en hem tusschen middernacht en den ochtend weder thuis brengt. Al de gehuchten aan de *Hudsons rivier* hebben iets stedelijks over zich, hetwelk met het fraaije van derzelver landschappen schijnt in tegenspraak te zijn. Zij zijn voorsteden geworden: want inderdaad, de stoom heeft den afstand tusschen hen en de stad weggenomen.

Men moet hier aanmerken dat het Huis op den berg *Catskill* een prachtig Logement is. Hoe de eigenaar zoo vele benoodigdheden de rivier heeft weten op te krijgen naar dat arendsnest, en daarmede nog voortgaat, is iets dat onze verwondering wekt. Het is zoo veel te vreemder omdat bij het beklimmen van den berg het gevoel natuurlijk wordt, dat men kleinigheden achterlaat. De bergtop is zoo digt nabij den hemel! — Er moest een klooster zijn om zoo hoog te wonen — een ST. GOTHARD of een VALLUMBROSA. Doch hier kan men eene keuze doen tusschen witten of rooden Heremitagie, Bourgogne, Madera wijnen, Fransche geregten en Fransche dansen, even alsof men te *Capua* gekampeerd lag.

DE BOVEN-VALLEN VAN TRENTON.

Zij, die deze watervallen bezoeken in het jaargetijde, hetwelk het vermakelijkste voor den reiziger is (in welk oogenblik de teekening door den Heer BARTLETT genomen werd) zien dezelve wanneer er het minste water staat, en bij gevolg, wanneer zij, als watervallen beschouwd, zich in hunne minste pracht voordoen. Het is even alsof men eene harddraverij in den stal zag of een Linieschip met gegeide zeilen in eene haven. Het gebeurt somtijds dat na eene dier vreeselijke donderbuijen, waaraan dit klimaat in den zomer onderhevig is, de pracht van den katarakt zich voor eene poos hernieuwt en op die wijze de schoonheid van het loof in volle blad met de glinstering van het fraaije water paart; maar dit is eene kans, waarop de *tourist* zelden zal verlangen te wachten. Men moet dus bij het aanschouwen van dit plaatje in het oog

W. H. Bartlett. C. Cousen.

TRENTON HIGH FALLS.

CHARLES LUTZ TRENTON. DER WASSERFALL BEI TRENTON.

DE BOVEN VAL- VAN TRENTON.

London, Published for the Proprietors by Geo. Virtue, 26 Ivy Lane 1838

houden dat het als het ware een' leeuw in zijnen slaap voorstelt. De steile rotsmuren aan weerskanten door de sprongen van den waterval uitgevreten, leveren een genoegzaam blijk op van hetgeen zelfs zijn sluimerend geweld vermag. Zij die onder eene luchtstreek wonen, alwaar zelden sneeuw valt, en alwaar dezelve nog veel minder een' zonnigen dag lang ongesmolten blijft liggen, kunnen zich van een' waterval in *Amerika* slechts een flaauw denkbeeld vormen. Na de eerste sneeuw in December wordt de laag, welke den grond bedekt, met elke bui sterker en harder, en het afwisselend vriezen en dooijen maakt dezelve tot ijs, en onderschept de warmte van den grond voor de sneeuwlage, welke er dagelijks bijkomt. Tot in het midden van Maart of nog later misschien is de sneeuw hard en kroes. Dan nadert de zon de linie en met de nachtevening komen zwoele zuidenwinden, van gure noordsche buijen afgewisseld, die over het korstige bedeksel der natuur jagtsneeuw en regen uitstorten, en het eerst van allen beginnen de kleine rivieren zachtkens onder het ijs te sijpelen: de wegen dwars over de groote rivieren beginnen te werken: men durft er zich niet meer op vertrouwen, en de paardenhoeven zakken in den grond onder het bereizen der groote wegen. Wanneer de dagen lang worden, wordt ook de sneeuw weeker. Daarop volgt de voorjaarsdooi. In plaats van een enkel beekje schieten er honderd waterstroomen uit al de kanten der bergen; al de wegen worden moerassen en elke holligheid van den weg een overstroomende vijver. Al de oeverboorden loopen over, en elke lage vlakte staat onder water. Op de groote rivieren kraakt het ijs en barst los, en na de ontkluistering van hare ijsboeijen stroomen zij onbelemmerd naar den oceaan voort. Indien men watervallen begeert te zien, moet men er dit tijdstip toe kiezen, hoewel er dan geen loof bij gezien wordt, en de hemel boven of het maanlicht rondom dezelve niet zoo opwekkend is. Van al de katarakten blijft alsdan alleen die van den *Niagara* onveranderd. Deze blijft door al de jaargetijden heen dezelfde pracht ten toon spreiden. Zijn water schijnt door het smelten van de sneeuw niet toe te nemen, noch door den gloed van de zon op te droogen. Indien hij al aan eenige veranderingen onderhevig is, zijn dezelve onmerkbaar, of alleen te ontdekken in het afbrokkelen der klippen onder denzelven in sommige tijden des jaars.

Trenton ligt in een wild en schier ontoegankelijk gedeelte van het land; anders zoude het voor een' *tourist* wel de moeite waardig zijn zich hier op te houden en deze fraaije watervallen in de lente te beschouwen. Ik ben er van verzekerd dat eene reeks van schetsen van dezelfde plek af genomen — dezelfde gezigtspunten door denzelfden teekenaar vervaardigd, wanneer al de wateren ontboeid zijn, geheel en al ongelijk aan elkander zouden zijn. Voor een' kunstenaar althans zoude die proefneming wel eens de moeite waardig zijn. —

DE VALLEI VAN DE SHENANDOAH VAN DE JEFFERSON'S KLIP AF.

Men vindt alhier eene der fraaiste vereenigingen van gebergten, dalen en rivieren uit geheel *Amerika*. Wij weten niet of men dezelve eerder schoon dan verheven dient te noemen. Doch hoe schoon de landtooneelen in dezen omtrek ook zijn, is de opmerkzaamheid der *touristen* eerst sedert korten tijd en dan nog wel slechts gedeeltelijk op dezelve gerigt geworden. Het *Harpers Veer*[1] zal weldra een verlustigingsoord zijn voor de beminnaars der schoone Natuur uit alle streken, en weldra de eer genieten van even als de watervallen van *Trenton* en de katarakt van den *Niagara*, door alle reizigers bezocht te worden. De stoomvaart over den *Atlantischen Oceaan* zal de schoonheden van onze Nieuwe wereld in de vermaardheid der Piramiden doen deelen.

Het valt mij ten minste, wanneer ik op eene hoogte sta, vanwaar ik het uitzigt over een woest, maar nogtans voor een gezegend woonverblijf van menschen bestemd landschap heb, moeijelijk er het ontroofde erfdeel der roode menschen niet in te zien. De minder schilderachtig aangelegde gehuchten der Blanken, hunne molens en hunne fabrijken storten mijne ziel geen denkbeeld van geluk in, en ik betreur de verdrijving der oorspronkelijke omzwervers door deze wildernissen, die nooit hunne natuur besmetten door den rook, noch hare fraaiheid door steenen en dakpannen bederven. Het medegevoel voor die onderdrukte volksstammen schijnt sedert eenigen tijd te ontwaken, en het is niet ongepast somtijds onze eigene barbaarschheden zoowel als de hunne in het geheugen te herroepen. Wat zal men in vervolg van tijd denken van den moord der arme Conestogoes, zoo als die in de geschiedenis dezer binnenlanden van ons grondgebied vermeld wordt?

»Bij de vroegste aankomst der Engelschen" zegt de verhaler, »troffen de afgezanten van dien Wildenstam een verdrag van vriendschap met den eersten grondbezitter WILLIAM PENN, hetwelk zoo lang zoude duren, als de zon scheen of het water in de rivier stroomde.

»Dat verdrag is sedert meermalen hernieuwd, en tot nu toe noch door hen noch door ons geschonden geworden. Alzoo hunne velden langzamerhand verkocht werden, en de Blanken hen hoe langer hoe meer begonnen te omringen, wees hun de eigenaar landerijen aan in het distrikt van *Conestogoe*, waarvan zij niet mogten afzien. Aldaar hebben zij jaren lang in vriendschap met hunne blanke naburen geleefd, die hen uit hoofde van hun' vredelievenden aard zeer beminden.

»Men heeft altijd opgemerkt dat de Indianen, die in de nabijheid der Blanken wonen, niet in bevolking toenemen, maar van lieverlede uitsterven. Zoo ging het ook

[1] Zie hetzelve hier boven bl. 60.

W. H. Barton. J. T. Willmore

THE VALLEY OF THE SHENANDOAH, FROM JEFFERSONS ROCK.

(Harper's Ferry)

VALLEE DE LA SHENANDOAH VUE DU ROC DE JEFFERSON DAS THAL DES FLUSSES SHENANDOAH VON JEFFERSONS FELSEN GESEHN

DE VALLEI VAN DE SHENANDOAH, VAN DE JEFFERSON'S KLIP AF GEZIEN.

London, Published for the Proprietors, by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, 1832.

met dezen volksstam, zoodat er ten laatste slechts twintig menschen in hun gehucht overbleven, te weten zeven mannen, vijf vrouwen en acht kinderen, zoo meisjes als jongens.

»Onder deze was ook SHEHAES, een hoogbejaard man, die het sluiten had bijgewoond van het tweede verdrag met hen door Mr. PENN in 1701, en die sedert altijd een getrouw vriend der Engelschen gebleven was. Men zegt dat hij een zeer goedaardig mensch is geweest en van een' allerzachtzinnigsten aard.

»Die kleine maatschappij hield zich aan de gewoonte, welke zij, talrijker zijnde, had ingesteld, van elken nieuwen Gouverneur en elken afstammeling van den eersten grondbezitter te begroeten en in de Provincie te verwelkomen, hem van hunne getrouwheid verzekerende en om den voortduur verzoekende van die gunst en bescherming, welke zij tot dus verre genoten had. Zij had bij gevolg ook een adres van dien aard aan onzen tegenwoordigen Gouverneur (den heer JOHN PENN) bij diens aankomst ingeleverd: doch hetzelve was ter naauwernood overgereikt toen het noodlottig voorval gebeurde, hetwelk wij thans zullen verhalen. Op Woensdag den 21sten December 1763, kwamen zeven en vijftig mannen van een onzer grensdorpen, die de vernieling van de kleine volkplanting besloten hadden, allen te paard en met snaphanen, sabels en bijlen gewapend, dezelve aanvallen, zijnde gedurende den nacht over de vlakte tegen het distrikt van *Conestogoe* opgetogen. Zij omsingelden het kleine gehucht der Indiaansche dorpen, en overrompelden hetzelve met het aanbreken van den dag. Slechts drie mannen, twee vrouwen en een knaapje werden thuis gevonden. De overigen waren onder de Blanken van de nabuurschap, sommige om de korfjes, bezems en bakjes te verkoopen, die zij vervaardigden, en anderen met andere bedoelingen. Die arme weerlooze schepselen werden terstond doodgeschoten, gestoken of gehakt! De goedhartige SHAHAES werd na de overige op zijn bed in stukken gehouwen. — Zij werden vervolgens allen geskalpeerd en op allerlei manieren schrikkelijk verminkt. Daarop werden hunne hutten in brand gestoken en meerendeels tot asch verteerd. Het bestuur van *Lancaster* liet de overige Indianen opzoeken, en om hen tegen verderen overval te beveiligen in de stad brengen; gaf hun, naar men zegt, zelfs zijn leedwezen te kennen over hetgeen gebeurd was, drukte hun de hand en beloofde hen te zullen beschermen. Zij werden in het werkhuis, hetwelk een hecht gebouw was, geplaatst, alzoo men hen daar het veiligste meende te zijn. Die bloeddorstige menschen verzamelden zich op nieuw, en vernemende dat de overgebleven veertien Indianen zich in het werkhuis te *Lancaster* bevonden, verschenen zij eensklaps op den 27sten December voor die stad. Vijftig van hen; even als te voren gewapend, stegen van hunne paarden af, liepen onmiddellijk naar het werkhuis, braken er met geweld de deur van open en stormden er met de woede op hun gelaat te lezen, binnen. Toen de ongelukkige zielen zagen dat er geen bijstand voor hen te hopen was, en dat zij het onmogelijk konden ontkomen, daar zij zelfs geene wapenen hadden om zich te verdedigen, vereenigden zich al de huisgezinnen, terwijl de kinderen hunne ouders omklemd hielden. Zij vielen op hunne aangezigten neder, betuigden dat zij onschuldig waren en de Engelschen lief hadden, en dat zij hun zoo lang zij leefden, nimmer eenig

kwaad hadden gedaan. In die houding ontvingen zij allen den doodsteek! De mannen, vrouwen en kinderen werden in koelen bloede op eene onmenschelijke wijze vermoord!"

LOCKPORT, AAN HET ERIE KANAAL.

Deze stad, welke zoo plotselijk in aanzien gekomen is, ligt ten naastenbij dertig mijlen van het Meer *Erie* af, en spreidt een dier wonderen van ondernemingsgeest ten toon, die boven alle berekening gaan. De wateren van het Meer *Erie*, die zonder aanmerkelijk verval dus verre gekomen zijn, storten zich hier zestig voeten in de laagte neder door middel van vijf dubbele schutsluizen, en vandaar zetten zij tot aan *Rochester* hun' loop in een' effen stroom, een' afstand van vijf en zestig mijlen, voort. Het opmerkenswaardigste evenwel te *Lockport* is eene diepe kloof vandaar tot aan de *Torenanta Kreek*, zeven mijlen lang en gedeeltelijk ter diepte van twintig voeten in de rotsen uitgehouwen. De kanaalboot glijdt over dit steenachtig bed tusschen steile hoogten door, en de gansche overtogt gelijkt wel naar eene doorvaart van eene eindelooze spelonk.

Deze streek lands is zeer belangrijk voor den oudheidkundige, uithoofde der overblijfsels van verschansingen en andere vermoedelijke sporen van een geslacht van menschen, hetwelk alhier bestaan heeft, en welks kunstgewrochten vergaan zijn, voordat het land bewoond werd door de stammen, die er de laatste bezitters van zijn geweest. Op de *Seneca* rivier, aan den zuidkant van het Meer *Erie*, in verschillende oorden van den Staat van *Nieuw-York*, en in eene lange uitgestrektheid ten westen door de vallei van den *Ohio*, langs die van den *Mississipi*, en zoo westwaarts heen naar *Mexico*, vindt men sporen van een volk, hetwelk steden bewoonde door forten verdedigd, en over het geheel genomen veel verder in beschaving gevorderd dan de Irokezen, alhier door de Europeanen gevonden. De omstreken van *Lockport* en *Torenanta* werden alleen om die overblijfselen bezocht door den Wel Eerw. KIRKLAND, die in 1778 als zendeling onder de Irokezen werkzaam was. Zijn verslag is alle aandacht waardig. In een verlaten Indiaansch gehucht nabij de oude Indiaansche stad *Kanawageas*, vond hij een oud Fort. Hetzelve besloeg omtrent zes acres grond en had zes poorten. De wal er omheen bleek acht voeten breedte te hebben, was op eenige plaatsen zes voeten hoog en aan drie kanten cirkelvormig aangelegd. De vierde zijde werd van de natuur verdedigd door een' hoogen oeverkant, aan welks voet een fraaije waterstroom liep. Die oeverkant was waarschijnlijk door palisaden versterkt geweest, alzoo men van het midden van denzelven tot aan het water toe de sporen van een' lagen bedekten weg ontdekte. Sommige der boomen aan den oever en in den wal kwamen den Heer KIRKLAND voor twee honderd jaren oud te zijn. Omtrent eene halve mijl ten

LOCKPORT, ERIE CANAL.

LOCKPORT CANAL ERIÉ. *DIE STADT LOCKPORT UND DER CANAL ERIE*

LOCKPORT, AAN HET ERIE-KANAAL.

London, Published for the Proprietors, by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, 1842

zuiden vandaar en op een' hoogen heuvel vond hij sporen van eene andere oude versterkte stad, kleiner dan de vorige, maar waarvan de gracht dieper was en op een beter te verdedigen punt gelegen. Die verschansingen in oogenschouw hebbende genomen, keerde de Heer KIRKLAND naar *Kanawageas* terug, en hervatte vandaar zijn' togt westwaarts, totdat hij zich voor den nacht legerde op eene plaats *Joàica* (*Racoon*) geheeten, aan de rivier *Tanawande*, ongeveer zeven en twintig mijlen van *Kanawageas* af. Zes mijlen van die legerplaats af reed hij naar de opene vlakte, en bereikte eene plaats, welke de Seneca-Indianen *Tegatàinèáaghgwe* noemen, hetwelk zoo veel beteekent als eene *dubbel verschanste* stad, of eene stad met een Fort aan elk einde. Hij wandelde aldaar bijkans een half uur voort met een der Opperhoofden van de Senecas, om een der puinhoopen van die dubbelverschanste stad te bezien. Dezelve bestond uit de overblijfselen van twee Forten. Het eerste daarvan, hetwelk hij mede bezocht, bevatte vier *acres* grond: het andere, waarheen hij insgelijks ging, en hetwelk nagenoeg twee mijlen van het eerste af lag aan het andere einde van de oude stad, besloeg tweemaal zoo veel grond. De wal rondem het eerste, welken hij naauwkeurig bekeek, was ongeveer vijf of zes voeten hoog. Een kleine waterstroom met een' hoogen oever omsloot ten naasten bij een derde gedeelte van den grond. Er bevonden zich sporen van zes poorten rondom den wal, en nabij deszelfs midden was een weg naar het water heen gegraven. De grond aan de overzijde van het water was op eenige plaatsen bijna zoo hoog als die waarop het Fort was aangelegd, hetgeen misschien dien bedekten weg naar het water noodzakelijk gemaakt had. Eene aanzienlijke menigte van groote eikenboomen was binnen den omtrek zoowel als tegen en boven op den wal gegroeid. Sommige daarvan schenen twee honderd en meer jaren oud te zijn. De grond was er hard en keizelachtig, waaruit hij opmaakte dat de wal veel hooger was geweest dan hij hem thans voorkwam. Nabij het noordelijke Fort, hetwelk op een' hoogen grond was aangelegd, vond hij de overblijfselen van den grafheuvel, alwaar de verslagenen, die in een gevecht, waarvan hierna gesproken zal worden, gesneuveld waren, begraven lagen. De aarde was aldaar zes voeten boven den grond opgehoogd, en de heuvel besloeg een' omtrek van twintig tot dertig voeten middellijns. In de rondte zag men beenderen liggen en op sommige plekken staken zij boven den grond uit. Zijn' weg vervolgende naar de *Buffel Kreek* (het einde van zijn' togt) bespeurde de Heer KIRKLAND weder de overblijfselen eener versterkte stad. Hij teekent die niet af in zijn handschrift, maar naar den weg, dien hij beschrijft, kan men derzelver gedaante opmaken. »Op deze hoogte, nabij de oude versterkte stad, scheidt zich de weg in tweeën: wij lieten dien, die naar den *Niagara* leidt, aan onze regterhand liggen, en gingen zuid-westwaarts naar de *Buffel Kreek*. Nadat wij deze hoogte verlaten hadden, welke ons een uitgestrekt vergezigt aanbood, gingen wij zes of zeven mijlen ver eene fraaije landstreek door: kwamen vervolgens aan eene vlakte vol bonte eikenstruiken, eene opmerkenswaardige plaats van ten naastenbij twee honderd *acres*, en gingen een' steilen heuvel aan onze regterhand over, aan welks voet een klein Meertje ligt, hetwelk een bewijs van de bijgeloovigheid der Indianen opleverde. De oude Indianen verzekeren dat oudtijds een booze geest onder de gedaante van

een' draak in dit Meer woonde, en dikwijls gezien was terwijl hij gloeijende vuurballen uitbraakte. Dat hunne vaders om zijne gramschap te stillen, dikwijls groote offeranden van tabak bij het Meer hadden gebragt. — De vlakte, van welke wij boven gesproken hebben, is bedekt met kleine witte steenen, die naar kalk gelijken: en op eenige plekken ziet men op een' aanmerkelijken afstand geene aarde. Niettegenstaande hare onvruchtbaarheid vindt men er toch vrij wat boomen van matige hoogte. Aan het uiteinde van die barre vlakte kwamen wij weder bij de *Tanawande* Rivier, en doorwaadden dezelve omtrent twee mijlen boven de Indiaansche stad van dien naam. Dat gehucht bevat veertien huizen of hutten. Hun opperhoofd heet GASHAGAÄLE, bijgenaamd het *Zwarte Opperhoofd*. Aan den zuidkant van de *Tanawande Kreek*, en op een' geringen afstand van dezelve ziet men ook nog sporen van eene oude versterkte stad." De Heer KIRKLAND merkt verder aan dat er zulke overblijfselen worden gevonden door het gansche uitgestrekte grondgebied der Zes Volksstammen, en naar het zeggen der Indianen op vele andere plaatsen; vooral een aan den arm der *Delaware* Rivier, hetwelk naar den groei van sommige der boomen op de wallen en aan de waterkanten te oordeelen, bijkans duizend jaren schijnt bestaan te hebben.

WASHINGTON'S GRAF.

De stroom van het leven schijnt in *Amerika* te snel om de ruimte van tijd toe te laten ter overweging van iets, hetgeen met eenige mogelijkheid kan uitgesteld worden. De gedenkteekenen blijven onvoltooid op onze slagvelden staan: de graftombes onzer groote mannen worden onkenbaar, voordat er een steenschrift op gesneden is, en de heilige plekken, waaraan de vaderlandsliefde hare hulde behoorde te bieden, worden naar de waarde van hare afbraak geschat en aan de vernietiging ten prijs gegeven. Het valt moeijelijk bij een bezoek aan den berg *Vernon* aan eenig zigtbaar teeken van eerbied of belangstelling te bespeuren dat *Amerika* iets het minste aan de gewijde asch, welke die berg omsluit, verschuldigd is.

Het familiegraf op den berg *Vernon* is eens door een' ondeugenden heiligschenner bestolen geworden, wiens onkunde alleen ons WASHINGTON'S overblijfselen behouden heeft. Men heeft aan het Congres voorgesteld den berg *Vernon* te koopen en bij dat heilig gebeente eene wacht aan te stellen. Waarom wordt dat niet gedaan, en geene som besteed tot het omsluiten en in orde houden van den geheelen grond, het herstellen van den verfoeijelijken weg, die er van *Alexandria* af heen leidt, en het aanstellen van vaste oppassers om de vreemdelingen over die plek heen den weg te wijzen?

Het gewelf, waaronder WASHINGTON'S gebeente rust, ligt op een' afstand van misschien dertig roeden van het huis af, en onmiddellijk aan den oever der rivier. Men zoude geene romanesker plek voor eene begraafplaats kunnen uitdenken. Tusschen dezelve en den *Potomac* in ligt een digt bewassen bosch, hetwelk den steilen kant tot

WASHINGTON'S GRAVE AT MOUNT VERNON

aan het water toe bedekt, maar nogtans door het digtste van de lommer heen een uitzigt op de glinsterende rivier verleent. De graftombe zelve is omringd van een aantal zware aartsvaderlijke eikenboomen, die eerbiedwaardig door hun' ouderdom jaarlijks het graf met hunne herfstbladeren bestrooijen: eene allereigenaardigste bekleeding voor die plek, en welke aan het *memento mori* een' dubbelen indruk bijzet. In het midden der eiken ziet men een cederboschje de graftombe overschaduwen, welks altijd groene twijgen een bevallig contrast met de dorre en ontbladerde takken der eikenboomen opleveren; en terwijl het afvallende loof der laatste het verval des ligchaams aanduidt, levert het eeuwige groen der eerstgenoemde een zeer voegzaam zinnebeeld van de onsterfelijke ziel op. WASHINGTON had veel op met de gewijde en zinnebeeldige *cassia*, en die bijzonderheid heeft mogelijk veel toegebragt tot de voorkeuze van eene plek, alwaar het wintergroen altijd bloeide.

Eene der belangrijkste bijzonderheden, welke met WASHINGTON's graf in betrekking staat, is LAFAYETTE's bezoek aan hetzelve, zoo als het door LEVASSEUR verhaald wordt:

»Na een togtje van een paar uren berigtten ons de kanonschoten van het Fort *Washington* dat wij het laatste verblijf naderden van den vader zijns vaderlands. Op dat plegtig sein, hetwelk de ons vergezellende stafmuzijkanten met treurmuzijk beantwoordden, begaven wij ons bovendeks, en de eerbiedwekkende grond van den berg *Vernon* lag voor ons. Op dat gezigt deed ons een onwillekeurig en plotselijk gevoel nederknielen. Onze booten landden aan, en wij betraden den grond zoo vaak door den Generaal WASHINGTON betreden. De Generaal LAFAYETTE klom in een rijtuig, en de andere togtgenooten bestegen stilzwijgende het steile pad, hetwelk naar het eenzame woonhuis op den berg *Vernon* heenleidde. Bij het binnentreden onder dit gastvrije dak, hetwelk hem beveiligd had, toen het schrikbewind hem met geweld aan zijn vaderland en zijn huisgezin ontrukte, voelde GEORGE LAFAYETTE zijn hart hem begeven, omdat hij dien niet wedervond, wiens vaderlijke zorg zijne rampen had gelenigd, terwijl zijn vader vol aandoening al de voorwerpen opzocht, die hem den deelgenoot van zijne roemvolle heldenfeiten konden herinneren.

»Drie neven van den Generaal WASHINGTON begeleidden LAFAYETTE, zijn' zoon en mijzelven naar die grafplaats van hunnen oom. Onze talrijke reisgezellen bleven thuis. Binnen weinige oogenblikken verkondigde het kanon op nieuw bulderende, dat LAFAYETTE zijne hulde aan de asch van WASHINGTON bragt. Even zoo eenvoudig en zedig als de held gedurende zijn leven was, wordt ook de grafplaats van den burger ter naauwernood te midden der cijpressen gevonden, die hetzelve omringen. Een laag verwelf — eene houten deur zonder eenige opschriften — eenige verdorde en groene festoenen wijzen den reiziger, die de plaats bezoekt, de plek aan, alwaar de sterke armen rusten, die de kluisters van zijn vaderland verbraken. Toen wij de deur naderden, werd dezelve geopend. LAFAYETTE klom alleen in het gewelf af, en kwam eenige oogenblikken daarna met betraande oogen weder. Hij nam zijn' zoon en mij bij de hand, en bragt ons naar het grafgewelf, alwaar hij ons de doodkist aanwees. Wij knielden eerbiedig naast dezelve neder, en opstaande wierpen wij ons in LAFAYETTE's armen, onze tranen met de zijne vermengende."

DE ZWARTE BERG, AAN HET GEORGE'S MEER.

De bergen aan de oevers van dit bekoorlijk Meer bestaan uit twee rijen, die hetzelve van het noorden naar bet zuiden omzoomen. De westelijke keten loopt westwaarts van de Noord-Westbaai, aan welker boveneinde een arm derzelve Zuid-Oostwaarts schietende bet gansche schiereiland tusschen de baai en het Meer uitmaakt. Die beide bergketenen naderen het Meer zoodanig, dat zij bij afwisseling een groot gedeelte van deszelfs oeverkanten uitmaken, en somtijds weder tot op een' afstand van twee of drie mijlen van hetzelve terugwijken.

De kruinen dier bergen leveren allerlei gedaanten op, van den boog af tot aan den steilen, stompen en scherpen kegel toe. Bij sommige zijn de toppen kaal, en ijzingwekkende, bij andere met bosschaadje bedekt. Het is eene bijzondere eigenschap van het *George's Meer*, dat het, terwijl de gansche wereld van deszelfs bevalligheid spreekt, nogtans van de meest grootsche en verhevene voorwerpen omringd is. De *Zwarte Berg* is er een van, en levert allerlei kloven, scheuren, spleten, kapen en punten, in één woord alles op, wat een schilder zoude kunnen verlangen tot de fraaiste ordonnantie eener berglandouw. De veranderingen van den dampkring gaan hier insgelijks bijkans altijd met woeste natuurverschijnselen gepaard, en de stormen zijn er zoo menigvuldig, dat zelden een reiziger het *George's Meer* in den zomer bezocbt, die hetzelve niet onder eene donderbui zal gezien hebben.

Een vreemdeling merkte ten aanzien van dit Meer op dat er de boomen ondanks de weelderigheid van de natuur, zeer onaanzienlijk schijnen, en in die meening komen al de Engelschen eenparig overeen, die het gewone hout der bosschen langs den weg met de eerwaardige eiken vergelijken, welke sedert eeuwen lang in het fraaije *Engeland* hebben staan groenen. Het beste antwcord op die aanmerking is vervat in een' brief, door een kundig schrijver van dit land aan een' vriend in *Engeland* gezonden:

»De grond van *Nieuw Engeland* is van de natuur even zoo rijk en vruchtbaar als die van *Engeland.* De willige groei en de ongemeene hoogte van ons zwaar hout in de bosschen levert daarvan een sprekend bewijs op. *Wij vinden er, het is waar, thans weinig meer van die zwaarte: want bijkans al de oorspronkelijke bosschen van dit land zijn sedert lang geveld.* Ik heb vele van die boomen gezien en dezelve vergeleken met de opgave der bosschen in andere gedeelten van den aardbol, en ik ben verzekerd dat zij het bij zulk eene vergelijking zelden zullen verliezen. Het moge u, die gewoon zijt zulke boomen in groot aantal geplant en met groote zorg onderhouden te zien, vreemd voorkomen, dat de inwoners van dit land, zoo spoedig na deszelfs kolonisatie, hunne bosschen zoo ruimschoots geveld hebben. Doch deze is eene der menigvuldige bijzonderheden, die de aandacht treffen, welke uit den staat van zaken alhier voortspruiten, en aangaande welke een vreemdeling zich natuurlijk moet vergissen.

T. Creswick. after a sketch by W. H. Bartlett. R. Wallis

BLACK MOUNTAIN.

(Lake George.)

MONTAGNE NOIRE LAS SCHWARZ BERGE

DE ZWARTE BERG AAN HET GEORGE'S MEER.

London, Published for the Proprietors, by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane. 1842

Bij het doorreizen van *Nieuw Engeland* zoude hij wel in het denkbeeld moeten geraken dat de boomen aldaar de zwaarte van die in *Europa* niet bereiken. Hij zoude zien dat zij wel welig en hoog, maar rank van omtrek zijn. Ik wil niet beweren dat zulks algemeen het geval is, maar ten minste stellig zeker in het zuidelijkste gedeelte. Hij zoude daar geene reden voor weten te vinden, en het ondanks de weligheid van den groei toeschrijven aan de dorheid van den grond, of in de diepzinnige taal van BUFFON, aan het gemis van groeistof. Wanneer hij dan vernam dat de ware oorzaak daarvan in hun' ouderdom bestaat, dewijl zij alle jong zijn, zoude hij nog meer verlegen worden. Van den eenen kant zoude hij verbaasd staan over de dwaasheid van op zulk eene verkwistende manier de bosschen uit te roeijen zonder dat daarvoor eene blijkbare reden bestaat, en aan den anderen kant zoude hij niet in staat zijn te begrijpen hoe die bosschen zonder aanpooting zich zelve voortplanten. Doch dat alles laat zich gemakkelijk oplossen. Het hout is de brandstof van dit land. Een Engelschman, die al de vuren van zijn land onderhouden ziet door steenkolen en turf, kan zich niet wel een denkbeeld vormen van den voorraad van hout of, indien gij het zoo noemen wilt, van de menigte der bosschen, welke daartoe vereischt wordt. Hierbij komt de voorraad van timmerhout, die men noodig heeft tot het bouwen in een land, alwaar al de gebouwen genoegzaam van hout zijn, tot het afperken der landerijen, tot het vervaardigen der meubelen en tot den handel. Voegt hierbij al de bosschen, die in de nieuwe nederzettingen geveld worden, alleen met oogmerk om grond te winnen. Dit alles overwegende zal hij opbouden zich er over te verwonderen dat de bosschen in *Nieuw Engeland* zoo schrikkelijk vernield worden. Het zaad van die boomen ontkiemt eerder en gemakkelijker wanneer het op de oppervlakte van den grond ligt, dan wanneer het van denzelven bedekt wordt, al ware het ook op de allergeringste diepte. Eenig bedeksel behoeft het nogtans, maar dit ontvangt het van de afvallene bladeren; en op die manier worden de bosschen door den Oppersten Regeerder van het Heelal voorzien van de middelen om zich zelven steeds voort te planten.

»Dan, dit is de eenigste manier niet waarop men het in dit land laat aankomen. Wanneer een bosch omgekapt is, komen er uit de stronken welige uitspruitsels opschieten, die hun voedsel ontvangende van de wortels der vorige boomen, zoo schielijk opgroeijen als men het nimmer ziet van stammen, die uit het zaad gewonnen worden. Een goede grond zal op die wijze ééns om de veertien jaren een' genoegzamen groei voor brandhout voortbrengen. Vele landbouwers vellen daarom op die wijze hunne boomen: maar men moet erkennen dat de meeningen op dat onderwerp zeer verschillen. Zeker is het evenwel dat de bosschen in *Nieuw Engeland* op die beide manieren steeds in aanwezen blijven en overvloedig in de behoefte van deszelfs bewoners voorzien.

DE VALLEI VAN DE CONNECTICUT-RIVIER VAN DEN BERG HOLYOKE AF.

De breede opene vlakten of de *tusschenruimten*, zoo als zij in dit land genoemd worden, welke de oevers der *Connecticut rivier* omzoomen, bevatten eenige der zonnigste en vruchtbaarste landschappen van onze Nieuwe Wereld. Van den mond der rivier af tot aan haren oorsprong toe op de *Blanke Bergen*, prijkt zij met fraaije landgehuchten, waar van er vele, uit hoofde van hunnen voorspoed, hunne zindelijkheid en maatschappelijke beschaafdheid, onder de eerste van ons land gerekend mogen worden.

De geschiedenis dier gehuchten levert sommige der bloedigste voorvallen op, die de vroegste nederzettingen der Britten in *Nieuw Engeland* bevlekken. Het voorval, hetwelk zijn naam gaf aan *Bloody Brook* (het bloedige moeras) een klein gehucht nabij de zuidelijke grenzen van *Dresfield*, behoort tot de talrijke bloeddorstige herinneringen van de bezwarenissen en gevaren, waarmede de vroegste kolonisten van deze vallei te kampen hadden.

De inwoners van dezelve hadden jaren lang in eene zoo volmaakte eensgezindheid geleefd met de Indiaansche inboorlingen, als het verschil van hun onderling karakter, hunne grondbeginselen en hunne bemoeijingen slechts gedoogden. Zij hadden hunne landerijen voor een' billijken prijs gekocht en in hunne handelingen met hen de stiptste regtvaardigheid en menschlievendheid in het oog gehouden. Die staat van rust werd alleen gestoord door de arglistige treken van den fieren Sâchem PHILIP, wiens ver vooruitziend doorzigt en bewonderenswaardige sluwheid hem tot den eersten rang verheffen der inboorlingen, die zich in onze geschiedenis hebben bekend gemaakt. Door middel van zendelingen, persoonlijke aanzeeken en welbespraakthcid, gelukte het dezen vermaarden krijgsman al de talrijke Indiaansche stammen, die het grondgebied door de Blanken bebouwd bewoonden, tot een' wijduitgestrekten verdelgingsaanslag te doen toetreden. Hoezeer in verschillende volksstammen verdeeld, die elkander steeds onderling vijandig waren en beoorloogden, sloegen zij tot dit oogmerk de handen ineen, en plotselijk brak aan alle kanten des lands een algemeene oorlog uit.

Het eerste sein van denzelven in de Vallei van de *Connecticut* was het verlaten van hunne woningen en forten door de Indianen. Zij werden door de kolonisten vervolgd en omtrent acht mijlen boven *Hatfield* achterhaald, alwaar eene schermutseling voorviel, waarin acht of tien Blanken en zes en twintig Indianen sneuvelden.

Onmiddellijk daarop volgden verscheiden aanvallen op de nederzettingen, die altijd ten koste van eenige Blanken werden afgeweerd, en op den 30sten Mei 1676 viel eene bende van zes à zevenhonderd mannen *Hatfield* andermaal aan. De mannen waren met den veldarbeid bezig, maar versterkt door eenige manschappen, die zich van *Hadley* bij hen kwamen voegen, braken zij door de Indianen heen en bereikten hunne

W. H. Bartlett. R. Brandard

VALLEY OF THE CONNECTICUT.

(From Mount Holyoke)

VALLÉE DU CONNECTICUT *DAS THAL DES CONNECTICUT FLUSSES*

DE VALLEI DER RIVIER VAN CONNECTICUT, VAN DEN BERG HOLYOKE AF.

London, Published for the Proprietors, by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane. 1842

huisgezinnen, die zich tot meerdere veiligheid in de forten hadden opgesloten. Na een' vrij hardnekkigen wederstand gelukte het hun de Indianen uit de nederzettingen te drijven, die ook in het vervolg niet weder overrompeld zijn geworden.

Het gehucht *Deerfield* behoorde onder dezulken, die het meest van de eerste invallen der Indianen te lijden hadden gehad, zijnde de woonhuizen aldaar verbrand en het gehucht verlaten geworden. Twee maanden te voren waren de velden afgemaaid, en de oogst op mijten gestapeld zijnde ontkwam aan den brand. Ongeveer tachtig mannen van de lagere nederzettingen kwamen op om de maaijers te helpen, het graan op te laden, en omtrent drieduizend schepels tarwe werden gedorscht, op wagens geladen en zonder stoornis tot aan het bovengemelde moeras gebragt. Hier hielden de kolonisten zich een weinig op om gras te maaijen, maar terwijl zij daarmede bezig waren, werden zij onverhoeds door eene bende van achthonderd Indianen aangevallen. Kapitein LATHROP, die aan het hoofd der kolonisten was, beval zijne manschappen de Indianen op hunne eigene manier te bevechten en zich door het geboomte te dekken; maar de inboorlingen, die er op afgerigt waren om van den eenen boom naar den anderen te loopen en zich met eene onnavolgbare vlugheid achter dezelve te verschuilen, hadden daarin veel boven de onze vooruit, en het gevecht was weldra ten hunnen voordeele beslist. LATHROP sneuvelde reeds in het begin van het gevecht, en van den ganschen troep maaijers en gewapenden bleven er negentig dood op de plaats liggen.

Kapitein MOSELY, die zich te *Deerfield* bevond, rukte dadelijk met een detachement tot LATHROP's hulp op, maar vond bij zijne aankomst de zaak beslecht, en de Wilden trotsch op hunne overwinning bezig met de dooden uit te schudden. Hij viel met grooten moed op hen aan, en dreef hen ondanks hunne overmagt naar een moeras, en brak hunne rijen door. Zij poogden hem toen van achteren aan te tasten, maar door eene vlugge beweging voorkwam hij dat en brak hunne gelederen nog eens door. Op die wijze werd het gevecht vijf uren lang volgehouden. Hij joeg hen ettelijke mijlen achteruit en slechts twee dooden en vijf of zes gekwetsten hebbende, doodde hij zes en negentig van de Indianen, en keerde ongemoeid naar *Deerfield* terug.

Op den volgenden morgen ging het troepje uit om de dooden te begraven en vond al de Wilden weder bezig met de dooden te begraven. MOSELY joeg hen op nieuw weg, en vervolgens zijne treurige taak volbragt hebbende, rigtte hij een gedenkteeken van losse steenen boven de slagtoffers op en ging toen heen. De naam van het water, *het Bloed Moeras*, is heden het eenigste gedenkteeken van die ramp.

GEZIGT OP HET ERIE KANAAL, BIJ DE KLEINE WATERVALLEN.

De vaart over het kanaal onder den hoogen berg langs, die op deze plek van den oever van de *Mohawk* opsteekt, is een der fraaiste van al de fraaije gezigtspunten, die zich aan den reiziger op dien grooten stroom van het Westen opdoen. Geen *tourist* kan op eene gelijke uitgestrektheid eene grootere afwisseling van voorwerpen te zien krijgen, dan op het kanaal tusschen *Shenectady* en *Buffalo;* en voorzeker ziet niemand dezelve met grooter gemak voor zich zelven. De paketbooten zijn lange zalen alwaar hij kan zitten te eten, te slapen, te lezen, of uit de vensters te kijken. Verlangt hij beweging, zoo kan hij eene wandeling doen over het dek, en dat alles zonder merkbare beweging of stank van den stoom. Van al de reismanieren in *Amerika* is de minst algemeene, maar onzes inziens de vermakelijkste een togtje te doen langs het kanaal.

Eene der eigenaardige eigenschappen van het kanaal en in het geheel van ons land, is hetgeen men de *Openingen* noemt. Wanneer eene dier vlakten op een' geringen afstand gezien wordt, maakt een reiziger, die het bosch uitkomt, de gevolgtrekking op dat dezelve het begin is van eene bebouwde streek, en hij slaat onwillekeurig zijne blikken op naar den kant alwaar hij de stad of het gehucht meent te vinden, waarvan zij de buitenzijde uitmaakt. Hij kan dat denkbeeld niet van zich afzetten, en al laat hij hetzelve voor een oogenblik varen, het dringt zich bij hem op in weerwil van zijne overtuiging dat hij zich in het hartje der wildernis bevindt. Ten zelfden tijde maakt zich een gevoel van stilte en eenzaamheid, van afzondering van de wereld, sterker dan hij ooit ondervonden heeft, van zijne ziel meester, terwijl hij in die afgelegene oorden rondzwerft. Zijn oog ontwaart geen einde van dezelve, en hoezeer de vlakte rondom hem aan alle kanten begrensd schijnt, zijn evenwel die grenzen overal verholen; want zij bestaan meerendeels uit boomen hier en daar verspreid, die hem de toegangen tot andere vlakten schijnen uit te maken. Hij bewandelt diensvolgens met eene soort van romaneske verrukking die vlakten, en gevoelt zich te moede als toen hij nog een kind zijnde zich verbeeldde in de woestijnen der Arabische Nachtvertellingen rond te zwerven.

Dr. DWIGHT vooronderstelt dat het eigenaardige voorkomen van die vlakten hierdoor ontspruit. Jaarlijks staken de Indianen zoodanige bosschen in den brand, die zij daartoe droog genoeg oordeelden te zijn. In zulk een geval bestond hunne brandstof voornamelijk uit de afgevallen bladeren, die zelden, behalve op zeer hooge gronden, droog genoeg zijn om een' uitgestrekten brand te verwekken, en dan nog slechts wanneer die gronden zelve zeer droog zijn. Van dien aard waren overal de gronden, die met eiken- en pijnboomen beplant waren, en deze werden dan ook jaarlijks voor het vuur bestemd.

J. T. Willmore

VIEW ON THE ERIE CANAL, NEAR LITTLE FALLS.

VUE SUR LE CANAL ERIÉ PRÈS DES PETITES CASCADES *PROSPECT AUF DEN CANAL ERIÉ BEI DEM ORTE LITTLE FALLS*

GEZIGT OP HET ERIE-KANAAL, BIJ DE KLEINE WATERVALLEN.

London, Published for the Proprietors by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, 1838

W. H. Bartlett.

E. Benjamin.

HUDSON HIGHLANDS.

(From Bull Hill.)

MONTAGNES DE L'HUDSON

DIE HOCHLANDER DES HUDSON.

DE HOOFDEN, OP DE HUDSONS RIVIER, VAN DEN STIERBERG AF GEZIEN.

London, Published for the Proprietors by Geo. Virtue, 26 Ivy Lane. 1832

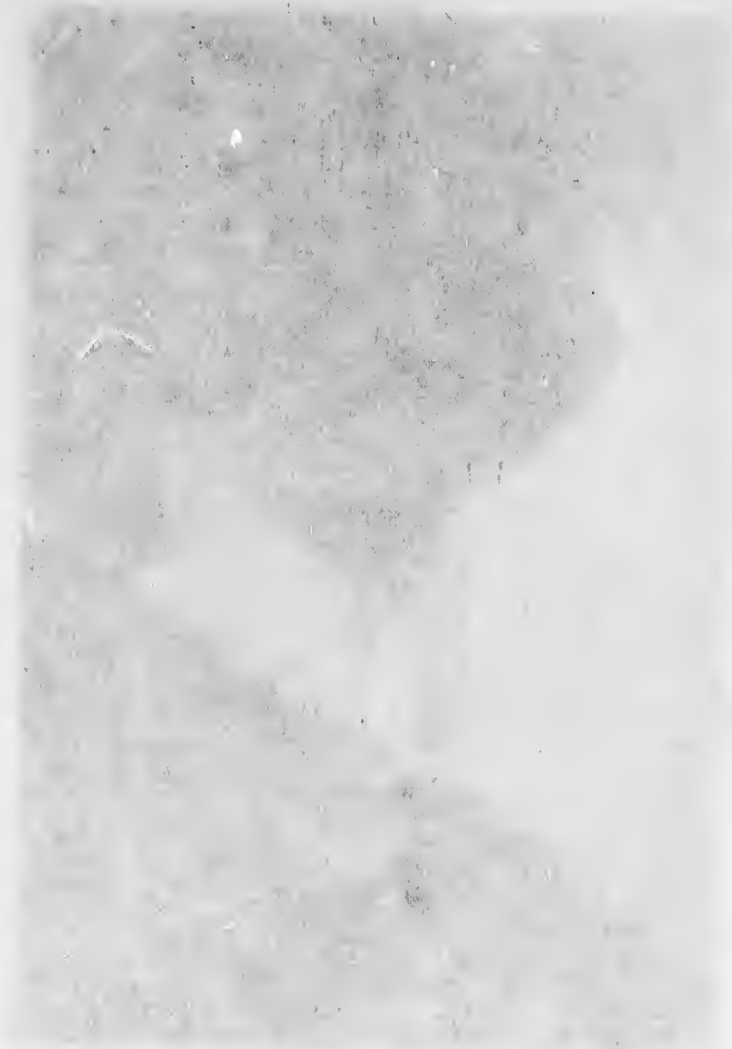

Die van de beuken- en ahornboomen waren gewoonlijk te vochtig om verbrand te worden. Vandaar dan ook dat de laatste eene laag groeiaarde hebben van zes duimen tot een' voet diepte toe, terwijl dezelve op den eiken- en pijnboomengrond dikwijls geen' duim te boven gaat. Dat zulks het gevolg is van het vuur alleen, en niet van eenig verschil in den aard der boomen, blijkt uit de daadzaak dat op natte gronden, alwaar het vuur niet kan doordringen, de groeiaarde even diep onder de eiken- als onder de ahornbosschen ligt. Die groeiaarde is brandbaar en wordt door een heet vuur geheel en al verteerd.

De bedoeling van dat verbranden was om frissche weilanden te winnen ten einde de herten te lokken naar de plaatsen alwaar die vuren gestookt waren. Onmiddellijk nadat de grond is afgebrand, spruit er eene soort van gras uit op, welke men somtijds het *vuurgras* noemt. Dat gras is zeer zoet, het zij uit zijn' eigen aard of uit hoofde van de kracht des vuurs, en wordt daarom zeer van de herten gezocht. Dewijl al het kreupelhout te gelijk verbrand is, worden die dieren op een' verren afstand gemakkelijk ontdekt — iets wat niet gebeuren kan alwaar de bosschen niet verbrand zijn. Zich van timmerhout voor eene *wigwam* (hut) en van brandhout te voorzien, was het eenigste gebruik hetwelk de Indiaan van zijne bosschen kon maken, en de aarde schonk hem niets dan eene plaats om te wonen, met een' hof, en daarbij zijn wild. Terwijl hij derhalve te gelijk de bosschen en den grond verbrandde, trok hij er de meest mogelijke partij van voor hem zelven.

Wanneer die gronden dikwijls verbrand zijn geworden, zijn ook natuurlijkerwijze de zaden en pitten, waaruit de nieuwe boomen ontkiemd zouden zijn, door het vuur vernield. Het gering aantal boomen over deze vlakten of *openingen* verspreid, groeide op plekken, die minder aan de verwoesting des vuurs blootgesteld waren, omdat zij of vochtig of minder met afgevallen loof bedekt waren.

DE HOOFDEN, OP DE HUDSONS RIVIER, VAN DEN STIERBERG AF GEZIEN.

Dit gezigtje over de *Hudsons Rivier* van tusschen de engte der *Hoofden* door, vertoont ons op den voorgrond sombere klippen welker schaduwen zich dwars over de rivier heen boven derzelver oppervlakte schijnen te vereenigen: met een verschiet op het dorp *Newburgh* en de heuvelachtige landstreek achter hetzelve. De blaauwe en verwijderde bergketen van *Catskill* maakt aan den horizon de uiterste grenslijn uit.

De vermelde heuvelachtige landstreek bevat allerverrukkelijkste tooneelen van kleine riviergezigten, benevens een' zeer romanesken stroom, de *Moordenaars Kreek* geheeten, die zich in den *Hudson* ontlast. De Heer POULDING brengt in zijn »Nieuwen Spiegel voor de reizigers" ter verklaring van dien naam de volgende belangvolle Legende bij.

»Iets meer dan eene eeuw geleden woonde in het fraaije oord, door dien stroom bewaterd, een kleine Indiaansche stam, die sedert lang uitgestorven, of bij eenigen anderen Wildenstam van het westen ingelijfd is. Drie of vier honderd ellen van de plek af alwaar de rivier in den *Hudson* stroomt, had zich eene Blankenfamilie met name STACEY, in eene van ruwe houtblokken getimmerde hut gevestigd, met de stilzwijgende vergunning van den ganschen stam, aan welken STACEY door zijne bedrevenheid en het vervaardigen van allerlei kleine voorwerpen tot gerief der Wilden, zich aangenaam had weten te maken. Hij had in het bijzonder een vriendschapsverbond aangegaan met een' ouden Indiaan, die NAOMAN heette, dikwijls aan zijn huis kwam en er gastvrij ontvangen werd. Indianen vergeven geene beleediging en vergeten geene weldaad. Het huisgezin bestond uit STACEY, zijne vrouw en twee kinderen, een knaapje en een meisje, het eersten vijf en het andere drie jaren oud."

Het verhaal luidt verder dat NAOMAN uit dankbare vriendschap STACEY's vrouw heimelijk waarschuwde dat men besloten had de blanken te vermoorden, haar een' eed van geheimhouding afvergde en te gelijk den raad gaf van dadelijk naar de overzijde der rivier te gaan vlugten.

»De dagelijksche bezoeken van den ouden NAOMAN en zijn meer dan gewone ernst bragten eenige van den Wildenstam op het vermoeden van hetgeen hij gedaan had, en zij begonnen diensvolgens zijne bandelingen een weinig naauwkeuriger gade te slaan. Een der jonge Indianen, die op de wacht stond, ziende dat het huisgezin zich naar zijne boot heen begaf, ijlde naar het kleine Indiaansche gehucht, hetwelk er ten naasten bij eene mijl ver van af lag, en gaf daar berigt van. Vijf Indianen begaven zich langs den kant der rivier alwaar hunne kanoos vastgemaakt lagen, sprongen er in, en roeiden STACEY achter na, die intusschen een eindwegs vooruit was geraakt. Zij haalden hem van zoo nabij in, dat hij tweemaal zijn' riem nedersmeet en zijn geweer opnam. Doch zijne vrouw hield hem terug door hem onder het oog te brengen dat als hij vuur gaf en zij dan achterhaald werden, hun geene genade van de Indianen te wachten stond. Hij wederhield dus zijne drift en bleef voortroeijen, zoodat hem de zweetdroppelen op het voorhoofd stonden. Doch al zijne moeite was vergeefsch: op een' afstand van honderd ellen van den oever af werden zij achterhaald en onder een zegevierend gejoel teruggebragt.

»Toen zij aan wal waren gegaan, staken de Indianen STACEY's hut in brand, en sleepten hem zelven met zijne vrouw en kinderen naar hun dorp mede. Aldaar verzamelden zich de oude mannen en NAOMAN onder hen, om te overwegen wat nu te doen stond. Hun opperhoofd verklaarde dat iemand van hunnen stam zich ontwijfelbaar aan verraad moest hebben schuldig gemaakt, door aan STACEY, den blanke, het oogmerk van den stam te kennen te geven, zoodat zij bijkans ontsnapt waren. Hij stelde dus voor de gevangenen een verhoor te doen ondergaan om te vernemen wie hun het berigt gegeven had. De oude mannen keurden het goed en NAOMAN gaf er mede zijne toestemming toe. STACEY werd het eerst ondervraagd door een' der oude mannen, die Engelsch sprak en hetzelve aan de andere vertolkte. STACEY weigerde dengene te noemen, die hem ten besten geraden had. Toen werd zijne vrouw onder-

W. H. Bartlett.

J. C. Bentley.

VILLA ON THE HUDSON, NEAR WEEHAWKEN.

MAISON DE CAMPAGNE SUR L'HUDSON PRES DE WEEHAWKEN

EIN LANDSITZ AM FLUSSE HUDSON BEI WEEHAWKEN

LANDHUIS AAN DE HUDSONS RIVIER, NABIJ WEEHAWKEN.

vraagd, terwijl twee Indianen hunne tomahawks boven de hoofden van hare kinderen hielden, en dreigden toe te slaan ingevalle zij niet bekende. Zij poogden de waarheid te ontduiken door te verklaren dat zij den nacht te veren een' droom had gehad, en daarom haren man geraden had de vlugt te nemen. »De Groote Geest zal nimmer door een' droom tot een' Blanke spreken," zeide de oude Indiaan: »Wijf! gij hebt twee tongen en twee monden. Spreek de waarheid of uwe kinderen zullen sterven!" De beide kinderen werden toen digt bij haar gebragt, en de twee Wilden maakten zich gereed om het bloedig bevel uit te voeren.

»Wilt gij den Roodhuid opnoemen" hernam de oude Indiaan, »die zijn' stam verraden heeft? Ik zal het u driemaal vragen." De moeder gaf geen antwoord. »Wilt gij den verrader noemen? Deze is de tweede keer!" De arme moeder zag haren man aan, vervolgens hare kinderen, en wierp toen een' zijdelingschen blik naar NAOMAN, die met een' storeloozen ernst zijne pijp zat te rooken. Zij wrong hare handen en schreide, maar sprak niet. »Wilt gij den verrader noemen? Deze is de derde en de laatste keer!" De angst van de moeder steeg ten top· zij zag andermaal NAOMAN aan, maar deze bleef koel en bewoog zich niet. Nog één oogenblik en de tomahawks glinsterden boven de hoofden der kinderen, die hunne moeder smeekten hen niet te laten omhrengen."

»Stil!" riep NAOMAN uit. Aller oogen waren op hem gevestigd. »Stil!" herhaalde hij op een' toon van gezag. »Blanke vrouw! gij hebt tot het laatste oogenblik toe uw woord aan mij gehouden. Ik ben de verrader. Ik heb met dat blanke Christen volk zout gegeten; ik heb mij aan hun' haard verwarmd; ik heb hunne goedheid ondervonden, en ik ben het, die hen gewaarschuwd heb. Ik ben een bladerlooze, verwelkte stam: velt mij neder zoo gij wilt. Ik ben gereed! »Van alle kanten rees een getier van verontwaardiging op. NAOMAN rees van zijne kleine zitbank op, bedekte zijn gelaat met zijne beestenvacht, en onderwierp zich aan zijn lot. Door een' slag van de tomahawk getroffen, zeeg hij dood voor de voeten van de blanke vrouw neder."

HET LANDHUIS AAN DEN HUDSON, NABIJ WEEHAWKEN.

Van deze verrukkelijke schoone plek af doet zich de baai van *Nieuw-York* in al hare schoonheid voor. De stad zelve vertoont zich aan de linkerzijde voordeeliger dan ergens elders: de vaartuigen zeilen er in alle rigtingen voorbij, hetzij oorlogschepen, koopvaarders, stoom- en veerbooten; en in het verschiet strekt zich de haven met al het gewoel aan zeeplaatsen eigen uit. Het was aan dezen kant der rivier dat HUDSON, die de vijandelijke gezindheid der Manhattan-Indianen ondervonden had, een' beter

gezinden volksstam aantrof en zijn eerste vriendschappelijk bezoek aan wal aflegde. De Indiaansche overlevering van dat bezoek, welke te gelijk de eerste bedwelming van den sterken drank, die zij ooit ondervonden hadden, beschrijft, is ten uiterste vermakelijk.

»Een geruimen tijd voordat de menschen met eene blanke huid ooit gezien waren, bespeurden eenige Indianen, die op eene plek vischten, alwaar het water breeder wordt, op eenigen afstand van zich af iets dat zich op het water lag te bewegen. Zij ijlden naar den wal, verzamelden hunne naburen, en keerden met deze terug om het zonderlinge verschijnsel aan te staren. Niemand begreep wat het konde zijn. Sommige dachten dat het een groote visch of een ander dier was: anderen hielden het voor een huis, hetwelk op de zee lag te dobberen. Ziende dat het op de kust afkwam oordeelden de aanschouwers het noodig in verschillende rigtingen ijlboden heen te zenden om het nieuws aan hunne verspreide opperhoofden te berigten, opdat deze terstond de hulp van hunne strijders mogten inroepen. Toen deze nu in groot aantal opkwamen om de vertooning te zien, en bespeurden dat het voorwerp hen inderdaad naderbij kwam (dat is, de rivier of de baai) gisten zij dat het een ontzettend groot huis zoude zijn, waarin de MANITTO of Groote Geest hun een bezoek kwam brengen. Zij waren zeer bevreesd, maar toch niet bang dat de Groote Geest hun eenig kwaad zoude doen. Zij aanbaden hem. De opperhoofden kwamen thans op het eiland *York* bijeen, raadpleegden op welke manier zij MANITTO zouden ontvangen: er werd eene offerande gereed gemaakt: de vrouwen ontvingen den last om de beste spijzen te bereiden: de afgodsbeelden werden nagezien en schoongemaakt. Zij begrepen dat hem eene groote danspartij wel zoude aanstaan en behalve het offer, hem indien hij gramstorig was, zoude bevredigen. De toovenaars werden mede opgeroepen om te verklaren wat dat verschijnsel was en wat er de uitwerking van zoude zijn. De mannen, vrouwen en kinderen namen hunne toevlugt tot deze om hun' raad en bescherming te vragen. Volstrekt niet wetende wat te doen en beurtelings van vrees en hoop aangedaan, begonnen zij een' grooten dans. Intusschen kwamen er nieuwe ijlboden, die te kennen gaven dat het een groot huis was, bont geverwd en vol van levende schepselen. Thans bleek het zeker dat het hun MANITTO was, die waarschijnlijk eene nieuwe soort van wild medebragt. Andere boden deelden het stellige berigt mede dat het vol volk was, geheel anders dan zij zelve gekleed, en dat er één bij was, die van top tot teen *rood* was. Deze moest MANITTO wel zijn. Zij waren buiten zich zelven van verbaasdheid, en konden maar niet begrijpen wat het schip was, vanwaar het kwam, of wat dat alles beteekenen moest. Daarop werden zij van het schip af toegesproken in eene taal welke zij niet verstonden, en die zij op hunne wijze door tieren en gillen beantwoordden. Het huis (of de groote kano, zoo als sommigen het noemden) bleef nu stil liggen. Er kwam eene kleinere kano aan wal met den rooden man aan boord: eenige bleven rondom zijn kano staan om er het oog op te houden. De opperhoofden en wijzen maakten een' kring, binnen welken de roode man trad met twee van zijne metgezellen. Hij groette hen vriendelijk en zij beantwoordden zijn' groet op hunne wijze. Zij waren ten hoogste verbaasd over hunne kleeding en hunne

W. H. Bartlett

VIEW OF MEREDITH.

(New Hampshire.)

VUE DE MEREDITH *ANSICHT VON MEREDITH*

GEZIGT VAN MEREDITH.—NIEUW HAMPSHIRE.

London, Published for the Proprietors by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, 1838.

kleur, inzonderheid over hem die in het rood schitterde en iets daarop droeg (misschien kant of knoop) hetgeen zij volstrekt niet kenden. Deze *moet* de groote MANITTO zijn! dachten zij: maar waarom zoude hij eene *blanke huid* hebben? Een groote fraaije *hockhack* (*Kalebas*, dat wil zeggen flesch of kruik) werd door eenige der bedienden van den vermeenden MANITTO gebragt, waarvan de inhoud in een' kleinen beker geschonken en aan den MANITTO overhandigd werd. Hij drinkt het op, vult andermaal het glas en geeft dat aan het opperhoofd naast hem over: deze neemt het, ruikt er aan, en geeft het aan zijn' buurman, die er even zoo mede te werk gaat. Het glas gaat op die manier den kring rond en was bijna den rood gekleeden man weder in handen geraakt, toen een van hen, een groot krijgsman, hun de onvoegzaamheid onder het oog brengt van den beker ongeledigd weder te geven. MANITTO, zeide hij, had hun denzelven ter hand gesteld om er uit te drinken, even zoo als hij zelf gedaan had: het zoude hem wel aanstaan wanneer zij zijn voorbeeld volgden — het af te wijzen zoude zijne gramschap kunnen wekken, en indien geen andere het wilde doen, zoude hij het uitdrinken, hoedanige ook de gevolgen er van mogten zijn; want het was beter dat er één stierf dan dat een gansch volk werd uitgeroeid. Hij nam daarop het glas, rook er nog eens aan, rigtte andermaal eene aanspraak tot hen om hun vaarwel te zeggen en dronk het glas ledig. Aller oogen werden thans gevestigd op den eersten Indiaan van *Nieuw-York*, die van het vergift had geproefd, hetwelk sedert zulk eene aanmerkelijke omwenteling veroorzaakt heeft in den toestand der Amerikanen. Hij begon weldra te waggelen: de vrouwen gilden, meenende dat hij een toeval kreeg: hij wentelde zich op den grond: zij beweenden hem als een' stervende. Hij viel in slaap. Eerst dachten zij dat hij het bestorven was, maar weldra bespeurden zij dat hij nog ademhaalde. Hij werd wakker, sprong overeind, en betuigde dat hij zich nooit gelukkiger had gevoeld: vroeg nog een weinig; en de gansche vergadering zijn voorbeeld volgende, werd even beschonken."

Toen HUDSON, nadat hij ALBANY bereikt had, de rivier afzakte, geraakte hij met zijn klein vaartuigje op de hoogte van *Weehawken* op strand: maar de grond was er modderig; het schip werd zonder haverij weder vlot en kwam behouden in zee.

GEZIGT OP MEREDITH. NIEUW HAMPSHIRE.

Die fraaije stad ligt tusschen de twee Meren *Winipiseogee* en *Sullivan*, te midden van de allerbekoorlijkste landschappen. De nabijheid van die fraaije Meren, vol van welig beplante eilandjes — de hooge bergen digt bij en verwijderd van dezelve — de vruchtbaarheid van den grond en de gezonde luchtstreek doen aan *Meredith* boven alle andere plaatsen van *Nieuw Hampshire* de voorkeur geven. Het eerstgenoemde

meer heeft door middel van de rivier van dien zelfden naam gemeenschap met de *Merrimack Rivier*, en ligt ten naaste bij vijfhonderd voeten hoog boven het vlak der zee.

Dit is het eenigste gedeelte van *Nieuw-Engeland*, zoo veel wij weten, alwaar eene geregelde jagt op de Indianen werd aangelegd door benden, die opzettelijk met dat oogmerk uittogen, en voor derzelver skalpen eene fooi ontvingen. Wij hebben reeds ergens elders den Kapitein LOVEWELL genoemd, die eene talrijke bende slapende Indianen overviel en doodde, maar naderhand in het vermaarde »Gevecht Lovewell" zelf gedood werd. De volgende treurige gebeurtenis, welke aan de *Merrimack* voorviel, in hetgeen heden de nabuurschap van *Meredith* heet, zal de aanleiding tot die schijnbare wreedheid verklaren.

Ten jare 1697 naderde een troep Indianen in oorlogsgewaad het huis van den Heer DUSTAN, die in dat oogenblik om zijn' gewonen arbeid afwezig was. Op het eerste alarm ijlde hij naar zijn huis, met het oogmerk van zijn gezin, hetwelk bestond uit zijne vrouw, die slechts eene week in het kraambed lag, hare baker, zekere Mistress MARY IRFF, eene weduwvrouw uit de nabuurschap, en zijne acht kinderen, in veiligheid te brengen. Hij beval zeven van zijne kinderen in eene tegenovergestelde rigting van die, langs welke het gevaar naderde, de vlugt te nemen, en ijlde zelf tot hulp van zijne vrouw. De Wilden overvielen hen voordat zij het bed kon verlaten. Haar echtgenoot, al de hoop van haar bij te staan opgevende, begaf zich buiten de deur, sprong te paard en besloot een van de kinderen, van welke hij niet konde afzien, op te nemen. Toen hij hen op een' afstand van ten naasten bij tweehonderd ellen van zijn huis af achterhaalde, was hij met zijne keus verlegen, zoodat hij besloot hen allen tegen de moordenaars te verdedigen, of met hen te sterven. De troep der Indianen achterhaalde hem en vuurde van vrij nabij op hen. Hij vuurde bij afwisseling op hen terug en zette zijn' aftogt voort. Eene mijl ver bood hij den vijanden zoo goed het hoofd en beantwoordde zoo dikwijls het vuur der Wilden, dat het hem eindelijk gelukte zijne bevreesde kinderen in een ver afgelegen huis tegen derzelver woede te beveiligen. Wanneer men in het oog houdt hoe talrijk zijne aanvallers, en welke voortreffelijke schutters zij waren, zal een godvreezend gemoed de hand der Voorzienigheid als buitengewoon zigtbaar in het behoud van dat huisgezin beschouwen. Voort nadat de Heer DUSTAN zijn huis verlaten had, drong er een andere troep Indianen binnen en vond Mrs. DUSTAN met hare baker, die gereed stond om met het kind op haren arm te ontvlugten. Zij bevalen terstond Mrs. DUSTAN op te staan, en voordat zij zich had kunnen kleeden, dwongen zij haar met hare bediende het huis te verlaten, terwijl zij hetzelve plunderden en in brand staken. Met verscheidene andere vlugtelingen begon deze haren togt door de wildernis, zelve ziek, verzwakt en bovenmate verschrikt zijnde, half naakt en dat in een saizoen, hetwelk ter naauwernood geschikt was om zelfs met gemak te reizen. De lucht was koud en scherp, en de grond hier met sneeuw, daar weder met slijk bedekt. Hare wegwijzers waren ongevoelige, onbeschofte en wraakzuchtige wezens, die hun' roem in het moorden en hun genoegen in het martelen stelden. Hare baker droeg het kind op hare armen, en juist kinderen waren

HOLY BAPTISM AT HALESTON

de meest gezochte slagtoffers van de wreedheid der Wilden. Het troepje was nog niet ver gekomen, toen een der Indianen, begrijpende dat het kind hun slechts tot last verstrekte, hetzelve aan de armen van de voedster ontrukte, en tegen een' boom verpletterde. Al de anderen, die moede begonnen te worden, werden door de Indianen met hunne tomahawks doodgeslagen. Dat bloedbad was geene daad van wraakzucht of wreedaardigheid, het was slechts een gevolg der omstandigheden, en verwekte ook geene de minste aandoening. Zoo zwak als Mrs. DUSTAN ook was, weerstonden zij en hare voedster beide de vermoeijenis van den togt. Hare droefheid over den dood van het kind en van hare reisgenooten, haar angst voor degenen, die zij hadden achtergelaten, en de schrikkelijke bevreesdheid voor haar zelve, schonken aan die ongelukkige vrouwen zulk eene kracht, dat zij ondanks hare vermoeijenis, ondanks de koude, welke zij hadden door te staan, ondanks den honger, dien zij hadden te lijden, ondanks hare nachtrust op een' vochtigen grond en onder eene ruwe hemelstreek, een' afstand van honderd en vijftig mijlen aflegden, zonder den moed te verliezen of hare gezondheid te krenken. De hut, waarheen zij gebragt werden, en welke aan den Wilde toebehoorde, die haar als zijn eigendom beschouwde, was door twaalf personen bewoond. Dat huisgezin begaf zich in de maand April met zijne gevangenen op weg naar een nog verder verwijderd Indiaansch gehucht, en gaf haar te kennen dat zij in het gehucht komende, tusschen twee rijen Indianen, die het gansche getal der bewoners van het gehucht uitmaakten, zouden gegeeseld behooren te worden, naardien zulks de gewoonte van hun volk was. Dat berigt maakte een' hevigen indruk op den geest der gevankelijke vrouwen, en deed op alle mogelijke middelen ter ontkoming bedacht zijn. Op den 31sten van dezelfde maand zeer vroeg in den ochtend, maakte Mrs. DUSTAN, terwijl de Indianen in slaap waren, hare baker en nog een' anderen gevangene (een jongen knaap die eenigen tijd te voren gevangen gemaakt, en van *Worcester* geboortig was) wakker en bragt met behulp van hare metgezellinnen tien van de twaalf Indianen om. De twee andere ontkwamen het. Met de skalpen van de Wilden keerden zij door de wildernis terug, en behouden te *Haverhill* en vervolgens te *Boston* zijnde aangekomen, ontvingen zij van het bestuur eene belooning voor haar manmoedig gedrag.

HET BADHUIS TE BALLSTON.

Deze vermaarde bronnen ontspringen in eene vallei door een' arm van de *Kayaderossera Kreek* gevormd. In de vallei, of tegen derzelver helling aan ligt het dorp *Ballston-Spa* geheeten. Het hooggeroemde vermogen van die wateren werd (even zoo als van *Saratoga* wordt gezegd) ontdekt door de sporen, die er de herten op onbepaalde tijden des jaars nalaten. BALLSTON is thans in den zomer een volkrijk dorp, en sedert

dat een ijzeren spoorweg hetzelve met *Saratoga* verbindt, zijn die twee verlustigingsplaatsen als het ware één geworden, en lokken gedurende verscheidene maanden het grootste gedeelte der bevolking des lands tot zich. Eene beschrijving van de levensmanier in dit Badhuis is bij eene andere schets van deze plaats gevoegd.

In den tijd toen de omwentelingsoorlog uitbrak, was dit gedeelte des lands niet dan schaars bevolkt. De inwoners waren meerendeels de zijde van het vaste land toegedaan, maar in het gevecht van *Hoozac*, eenige mijlen van *Ballston* af, werd er een man door de Amerikanen gevangen genomen, wiens geschiedenis eenige trekken van een schoon karakter oplevert. Hij was een eenvoudige pachthoevenaar uit deze nabuurschap, met name RICHARD JACKSON, die uit overtuiging de zaak der Britten toegedaan bleef. Begrijpende dat hij verpligt was zich aan de dienst van zijn' Souverein te wijden, had hij niet zoodra vernomen dat Kolonel BAUM in aantogt was, of hij zadelde zijn paard op en reed naar *Hoozac* met het oogmerk om zich bij hem te voegen. Hij werd onder zoodanige omstandigheden gevangen genomen, dat het hem onmogelijk was zijne bedoeling te ontkennen. Hij was behalve dat te eerlijk om die te loochenen. Hij werd dienvolgens naar *Groot Barrington*, toenmaals de hoofdplaats van *Berkshire* overgezonden en in handen geleverd van den Generaal FELLOWS, den Kommandant van het Graafschap, die hem terstond in de gevangenis deed opsluiten. Dat gebouw was toen zoo zwak, dat er een gevangene, die er uit verlangde te ontkomen, niet in konde gehouden worden. Evenwel te ontvlugten strookte in geene deele met RICHARDS denkbeelden, en hij dacht daaraan even zoo weinig alsof hij in zijn eigen huis opgesloten ware geweest. Nadat hij eenige dagen gezeten had, gaf hij den Kommandant te kennen dat hij zijn' tijd verloor en er niets mede won, en dat hij verlangde uit te gaan en bij den dag te werken, belovende s'avonds weder in de gevangenis thuis te komen. De Kommandant had zijn karakter reeds leeren kennen en nam genoegen in zijn voorstel. RICHARD ging bij gevolg gedurende het overige gedeelte van den herfst en den volgenden winter en het voorjaar tot aan het begin van Mei toe bij den dag geregeld uit en kwam ter bepaalder ure in de gevangenis terug. Op die manier legde hij dagelijks een geheel dagwerk af, uitgezonderd alleen de zondagen.

In de maand Mei zoude hij voor hoogverraad te regt staan. De Kommandant maakte zich gereed om hem naar *Springfield* te doen overbrengen, alwaar hij gevonnisd zoude worden, maar hij zeide dat het niet de moeite waardig zoude zijn zooveel moeite te nemen; want dat hij wel alleen konde gaan, hetgeen even zoo wel onkosten zoude sparen als de moeite van des Kommandants reis. Na een weinig overdenkens nam er de Kommandant genoegen in en RICHARD aanvaardde de reis, zekerlijk de eenigste, welke om dezelfde reden op dezelfde manier volbragt is geworden. In de bosschen van *Tyringham* werd hij aangetroffen door den Wel Eerw. Heer F. EDWARDS, die mij dit alles heeft medegedeeld. »Waar gaat gij heen?" vroeg de Heer EDWARDS. — »Naar *Springfield*, Sir!" antwoordde RICHARD »om over eene halszaak gevonnisd te worden." Hij ging dan ook terstond naar *Springfield*, gaf zich aan den Hoofdschout van *Hampshire* over, werd gevonnisd, schuldig bevonden en ter dood veroordeeld.

Het Geregtshof van *Massachusetts* was in dien tijd het Hof van het hoogste beroep.

THE NARROWS.

(From Fort Hamilton.)

LES NARROWS VUS DE FORT HAMILTON DE NAUWE DOORVAART VAN FORT HAMILTON GEZIEN

DE NAAUWE DOORVAART, VAN FORT HAMILTON AF GEZIEN

Men meldde zich aan hetzelve om pardon voor hem aan. De daadzaken waren bewezen, de getuigen gehoord en de uitspraak op derzelver verklaringen gegrond. De voorzitter stelde de vraag voor: »Zal het pardon aan RICHARD JACKSON verleend worden?" De bijzitter, die het eerst sprak, merkte aan dat de zaak duidelijk was, dat JACKSON zich onwedersprekelijk aan hoogverraad had schuldig gemaakt, en dat de zaak bewezen was. Indien men thans pardon gaf, zag hij niet in waarom men dat ook niet in andere gevallen doen zoude." De overige spraken op dezelfde wijze. Toen de beurt aan den Heer EDWARDS kwam, verhaalde hij de zaak met die geringe bijzonderheden, welke, hoezeer gemakkelijk vergeten, gelijk zij ook mijn geheugen ontschoten zijn, veel toebrengen om het hart te treffen. Die eenvoudigheid was, gelijk altijd, van groote kracht. Het Hof begon te wankelen. Een der leden merkte eindelijk aan. — »Een man zoo als hij, behoort ten minste niet naar de galg gezonden te worden." De overige bijzitters vereenigden zich met dat gevoelen. Het pardon werd verleend en onmiddellijk naar *Springfield* overgezonden, en RICHARD keerde naar zijn huisgezin terug.

Er is nooit een sterker bewijs gegeven dat het verstand in de eerlijkheid gelegen is.

DE INVAART DER BAAI VAN NIEUW-YORK; VAN FORT HAMILTON AF.

Geene volle eeuw na VERRAZZANO's ontdekking der Baai van *Nieuw-York*, een tijdvak, gedurende hetwelk wij niet weten dat dezelve door eenig Europeaansch vaartuig bezocht is geworden, bereikte HUDSON de Kapen van *Virginië* op zijn' derden kruistogt naar het opzoeken van den noordwestelijken doortogt. Verder noordwaarts sturende, kwam hij in het gezigt van de straat, uit de verte de Hoofden onderscheidende, welke zijn stuurman, ROBERT JUET, in het journaal door hem gehouden beschrijft als »een regt goed land om binnen te loopen, en vermakelijk om te zien."

De allerbelangrijkste bijzonderheden van ons land voor een' Europeaanschen waarnemer zijn de nieuwheid van deszelfs vroegste geschiedenis, en het contrast, hetwelk hetzelve daaromtrent oplevert met meest al de beschaafde gewesten. De bijzonderheden van die eerste ontdekkingen worden van dag tot dag belangrijker, en men kan tot opheldering van eene teekening der straat of invaart van de Baai van *Nieuw-York* niets beters aanhalen dan dat gedeelte van het Journaal des grooten zeevaarders, hetwelk op de eerste ontdekking van dezelve betrekking heeft. De volgende uittreksels beschrijven de straat zoo als dezelve tweehonderd jaren geleden was: onze schets stelt haar voor zoo als zij thans is.

»Des middags te drie ure kwamen wij aan drie groote rivieren. Wij wilden er de

Noordelijkste van inloopen en meenden er reeds in te zijn, toen wij bespeurden dat er eene zware zandbank voor lag, alzoo wij slechts tien voeten water hadden. Wij wendden toen zuidwaarts en vonden twee vademen, drie vademen en drie en een vierde, totdat wij aan derzelver zuidkant vijf à zes vademen vonden en het anker uitbragten. Wij zonden toen onze boot af om peilingen te bewerkstelligen: men vond vier, vijf, zes tot zeven vademen water en kwam na verloop van anderhalfuur terug. Wij ligtten toen het anker weder, en liepen boven vijf vademen slijkachtigen grond de rivier in, alwaar wij vele zalmen, harders en zeer groote roggen vonden.

»Des morgens van den vierden, zoodra het dag was, zagen wij dat er hooger op eene goede ankerplaats was. Wij zonden onze boot om te peilen en vonden eene goede haven, zoodat wij er invoeren. Toen ging de boot met de vischnetten aan land, en zij vingen tien groote harders van anderhalven voet lengte en een' rog zoo groot dat vier matrozen hem aan boord moesten hijschen. Wij bleven er den ganschen dag liggen. s' Avonds woei de wind hard uit het noordwesten; ons anker geraakte los en wij dreven op strand, evenwel Gode zij dank, zonder schade te krijgen, want de grond was er week en modderig. De inboorlingen kwamen op dien dag bij ons aan boord, schenen blijde ons te zien en bragten ons groene tabak in ruiling voor mesjes en koralen. Zij hadden losse hertenhuiden om, die hun goed stonden. Zij hebben geel koper. Zij zijn gaarne gekleed en schijnen tamelijk beschaafd. Zij hebben mede een' grooten voorraad van maïs of Indiaansche tarw, waarvan zij goed brood bakken. Het land is vol van zware en hooge eiken.

»Op den vijfden, des morgens zoodra het daagde, ging de wind liggen, zoodat wij onze boot zonden om de baai te peilen. Ons volk ging er aan land en zag vele mannen, vrouwen en kinderen die hun teekens als zij kwamen tabak gaven. Daarop begaven zij zich boschwaarts in en zagen er een groote menigte eiken en hier en daar eene soort van krenten.

»'s Morgens op den zesden was het mooi weder en onze Kapitein zond JOHN COLMAN met vier anderen in de boot naar den noordelijken oever om de andere rivier (de Straat) te peilen. Zij vonden er een' goeden ankergrond voor de schepen en eene smalle rivier ten westen (waarschijnlijk hetgeen thans »de Kil" heet of de doorvaart tusschen *Bergen-Nek* en het *Staten-Eiland*) tusschen twee eilanden in. Zij verhaalden ons dat het land zoo schoon was en vol kruiden, bloemen en boomen, als zij er ooit een gezien hadden, en dat het er overal geurig van rook. Zij voeren een paar mijlen op en kwamen aan eene opene zee, maar keerden toen terug: doch onder het terugkeeren werden zij vervolgd door twee kanoos, waarvan de eene twaalf en de anderen veertien mannen voerde. De avond viel en het begon te regenen, zoodat hunne lont uitging. In het gevecht werd een Engelschman doodgeschoten. Hij heette JOHN COLMAN, en kreeg een' pijl in zijn' hals. Twee anderen werden nog gekwetst. Het werd zoo duister dat zij dien avond het schip niet konden wedervinden, maar den ganschen nacht op hunne riemen bleven drijven.

»Op den zevenden was het schoon weder en zij kwamen weder aan boord, brengende hun' doode met zich mede, dien wij er aan land begroeven.

THE NOTCH HOUSE, WHITE MOUNTAINS.

(New Hampshire)

NOTCH HOUSE, MONTAGNES BLANCHE. EAS HOTEL, NOTCH .M WH[illegible]SCHRIJF

HET KLOOFHUIS OP DE BLANKE BERGEN.—NIEUW HAMPSHIRE.

[illegible] Berlin, Lithographed by Geo. Meyer, 76 Ivy Lane, 42

»Hudson bleef den ganschen dag van den achtsten stil liggen om zich te beter van de gezindheid der inboorlingen te verzekeren, voordat hij zich verder waagde. Er kwamen er verscheiden aan boord, doch er viel geene ongeregeldheid voor, en op den 9den wond hij het anker op, voer de Straat door en zeilde langzaam de rivier op, welke bestemd was om zijn' naam te dragen."

HET KLOOF-HUIS. — BLANKE BERGEN.

Een aanzienlijk gedeelte lands van *Nieuw Hampshire* werd aan twee partikulieren afgestaan, NASH en SAWYER geheeten, tot eene belooning voor het ontdekken van *»de Kloof."* Die bergpas, de eenigste, door welke de bewoners van eene groote uitgestrektheid lands ten noordwesten van dit gebergte, zonder een' grooten omweg te maken, naar den oostelijken kant kunnen komen, was den Wilden wel bekend, die gewoon waren de krijgsgevangenen, welke zij op de kust maakten, door deze kloof heen naar *Kanada* mede te voeren. Het volk van *Nieuw Hampshire* had dezelve of niet gekend, of geheel en al vergeten. NASH ontdekte haar: maar SAWYER wist NASH te belezen hem een gelijk gedeelte van de voordeelen, die uit zijne ontdekking moesten voortspruiten, af te staan. Geen van beiden genoot er evenwel veel vruchten van. Zij waren beide jagers, en met de onbedachtzaamheid, welke lieden van dat slag eigen is, verspilden zij den eigendom zeer schielijk nadat hun dezelve geschonken was.

Het huis in de Kloof, of het Kloofhuis, wordt bewoond door eene familie CRAWFORD geheeten, welke onder de bezoekers van het Kloofhuis den naam draagt van tot een reuzengeslacht te behooren, zoo wel in kracht als in gestalte. ETHAN, een der broeders, die een paar mijlen verder woont, is bekend onder den naam van den »berg-kastelein." Wij hebben het handschrift van een verslag eener voetreize naar den berg *Washington* voor ons liggen, waarvan de steller (een mijner vrienden, die zelf een kleine TITAN is, en wiens opgave van hunne spieren en zenuwen *cum grano salis* moet opgevat worden) bijkans lacht om de beschrijving van den berg-kastelein. Na het afleggen van dertig tot vier en dertig mijlen daags, meerendeels over het gebergte heen, komt onze vriend met zijn' reisgezel aan het Kloofhuis.

»Omtrent te één ure" luidt het dagverhaal »bereikten wij het huis van F. G. CRAWFORD, alwaar wij moeten blijven totdat wij den berg *Washington* kunnen beklimmen. Die CRAWFORDS zijn zulke reuzen niet als men ons wel eens heeft diets gemaakt. ETHAN evenwel, den vermaardsten van het stamhuis, hebben wij niet gezien.

»Wij hebben in dezen nacht eene donderbui met zwaar weerlicht gehad. De donder is zeer zwaar en rommelt op het gebergte met een indrukwekkend geraas. In den avond bezochten wij een' fraaijen katarakt, die nagenoeg een halve mijl van het huis

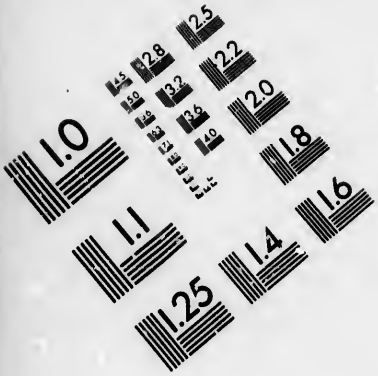

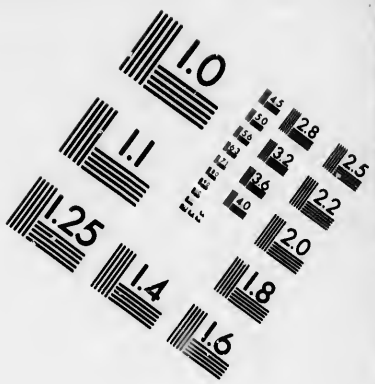

IMAGE EVALUATION TEST TARGET (MT-3)

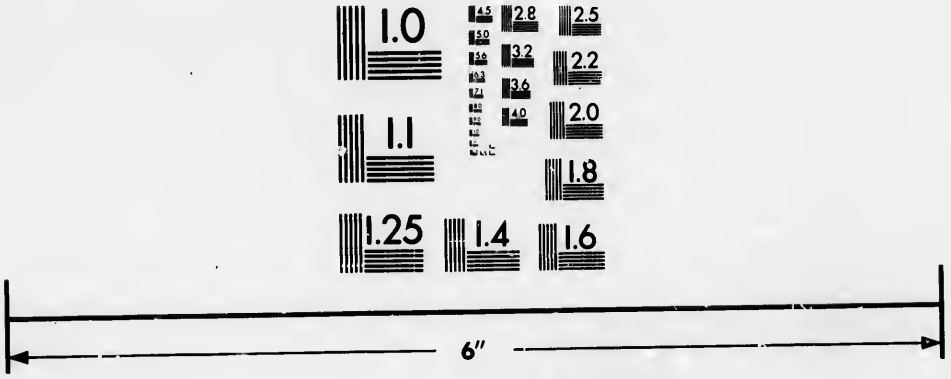

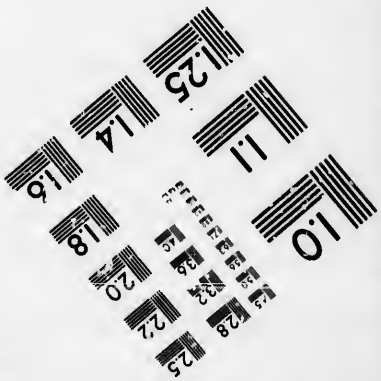

Photographic Sciences Corporation

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503

af ligt en werden er zoo druipnat als wij ooit geweest waren. Het weder is heden los en wij zullen niet voor morgen den togt wagen. Men heeft hier in de onmiddellijke nabijheid gelegenheid genoeg om zich eene week lang te vermaken. De fraaije verscheidenheid der bergtooneelen in al de rigtingen zoude den vurigsten beminnaar van het schoone der natuur kunnen voldoen. CRAWFORD is een fiksch man: zijn huis gemakkelijk ingerigt, zijne tafel voortreffelijk om hare malsche forellen, en zijne naburen zijn *doodstil!* Het album, hetwelk hij er op na houdt, is eene allerkoddigste *Olla podrida* van onzin en bewondering, vroomheid en sentimentaliteit.

»Na den maaltijd gingen wij wandelen naar ETHAN CRAWFORD's huis, en zagen toen den vermaarden berg-kastelein. Wij meenden een' reus in hem te zullen aanschouwen, maar werden in die verwachting teleurgesteld. Hij is een forsch man en sterk gespierd, maar ik heb er in mijne eigene woonstad honderd gezien, die forscher en sterker gespierd zijn. In zijne manieren of in zijne gesprekken heeft hij niets bijzonders of opmerkenswaardigs. Zijne stem klinkt als die van een' STENTOR, en zijne wijze van zich uit te drukken draagt het kenmerk van ruwheid, gepaard met de bewustheid dat men iets buitengewoons van hem verwacht. Op onzen terugtogt hadden wij een fraai gezigt op den berg *Washington* en de omliggende bergkruinen. De top van den eersten was van de wolken beneveld, terwijl al de andere zoo kaal stonden, alsof zij uit eerbied voor hem hun' hoed in de hand hielden."

Een andere reiziger spreekt in dezer voege over de landschappen van deze plek: — »Wij reden zes mijlen verder op en kwamen bij eene landhoeve door zekeren CRAWFORD bewoond. Aldaar heeft het gebergte het voorkomen van een uitgestrekt amphitheater, van twaalf tot vijftien mijlen in de lengte, van twee tot vier mijlen in de breedte, en rondom bezet met kruïnen van eene verbazende hoogte. Bij dit natuurtooneel vergeleken, worden al de kunstwerken van menschelijke handen, in het bijzonder dat van TITUS, door GIBBON zoo fraai beschreven, tot poppenspel vernederd. Hier zouden zoo vele millioenen kunnen zitten als daar honderden, en ieder van die allen zoude onbelemmerd van de hoogte af over de vallei beneden zich kunnen nederzien.

»De zuidoostelijke hoek van dien omtrek was eenige jaren geleden, de schouwplaats van een allerdroevigst voorval. Eene jonge vrouw, die te *Jefferson* in dienst van den Kolonel WHIPPLE geweest was, had eene vurige liefdeverbindtenis aangeknoopt met een' jongeling die in dezelfde dienst was. Tegen het einde van den herfst kwamen zij overeen om naar *Portsmouth* te gaan. Voor hunne afreis werd zij om de eene of andere reden bewogen om naar *Lancaster* te gaan. Toen zij terugkwam vond zij hem onverwachts verdwenen en besloot hem op te sporen. Het was reeds ver in December; er lag veel sneeuw, en gedurende de eerste dertig mijlen was er geen huis op den weg te vinden. Zij ging te voet heen, en wandelde drie en twintig mijlen ver van het huis af, hetwelk zij verlaten had. Aldaar legde zij zich waarschijnlijk van vermoeijenis uitgeput, in haren mantel gewikkeld onder een' struik neder, alwaar zij eene maand later stijf doodgevroren wedergevonden werd."

After a sketch by W. H. Bartlett.

WILKESBARRE

WILKESBARRE WILKESBARRE

WILKESBARRE, IN DE VALLEI VAN WYOMING.

London, Published for the Proprietors by Geo. Virtue [illegible] 42

WILKESBARRE: IN DE VALLEI VAN WYOMING.

Die fraaije stad ligt aan den oostelijken oever van de *Susquehannah* tegen over het dorp *Wyoming*, vermaard geworden door de „GERTRUDA" van CAMPBELL. Even gelijk al de steden in die bekoorlijke vallei, vindt men er een aantal fraaije gezigtspunten, en spreidt zij de rijkheid van den landbouw ten toon, die overal in de *Vereenigde Staten* zoo zeer contrasteert met de latere nooit te vergeten verbalen van derzelver oorspronkelijke woestheid.

Er is een boek, waarvan thans weinig afdrukken meer bestaan, ten titel voerende: »Opmerkingen door JOHN BARTRAM gemaakt op zijne reizen door *Pensylvanië* heen naar het Meer *Ontario*" hetwelk van dit gedeelte des lands in 1743 eene zeer woeste schilderij ophangt. Zijne reisgenooten waren de Heer WEISAR, zekere Heer EVANS en een opperboofd der Delawaren, SHICKALLAMY geheeten. Het doel van hunne reis was eenige geschillen bij te leggen die er ontstaan waren tusschen de Engelschen en de verschillende Indiaansche grensbewoners. Hunne waardigheid als afgezanten der Engelschen verschafte hun een minzaam onthaal, en zij waren getuigen van vele plegtigheden welke door gewone reizigers zelden gezien worden. Bij hunne aankomst aan de oevers van de *Susquehannah* werden zij door een' troep jagende Indianen op een' gebraden beer onthaald. Met betrekking hiertoe beschrijft hij het volgende bijgeloof:

»Zoodra de beer gedood is, steekt de jager den steel van zijne pijp in zijn' mond, en door in den ketel te blazen, vervult hij zijn' mond en strot met tabaksrook. Dan smeekt hij den verscheiden geest van den beer zich de beleediging niet aan te trekken, welke zijn ligchaam wordt aangedaan, en hem daarom in het gunstig gevolg van zijne jagttogten niet in den weg te zijn. Alzoo hij hierop geen antwoord krijgt, snijdt hij om te weten of zijn gebed verhoord is, het tongvlies van den beer in stukken. Krimpt dat vlies wanneer het in het vuur wordt geworpen, hetgeen met groote plegtigheid geschiedt, dan wordt zulks voor een bewijs gehouden dat zijne *schim* bevredigd is."

Op den volgenden dag den bogtigen oever van den oostelijken arm der *Susquehannah* volgende, kwamen zij aan een Indiaansch dorp, alwaar hen de inboorlingen met het slaan op eene ruwe trom verwelkomden. Terwijl zij hen bielpen hunne paarden af te zadelen, noodigden zij hen in de aanzienlijkste wigwam, sneden eenig lang gras af en spreidden dat op den vloer voor ben om er op te gaan zitten. Vervolgens kwamen de Opperhoofden binnen met hunne pijpen (waarvan er een, zegt hij, zes voeten lang was met' een steenen kop en een' steel van riet) en onmiddellijk daarop werden zij onthaald op wildbraad, waarvan de nek voor de eerebeet gold, en hun als zoodanig, tot overgrooten spijt van den Heer BARTRAM gegeven werd. Hierbij greep an-

dermaal eene bijgeloovige bijzonderheid plaats, waarvan de beschrijving alleropmerkenswaardigst is.

»Zij snijden eenige palen, die zij in een' cirkel van omtrent vijf voeten middellijns in den grond steken, vervolgens met de punten van boven tot elkander vereenigen en in den vorm van een' oven zamenbinden. De waarzegger plaatst zich binnen denzelven en zijne handlangers bedekken die hut met beestevachten. Om het nog benaauwder in dezelve te maken worden er warme steenen in gewenteld. Nu zet het de waarzegger op een schreeuwen, beweegt zijn ligchaam in schrikkelijke verdraaijingen, en wanneer de natuur ten laatste bezwijkt, wordt hem de geest meestal in de gedaante van den een' of anderen vogel zigtbaar. Gewoonlijk wordt er alsdan een paal van vier voeten hoogte in den grond gestoken, en geschilderd, opdat er de luchtbewoner op moge gaan zitten terwijl hij datgene openbaart, wat de raadplegende verlangt te weten. Somtijds staat er een kom met water, waarin zij bijkans uitgeput van krachten zitten te kijken of de geest ook gereed is hun eenig antwoord te geven."

Des anderen daags woont hij een ander staaltje van bijgeloof bij: »Terwijl wij op reis waren zagen wij aan onze linkerhand een' heuvel, alwaar de Indianen ons vertelden dat koren, tabak en andere vruchten te krijgen waren. Een Indiaan van een' verwijderden stam, wiens vrouw hem ontloopen was, kwam hier om te jagen, en had ten oogmerk zich voor zijne vellen eene andere vrouw te koopen. Bij dezen heuvel komende zag hij eene jonge vrouw alleen zitten. Naar haar toegaande en haar vragende vanwaar zij kwam, kreeg hij ten antwoord dat zij van den hemel kwam om de arme Indianen van voedsel te voorzien, en dat hij na verloop van twaalf maanden op diezelfde plek wederkomende aldaar voedsel vinden zoude. Hij kwam er dan ook en vond koren, vruchten en tabak, die van dit oogenblik af voortgeplant en door het land verspreid werden. Die zotte geschiedenis werd onder al de bewoners voor waarheid aangenomen."

Hij ging de vallei van de *Susquehannah* verder op door wouden alwaar, gelijk hij zegt, »de toppen der boomen mijlen ver zoo digt nabij elkander waren, dat men niet konde zien naar welken kant de wolken dreven, noch bespeuren van welken kant de wind woei. Ja het scheen alsof de zon sedert den tijd der schepping aldaar nog nimmer den grond beschenen had." Het is eene beschrijving van eene volslagen wildernis, totdat hij aan den oever komt van het Meer *Ontario* — eene landstreek, welke van den tijd af waarin hij schreef, negentig jaren geleden, van kanalen en ijzeren spoorwegen als doorsneden is, en krioelt van steden vol van nijverheid en handelgeest.

SQUAW VALLEY.

(New Hampshire)

BY KARL BRYANT-MERRIMACK, NEW HAMPSHIRE.

NEW YORK SCHOOL OF ART

HET MEER SQUAWM.

De Indiaansche, maar nogtans niet al te bevallige naam [1] onder welken dit Meer bekend is, werd eens of tweemaal afgeschaft, maar de kracht der gewoonte heeft bijkans overal gezegevierd. Dr. DWIGHT noemde het het Meer *Sullivan* naar den Generaal-Major SULLIVAN, voorheen Gouverneur van dien Staat; en de nabijgelegene wateren van het Meer *Winipiseogee* noemde hij het Meer *Wentworth* naar een' anderen Gouverneur; doch die beide namen zijn in onbruik geraakt en de oorspronkelijke wedergekeerd.

Het voornaamste gebrek in de Amerikaansche Meren is de uitgestrektheid van den waterspiegel zonder eilanden of vooruitstekende landspitsen, waardoor zij het oog even zoo zeer vermoeijen als de zee. De Meren *Squawm* en *Winipiseogee* maken daaromtrent uitzonderingen uit. Zij worden door zulk eene naauwe landtong met elkander verbonden dat men, zoo als het zeggen luidt, voor de onkosten van vijfhonderd dollars de beide Meren zouden kunden vereenigen: en hunne eilanden zamengenomen bedragen, naar men zegt, een aantal van drie honderd vijf en zestig. Dewijl men evenwel dat getal juist ook van andere Meren heeft opgegeven, schijnt die opgave wel min of meer aan twijfel onderworpen.

Men vindt rondom die beide Meren de allerbekoorlijkste landtooneelen, en echter worden zij niet dan zelden bezocht. De landstreek rondom dezelve is vruchtbaar en genoegzaam bebouwd om het voorkomen van eene wildernis weg te nemen, hetwelk de menigte der bosschen en de rijke plantengroei aan dezelve zoude bijzetten: doch de bergen, die er van alle kanten den achtergrond uitmaken, en dezelve als een amphitheater omringen, schijnen er den stroom der bevolking uit te weren.

De Natuur is eene grillige schoone, en heeft gelijk meest alle andere schoonen, oogenblikken waarin zij zich op het voordeeligste voordoet. Hoe schoon zij ook in den bloei der lente nabij het Meer *Squawm* wezen moge, is zij nogtans aldaar veel schooner wanneer de schitterende herfstkleuren haar sieren. De herfsttinten van onze bosschen zijn iets betgeen *Amerika* in het bijzonder eigen is, maar er zijn eenige oorden van ons vaderland, alwaar om bijzondere redenen dat natuurverschijnsel veel meer in het oog loopt dan in andere. De vochtigheid van den grond rondom die Meren, en bij gevolg het welige van de sappen, benevens de plotselijke afwisseling der temperatuur van de lucht, brengen veel tot derzelver luister bij. De scherpe vorst van één' enkelen nacht brengt dikwijls eene verandering mede, welke aan het wonderdadige grenst, en de spiegeling dier bonte kleuren in de omliggende wateren, de gulden, purperen en roode tinten maken er een tafereel van, waarvan men zich vooraf geen denkbeeld konde vormen. Wij ontleenen uit een dezer dagen uitgegeven Werk, eene

[1] Het oude Wijven-Meer.

beschrijving van dat natuurverschijnsel met veel opmerkzaamheid gadegeslagen en met bekwaamheid geschilderd.

»De eerste felle vorst was ingevallen, en die wonderdadige verandering, welke alleen in *Amerika* bekend is, over de bladeren gekomen. De bloedroode ahornboom met een loof zoo schitterend en teederder als eene Circassische lip, stond hier en daar in het bosch gelijk des Sultans standaard in een legerkamp. De eenzame en van verre zigtbare Koning der wildernis, de berk, omzoomde de kanten der bosschen als met een boordsel van ligt goud; de breede wilde vijgenboom en de waaijerbladerige katalpa deden hun loof, als met goud bespikkeld, in den zonneschijn fladderen. De majestueuse eik, wiens kruin bladerloos was, stond er met zijnen stam van de gloeijendste kleuren versierd, even als een gevelde monarch, die zich in zijn' staatsiemantel wikkelt om in zijn purperen gewaad op eene vorstelijke wijze te sterven. De ranke populier met zijne spits van zilveren bladeren stond, verbleekt als een bloodaard in het bonte woud, aan het geruisch van elk koeltje zijn klagend gesuis mededeelende. De gloeijende beziën van den esch verhoogden door haren gloed het schoon van al de verschillende planten. De zwierige tulpenboom, die weligste aller heesters, zoog nog het bedwelmende licht van den middag in met bladeren sierlijker gekleurd dan het ooit de lippen van een' Indiaanschen schelp waren.

»De eenzelvige kleur van het loof in *Engeland* bij den herfst kan u van iets zoo wonderdadigs geen denkbeeld bijbrengen. Hier is de verandering trapswijze: in *Amerika* is zij het werk van eene enkele nachtvorst!

»Hoe fraai is het de zon te hebben zien ondergaan achter heuvels, die nog in het zomergroen prijken, en des morgens voor zulk een schouwtooneel te ontwaken!"

DE ZONDAGS KAAP. GEORGE'S MEER.

Het bevallige water van het *Georges Meer* is den Roomsch Katholijken bekend onder de betere en eigenaardiger benaming van het *Sacraments Meer*. Deszelfs ongemeene doorschijnendheid, welke die van al de andere Meren in de wereld overtreft, heeft waarschijnlijk tot eenige overlevering aangaande deszelfs heiligheid den grond gelegd, en het water werd tot van een' aanmerkelijken afstand medegenomen om er de wijwatersvaten mede te vullen. De afzondering van deszelfs ligging, ver van het gewoel der bevolking af, heeft al mede tot dien indruk het hare bijgebragt.

Loch Katrine is in miniatuur eene copij van het *George's Meer*. Hetzelve is het eenigste Meer in *Europa*, hetwelk denzelfden trap van schoonheid bezit. De kleine groene eilandjes met derzelver afgebrokkelde oevers — de diepten van zijn water, overschaduwd van het zachtste mos en het weligste loof — de hooge bergtoppen in het

J. Adams

SABBATH DAY POINT.

POINTE DU SABBATH DAY MONTAGSBERG

DE ZONDAGS-HAAF. GEORGE'S MEER

verschiet — en de kalme geaardheid des meers, over hetwelk de wind geene magt oefent uithoofde van de heuvelkruinen en de hoogten der eilanden — dat alles zijn punten van eene volslagene overeenkomst. Men kan *Loch Katrine* bezwaarlijk schilderachtig bevallig noemen, behalve nogtans bij de *Trosachs:* terwijl het *George's Meer* door al de mazen van deszelfs drie honderd vijf en zestig eilandjes (men zegt dat er juist zoo veel zijn) hetzelfde karakter van schoonheid blijft behouden. Die kleine eilandjes, in grootte verschillende van den omtrek eener mijl af tot dien van eene theetafel, leveren de allerverschillendste afwisselingen van oppervlakte en van voorkomen op. Sommige daarvan vertoonen niet dan mos en bloemen; andere zeer kleine boschjes, waarvan de buitenste rijen boomen tot over den doorschijnenden waterspiegel hangen, even als werden zij door het bekorende van bare eigene schoonheid daartoe verlokt.

In vroegere dagen waren de bosschen aan de oeverkanten van het *George's Meer* overvloedig voorzien van herten, waarop men op eene bijzondere manier jagt maakte. De jagers verdeelden zich in twee partijen, waarvan er eene die dieren uit hunne bosschen van de oevers van het Meer opjoeg. Wanneer zij dan het naderend gebaf der honden vernamen, lieten zij nimmer na zich te water te begeven en naar de overzijde over te steken, vanwaar eene boot, aan welke een knaap op een' hoogen boom gezeten, de rigting aanwees, afstak om de herten te gemoet te gaan. Eenige slagen met den riem waren genoeg om hen te dooden, en zij werden aan wal gesleept, of levende in de boot gevangen. De beeren worden op dezelfde manier gejaagd, behalve dat men deze, als een weinig onhandelbaarder zijnde, gewoon was zonder formaliteiten van de boot af dood te schieten.

Het geslacht der bewoners, die niet vele jaren geleden in deze streken thuis behoorden — ten deele jagers, ten deele landbouwers — is verdwenen en met de wilde dieren mede meer westwaarts heengetogen. De vermaarde Godgeleerde Dr. DWIGHT geeft eene aardige beschrijving van een' hunner, dien hij het eerst omtrent ten jare 1800, bij zijn bezoek van het *George's Meer* ontmoette. Het Meer overstekende landde hij aan eene punt, alwaar hij een' jager vond met eene ree naast hem. »Vóór onze afreis" zegt hij »hoorden wij de honden digt bij ons komen. Onze nieuwe togtgenoot vatte terstond vuur op dat geluid. Zijn oog vonkelde: zijne stem werd harder: zijn tred moediger: zijn stijl werd hoogdravend, en zijn gevoel ging van zachtzinnigheid tot drift, tot gramschap, tot woede over. Ik werd getroffen over dit duidelijk bewijs hoe de aandoeningen door de jagt en den oorlog verwekt, gelijksoortig zijn. De andere jager kwam bij hem, maar zonder buit! Al de fierheid van onzen reisgezel verdween terstond: de held werd op nieuw een vreedzaam landbouwer."

De Indiaan, wiens omgang met de Europeanen zijn karakter niet verbasterd heeft — die nog hoogmoedig op zijne onafhankelijkheid de bosschen doorzwerft — die alle andere volksstammen buiten den zijnen zijn oogopslag onwaardig keurt — beschouwt zich zelven als het middelpunt van eene wereld, die voor hem opzettelijk geschapen is. Zulk een wezen (en de Indiaan is veel meer dan dat) wordt een belangrijk voorwerp, zoo al geen raadsel, hetwelk nog zedekundig en staatkundig behoort opgelost te wor-

den. Men kan zich zijne *houding* voorstellen uit de volgende beschrijving van den krijgsdans:

Een honderdtal strijders verzamelt zich thans
Gewapend, geverwd en getooid tot den dans,
En bonst met de knodsen en slaat op de trom,
En zingt naar de maat met een gonzend gebrom.
Met stevige leden en strijkenden voet
Beweegt heel de kring zich elkaar te gemoet,
En zwaait met de waap'nen en stampt op den grond,
En danst met elkander het kamp in het rond.
Eerst wappert de vederbos langzaam en zacht,
Maar straks krijgt zijn golving wel meerdere kracht.
Wanneer de gebaren, den vijand ten hoon,
Den oorlogszang stemmen op schelleren toon,
Totdat het gegil van den krijgskreet den hoop
Uit een doet verstuiven in razenden loop.

De *Zondagskaap* levert een der schoonste van de menigvuldige fraaije gezigtspunten over het Meer op. Dezelve ontving haren naam van Lord AMHERST, die aldaar met zijn gevolg om te ontbijten op een' Zondag ochtend landde. Zij ligt ongeveer vijf en twintig mijlen van het bovenste gedeelte des Meers af.

EINDE VAN HET EERSTE DEEL.

INHOUD VAN HET EERSTE DEEL.

Gezigten in Amerika. . . . . Blz. 1.
De Niagara-Vallen. . . . . » 4.
Gezigt van de Westkaap af op de Hudsonsrivier. » 5.
De Watervallen van Trenton . . . . . » 6.
Gezigt van den Berg Holyoke . . . . . » 8.
De Uitwatering van den Niagara . . . . . » 10.
De Palisaden op de Hudsonsrivier. . . . . » 12.
De Bergstroomen boven den Niagara-Val. . . . . » 13.
Het Meer Saratoga . . . . . » 15.
De Kolonnade van het Badhuis. . . . . » 17.
Albany . . . . . » 19.
Het Kraaijen-Nest van den Stierberg af gezien. » 21.
Gezigt van de Tafelklip: Niagara-Val. . . . . » 22.
Het Meer Winnipiseogee. (De Oogappel der Indianen.) . . . . . » 25.
Kosciusko's Grafteeken . . . . . » 27.
De Paardenhoef. Niagara-Val . . . . . » 29.
De Naauwe doorvaart bij het Staten-Eiland. . . » 31.
Het Kapitool te Washington. . . . . » 33.
De Puinhoopen van Fort Ticonderoga. . . . . » 35.
De Statenstraat te Boston. . . . . » 37.
De Niagara-Val, van Clifton House af gezien. . » 39.
Gezigt van Fort Putnam af . . . . . Blz. 41.
Gezigt van Hyde Park af over de Hudsonsrivier. » 43.
Het Dorp Sing-Sing . . . . . » 45.
Gezigt van Ruggle's Huis af. . . . . » 46.
De Afloop naar de Vallei van Wyoming . . . . . » 48.
Boston . . . . . » 50.
Het Huis van Faneuiel met de omliggende Gebouwen te Boston . . . . . » 52.
De Baai van Nieuw-York . . . . . » 54.
De Aanlegplaats te Peekskill . . . . . » 56.
De Vuurtoren bij de Aanlegplaats van Caldwell. » 58.
Het Harpers Veer. . . . . » 60.
Caldwell, aan het George's Meer. . . . . » 63.
De Middenhaven. Meer Winipiseogee . . . . . » 65.
De School van Yale te Newhaven. . . . . » 67.
Het Huis van Willey, op de Blanke Bergen . » 69.
De Krijgszuil te Baltimore . . . . . » 71.
Een Boschgezigt aan het Meer Ontario. . . . . » 73.
De Brug van den Spoorweg tusschen Baltimore en Washington . . . . . » 75.
De Indiaansche Waterval. . . . . » 77.
De Columbiabrug over de Susquehanna . . . . . » 79.
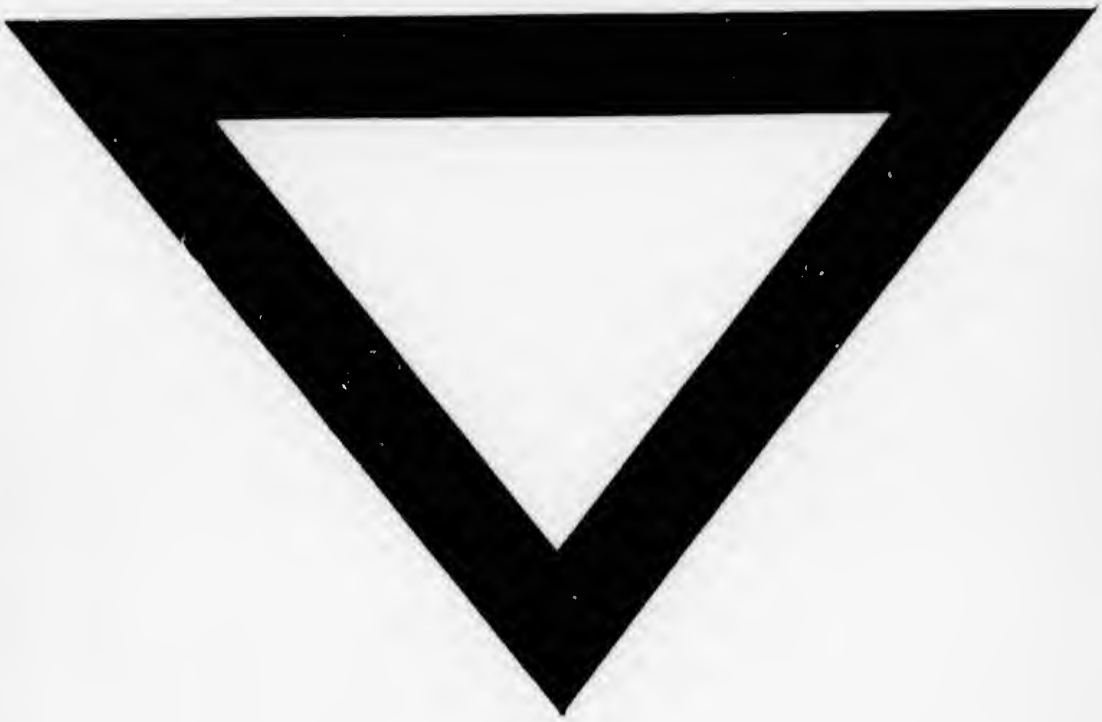
De Watervallen van de Genessee, te Rochester ..... Blz. 81.
Het Veer Brooklijn, Nieuw-York ..... » 83.
Gezigt van den IJzeren Spoorweg naar Utica. » 84.
Utica ..... » 88.
De Aanlegplaats van den Niagara-Val ..... » 88.
Gezigt van den Berg Washington af ..... » 90.
De Berg Washington met de blanke Bergen. » 92.
Het Park en het Stadhuis te Nieuw-York, .. » 93.
De twee Meeren en het Huis op den Berg Catskill ..... » 95.
De Bovenvallen van Trenton ..... » 96.
De Vallei van de Shenandoah van de Jefferson's Klip af ..... » 98.
Lockport, aan het Erie Kanaal ..... » 100.
Washington's Graf ..... » 102.
De zwarte Berg, aan het George's Meer ... Blz. 104.
De Vallei van de Connecticut-Rivier van den Berg Holyoke af ..... » 106.
Gezigt op het Erie-Kanaal, bij de kleine Watervallen ..... » 108.
De Hoofden, op de Hudsons-Rivier van den Stierberg af gezien ..... » 109.
Het Landhuis aan den Hudson, nabij Weehawken ..... » 111.
Gezigt op Meredith. Nieuw Hampshire ..... » 113.
Het Badhuis te Ballston ..... » 115.
De Invaart der Baai van Nieuw-York ..... » 117.
Het Kloofhuis. — Blanke Bergen ..... » 119.
Wilkesbarre, in de Vallei van Wyoming .... » 121.
Het Meer Squawm ..... » 123.
De Zondagskaap. George's Meer ..... » 124.